

Margabadar

planeta černého rytíře

(GSMB 9)

(C) 1997 ing Václav Semerád

Veškeré připomínky jsou vítány:

ing. Václav Semerád
U rybářství 1001
149 00 Praha 4 - Háje

Tel. 7951081
VSemerad@cpoj.cz

Za dobrodružstvím

Jirka s Evženem měli Michala poslechnout, Mikyho vyhodit a jeho šílené plány neposlušovat. Anebo je vyslechnout, ale dát mu aspoň jasně najevo, že to už je příliš. Namísto toho si Jirka na konci Mikyho sáhodlouhého projevu povzdychl jako omámený, že ani netušil, že by něco takového bylo možné.

Což samozřejmě byla voda na mlýn Mikyho ješitnosti. Miky si vždycky zakládal na tom, že má absolutně nejoriginálnější nápady v celé Galaxii, jak rád tvrdil.

Zatím však tyto nápady měly zpravidla nepříjemné konce. Pravda, začínalo to pokaždé slibně. Jako minule. Dostali se na planetu Ťanů a místní obyvatelé je po celý týden uctívali jako božstva, ale po týdnu vedle nich náhle přistál hlídkový člun Strážců a ti je z planety Ťanů okamžitě a bez milosti vypoklonkovali. Miky u Strážců se svou proslulou výřečností tentokrát neuspěl. Rozhořčené obvinění z omezování osobní svobody nepřijali, místo toho jim vyčetli patnáct případů, kdy jejich chování omezovalo naopak osobní svobody Ťanů, pak jim přečetli devět paragrafů, které se vztahovaly právě na jejich případ a všem oznámili, že se naštěstí pro ně jedná o první přestupek party proti kosmickému právu s polehčující okolností, že nikdo z nich nepoužil násilí. V tom případě se prý Strážci spokojí s pouhým napomenutím, ale pro příště jim doporučili, aby si nechali do přehrávačů nahrát „Kosmické právo“ a tuto knihu si ve vlastním zájmu řádně prostudovali. Příště už totiž jejich avantýra nebude chápána jako mladická nerozváženost, ale jako trestný čin se všemi důsledky.

Vrátili se domů bohatší nejen o týden skvělých zážitků, ale také o záznam přestupku u Strážců. Kosmické právo si pak samozřejmě z celé party přečetl jen Michal, ačkoliv bylo v Intergalaktické síti informací osvobozeno od poplatků.

Když ono to ale zpočátku bylo tak krásné!

Planeta byla obydlená myslícími byt' poněkud primitivními bytostmi, takže byla jako stvořená pro úžasná dobrodružství novodobých „hrdinů“. Ptakopyskovité bytosti, které si říkaly Ťanové, údivem až padaly k zemi, když se mezi nimi znenadání objevily bytosti, oděné do zářících zlatých oděvů. Hoši se okamžitě drze ubytovali v sídle

bývalých králů, nechali si sloužit a pořádali pro Ťany jedno překvapení za druhým.

Ukázalo se však, že Ťanové nebyli všichni tak ohromení, aby se nezvaným vládcům jenom kořili a dobrovolně jim nosili své dary. Někteří z nich už byli zkažení moderní civilizací, která se na jejich planetu dostala spolu s lidmi ze Země. Ti modernější si vzpomněli, jak jim nedávno lidé Země pomohli zbavit se tyranských Kígórů, kteří rovněž přiletěli z kosmu, jenže z opačné strany a s opačnými úmysly než lidé Země¹. Několik jich proto navštívilo stanici Strážců, kde si na své nové vládce postěžovali. Šlo jim zejména o několik Ťanských dětí, které si chlapci začlenili jako pážata do své družiny a nechtěli je vrátit rodičům.

Strážci pochopitelně vyskočili a zčerstva si na neznámé vetřelce posvítili. Selanka vládců vesmíru se rázem změnila v potupný vyhazov z planety, vyhazov o to potupnější, že byl provedený veřejně před zraky Ťanů, kterým samozvaní vladaři museli ke všemu se zdvořilými omluvami vrátit veškeré dary, vylákané podle mínění Strážců podvodem.

Ani se jim nepodařilo dostat zpět, co mezi Ťany rozdali. Většinu by asi oželeli snadno, všelijaké ty tretky, sklíčka, nože a baterky, jenže se jim nevrátilo ani několik dražších komunikátorů, kterými si přivolovali „pážata“.

Celkově na tom podniku utrpěli značnou majetkovou škodu, ale tu Strážci k jejich údivu odmítli řešit, neboť prý mezi jejich povinnosti nepatří chránit majetek - podvodníků.

Michal se po této příhodě na Mikyho rozzlobil a několik týdnů se ani neukázal. Jirkovi dalo hodně přemlouvání, aby ho přitáhl zpět do party.

„Chyba byla, že jsme si vybrali planetu Ťanů, kterou už dávno spravují Strážci,“ vysvětloval Miky. „Musíme si příště vybrat svět, kde Strážci nejsou. Jen tam můžeme být uctíváni jako egyptští bohové, jako tomu bylo zpočátku u Ťanů.“

„To nechci ani vidět,“ ohrnul nos Michal. „Já zase vím, kde nejsou Strážci, tam bývá obvykle tak vyspělá civilizace, že bychom v ní nepůsobili dojmem egyptských bohů, jak říkáš, ale spíš jak parta umolousaných nanuků z Horního Dolního.“

¹ Viz „Čikea a Čivi“, nakladatelství Nová Inspirace, Praha, Země

„To je právě ono!“ rozvíjel Miky před ostatními své nové plány. „Potřebujeme planetu s tak primitivními bytostmi, aby nás uznaly za něco nadpřirozeného, ale bez Strážců, kteří by nám to zase zkazili.“

„Takovou planetu v celém Galaktickém Společenství prostě nenajdeš,“ odfrkl si Michal.

„Postřeh!“ zdvihl Miky prst. „Co to znamená, gentlemani? To znamená, že se musíme dostat za hranice Společenství.“

„Co blázníš? Jak?“ zamračeně opáčil Evžen. „Za hranice Společenství přece žádné linky nevedou a ty snad máš vlastní nadprostorové letadlo?“

„To dá rozum, že nemůžeme použít Transgalaktu,“ ťukal si Miky na čelo. „Ale já bych věděl, jak se dostat třeba úplně mimo Galaxii.“

Sesypali se na něho jako sršáni, aby si z nich konečně přestal dělat blázně. Nadprostorová letadla má přece jediné Galaktický průzkum - a tam je vyhodí natotata.

„Tak moment, gentlemani!“ hájil se Miky. „Náhodou dobře vím, jak to udělat. Takový podnik chce pouze partu správných chlapů, co nezáleží při prvních obtížích.“

A pak jim vykládal, co se dozvěděl od jednoho známého. Bylo to ostatně velice prosté.

Kdysi dávno, ještě za období agríšské války, disponovalo Galaktické Společenství zhruba osmdesáti bitevními křižníky a šesticí letadlových lodí, schopných přenášet nadprostorem automatická nukleární torpéda Sylvy. Po skončení války tehdy vyvstala známá otázka, co s nimi. Byl podán návrh na jejich sešrotování, ale ukázalo se, že to není tak jednoduché. Šlo hlavně o atomové reaktory, které byly nějakou dobu v plném provozu, takže byly silně radioaktivní a nikomu se do jejich rozebírání nechtělo. Rada kosmonautiky proto tehdy rozhodla odstavit křižníky na tak dlouhou dobu, než bude možné jejich reaktory bez nebezpečí rozebrat. Pak se na ně nejspíš trochu pozapomnělo.

„Takže gentlemani, já dokonce vím, kde ty křižníky jsou. Jsou schovány na menší pevnině na pusté planetě Yllina, leží tam dodnes a čekají jenom na nás. Při troše odvahy si můžeme s některým odletět, kamkoliv se nám zalíbí,“ skončil Miky svou vizi nového, báječného dobrodružství.

„A kam bys letěl, prosím tě?“ vrtěl hlavou Evžen.

„Pochopitelně nikam, kde už je zavedená Transgalaktická doprava, ty chytráku,“ útočil Miky dál. „Uvědomte si laskavě gentlemani,

že tyhle křižníky jsou báječně vybavené. Mohou létat nadprostorem třeba dva tisíce světelných let od hranic Galaktického Společenství. A navíc jsou perfektně vyzbrojené posledními výkřiky zbrojní techniky!“

„A to je tam nikdo ani nehlídá?“ divil se Jirka.

„Hlídá, ovšem,“ shovívavě se usmál Miky. „Je u nich celá strážnice a nespustí z nich oči. Jenomže tihle Strážci celá léta hlídali zbytečně, takže službu dávno neberou tak vážně, jako jiní. Přitom nám jde jenom o to, dostat se nepozorovaně ke křižníkům. Jakmile budeme uvnitř, ani padesát Strážců už s námi nic nepořídí. Asi nevíte, že Strážci nemohou sledovat nikoho, kdo se přemístí nadprostorem, což bude náš případ.“

„No jo, ale až se vrátíme...“

„Co s námi svedou, až se vrátíme?“ řekl Miky sebejistě. „Nebudeme přece používat nikde násilí, tak co? Ještě nám pak poděkují, že jsme objevili další civilizaci.“

„Kosmický průzkum je výlučně pod pravomocí Rady,“ nevrle podotkl Michal. „Planetám není dovoleno vysílat své lodi na průzkum, aniž by o tom věděla Rada kosmonautiky. Při takovém letu musí být splněna spousta podmínek...“

„No tak je nesplníme,“ mávl rukou Miky. „Kdo se bojí, ať zůstane doma. Já se nebojím. Když se mnou nepůjдете, pánové, půjdu na to třeba sám.“

„Ale my tě v tom přece nenecháme,“ vyhrkl Evžen.

„No, bude to samozřejmě průšvih, ale když už, tak ať to stojí za to,“ přidal se i Michal.

„Tak jsme všichni. Co všechno budeme potřebovat?“ zeptal se na závěr věcně Jirka.

Domlouvali se, co by si měli s sebou vzít. Především své parádní oděvy ve stylu „bohové Egypta“, pak nějaké zásoby na cestu. Pro jistotu aspoň jeden skafandr, kdyby na vyhlédnuté planetě nebylo vhodné ovzduší.

„Hlavně spoléhám na Jirku,“ prohlásil Miky. „Vezmeš si na tu cestu agisar strýce Viléma, rozumíš?“

„No, nevím,“ ošíval se Jirka. „Strýc mi ho těžko půjčí. A rozhodně ne na takový podnik. Kdyby se to dozvěděl...“

„Hlavně se ho ptej!“ obrátil Miky oči v sloup. „Nesmíš nás zklamat, ty jediný z nás umíš s agisarem spolupracovat.“

„No jo, ale já s ním umím zahojit leda rozbité koleno. Víte vy vůbec, že na zacházení s agisarem je potřeba nejméně pět let tvrdě studovat? A to je jenom první stupeň.“

„Vždyť nechceme nic moc,“ smlouval Miky. „Potřebujeme hlavně zjistit, zda se dá vzduch na té planetě dýchat. Kdyby ne, poletíme přece jinam, to dá rozum. Na dvacet planet prý připadá nejmíň jedna s docela obstojným ovzduším.“

Dohodli se tedy, že si Jirka půjčí od strýce Viléma jeho agisar. Beztak mu ho strýc často půjčoval a naučil ho rychle si s jeho pomocí zahojit rozbité koleno nebo ukopnutý palec. Strýc Vilém snil o tom, že Jirka půjde tak jako on studovat na univerzitu - ale Jirka se k tomu zatím neměl.

Čtyřlístek byl tedy opět kompletní.

Velitelem se stal jako vždycky Miky. Měl ze všech nejvíc elánu a kromě toho - on přece všechno vymyslel.

Miky žil jen se svou matkou, která se o něho nestarala. Měla dost jiných problémů. Vlastního otce Miky ani nepoznal. Byl to prý velice hrubý člověk, což souviselo i s tím, že si právě odpykával úhrnný trest sto dvaceti devíti let vězení za několikanásobnou vraždu. Půl roku před Mikyho narozením byl s celou bandou gangsterů odsouzen a protože se na násilnické činy amnestie nevztahují, mohl by svého syna poprvé spatřit nejdřív v půlce následujícího století.

Nebýt peněz, které pro Mikyho pravidelně přicházely, ani by Miky nevěděl, že nějakého tátu má.

Mikyho matka samozřejmě stačila všechny peníze vždy brzy utratit, takže její chlapec býval oblečený do nejlacinějších triček, otrhaných celťových kalhot a laciných bot. Nemíval žádné hračky, dokonce ani nejobyčejnější dětský minipočítač. Někteří ho litovali, jiní se mu proto i posmívali.

Naučil se posměškům od spolužáků úspěšně čelit. Opatřil si několik starodávných knih, tištěných dokonce na pradávnmém zažloutlém papíře, kde byla barvitě popisována dobrodružství tvrdých mužů v dávno minulých dobách, kdy se i na Zemi vedly války a tekla lidská krev. Nějakou dobu si dával říkat podle hrdiny jedné té knížky „major Štefke“.

Pak se ale dozvěděl, že „nepřemožitelná armáda“, pod níž jeho hrdina bojoval, ten slavný a hrdinný Wehrmacht, byla nakonec na hlavu poražena a její nejvyšší velitelé skončili na šibenici.

To poněkud ubralo jeho nadšení, takže se jeho oblíbeným hrdinou, teď už definitivním, stal „seržant Miky“.

Od té doby, co civilizace Gurroa dokázala stěhovat podle potřeby planety a umístila do příhodného pásma desítky dříve zmrzlých planet, bylo všude místa dost. Civilizace Gurroa nepatřila do Galaktického Společenství, ale byla ze všech civilizací nejmocnější a velice ochotně pomáhala všem, kdo něco potřebovali. Už vícekrát na sebe vzala obtížné zkoušky, s nimiž si Společenství samo ani neporadilo. Rozdávala celé planety, ale nechtěla za ně téměř žádné protislužby. Co od Společenství dostala, skutečně nestálo za řeč.

Jenomže období blahobytu mělo i své nevýhody.

Lidé trochu z pohodlněli. Velká většina rodin vlastnila domek, kde každý člen rodiny měl, co si přál: zpravidla to bylo vlastní letadlo typu „gryul“ a k zábavě souprava CVAT (computer-video-audio-TV). Z Intergalaktické sítě informací si za mírné poplatky mohl každý nahrát co chtěl, od neustále oblíbených oper Mozarta až po nejnovější velkoplošné filmy produkce nepřekonatelných pozemských filmových společností, či jen nesmrtelné obrazy, ať už ze Země, nebo z Ullhetllu.

Byli ovšem takoví, kteří civilizaci odmítli.

Obvykle se stěhovali do teplých krajů, kde spali na holé zemi pod jednoduchými přístřešky, zpravidla měli minimální požadavky na stravu a místo na televizi se denně dívali na neopakovatelné západy slunce, případně na plameny táboráků. Měli svým způsobem pravdu, každý se přece nemusí honit jenom za úspěchem. Místa na slunci je všude dostatek, hladem nikdo nezemře - a k čemu je moderní pohodlí?

A pak byli ve všech civilizacích nespokojenci.

Těm nebylo vhod nic. Pohodlí je ve světě příliš mnoho, nebo je ho pořád nedostatek. Lidé jsou přecpaní vědomostmi, nebo jsou banda nevzdělanců. Jak je možné, že ještě existují místa, kde může člověk letět celé hodiny letadlem, aniž by spatřil človíčka? Jak je možné, že jsou lidé ve městech tak nacpaní? Zvířata se jim neklaněla. Lidé teprve ne. Slunce si cestovalo po obloze podle svého a ne tak, jak by si přáli.

Z téhle sorty lidí byli nejhorší, kdo si usmysleli, že je ostatní musí poslouchat. Jenom malá část se však rozhodla vynutit si poslušnost ostatních hrubou silou. Násilníkům se totiž - asi jako jediným - dobře nevedlo.

Na planetách osídlených lidmi civilizace Bardžá se tato individua

ani nevyskytovala. Tamní obyvatelé při své vrozené mírnosti nemají zločince. Ostatní civilizace musí své členy občas bránit před zvůli lumpů, kteří nemíní nastolené zákony dodržovat. Na některých světech proto dosud existují vězení, i když se o nich nikdo taktně nezmiňuje.

Také na Zemi by to bez káznic zatím nešlo a právě tak bez Strážců, kteří dohlíží, aby se nikomu nedělo příkoří. Moderní Strážci mají k dispozici časoprojektory „uxiony“, před nimiž nelze nic ukrýt, takže každý spáchaný zločin brzy vypátrají a potrestají. Každý to zná a Strážci mají stále méně a méně práce. Ale pořád existují nepoučitelní, většinou s nižší inteligencí, kteří si myslí, že jim všechno projde.

Většinou se mýlí.

Některým chytřejším se však daří uplatňovat svou touhu po moci i dnes. Někdy v rámci jedné rodiny, jindy v celých rozsáhlých společnostech, zejména náboženských.

Pokud se někdo z šikanovaných ozve a požádá o pomoc nebo o ochranu, Strážci zasáhnou a samozvaného despota odkáží kam patří, ale pokud všichni jen mlčky poslouchají a dobrovolně vykonávají i očividně nesmyslné příkazy, nemají ani Strážci důvod k zásahu.

Různé náboženské společnosti jsou prosperujícími lovišti podobných usurpátorů - ostatně tak tomu na Zemi bylo i dříve po celá dlouhá tisíciletí.

Miky nesnášel, aby kdokoliv vinu jeho otce připomínal. Prohlásoval, že neuznává zákony, podle nichž může být někdo odsouzen pro vraždu, ačkoliv jeho oběti dosud žijí. To mohli vymyslet jen debilové z pacifistických planet, jako Bardža a její kolonie, ale je ostudou Země, že si dala tuto do nebe volající nespravedlnost vnutit do svého trestního práva.

Obviňoval podjatosti Strážce, kteří jeho otce dopadli, soudy, které vynesly rozsudek a dokonce lékaře, kteří otcovy oběti zachránili, ale před soudem pak dosvědčili, že všichni poškození by bez okamžité lékařské pomoci na utrpená zranění nevyhnutelně zemřeli.

Jak se mohl stát syn vraha hlavou party, kde byli kromě něho jen chlapci ze „slušných rodin“?

To by byl možná námět pro sociology. Miky měl přirozené vůdcovské schopnosti a i když se od něho ostatní po každé prohře zpravidla odvraceli, obvykle dostal velice brzy partu zase dohromady.

Druhým v partě byl rozvážnější Michal. Měl rozhodně více ro-

zumu než ostatní a často Mika i s jeho bláznivými podniky kritizoval z pozice zdravého rozumu. Nicméně se k ostatním přidával, i když většinou jako poslední. Bylo až s podivem, jak může někdo vyslechnout protesty šedé mozkové kůry a pak provést stejnou pitomost jako ti, kdo o ní nepřemýšleli.

Michalův otec byl velmi často na cestách. Řídil továrnu, vyrábějící miniaturní antigravitační nárameníky, zvané podle známého aigurského konstruktéra sygyty. Zmíněná továrna měla licenci na výrobu neomezeného množství nárameníků, ale pouze pro potřeby Země. Ostatním světům Galaktického Společenství směla vyvážet nejvýše polovinu své produkce. Na Zemi neměla žádnou vážnější konkurenci; druhý takový podnik byl nedávno postaven v Austrálii, ale vyráběl co do množství setinu. Ale ve Společenství bylo takových podniků hodně a zejména sygyty z Aigury, vyráběné přímo v továrně jejich tvůrců, měly po čertech dobrou pověst. Byly spolehlivé a dobře se prodávaly i na Zemi, takže Michalův otec neměl na různých ustláno. Zvlášť když byl na svého potomka sám.

Ani Michal neměl oba rodiče. Jeho matka odešla kdysi od rodiny a Michal se o ní dozvěděl jen to, že bydlí na jednom z mnoha tisíců nevelikých ostrovů nepříliš vyspělé planety Lyngartha a odmítá se vrátit domů. Právě tady se totiž sešlo několik desítek tisíc přívrženců jakési náboženské sekty, hlásající návrat k přírodě a očekávajících blížící se konec vesmíru, kterého se podle jejich učení měla dožít už tato generace. Většina obyvatel Galaktického Společenství nad tím sice kroutila nechápavě hlavami, ale náboženská společnost jako taková se chovala umírněně, nevyvolávala spory a proto byla na planetě Lyngartha strpěna, ačkoliv tato nová planeta měla být původně kolonizována lidmi „B-typu“ z civilizace Galirhen. Osídlování se zatím příliš nerozjelo a ostrovů by se ještě dlouho nemělo dotknout.

Třetím v partě byl Evžen.

Býval často zasmušilý, ale ochotně se přidával na stranu Mika, kdykoliv šlo o nějakou očividně zakázanou akci.

Jinak byl celkem nenápadný. Měl rodiče umělce, většinou na dalekých turné. O pozemské hudebníky byl v Galaktickém společenství velký zájem a podle toho je platili. Evžen tedy míval z celé party nejvíce peněz. Pořizovali si za ně různé ztřeštěnosti a všechny dosavadní výpravy vlastně financoval, ale nevadilo mu, že při těchto podnicích hraje třetí housle.

Posledním byl Jirka.

Ten se měl dát na komika!

Neustále se pitvořil a jeho nápady byly často ve stylu dortových bitev z pravěkých filmových němých grotesek. Byl to takový drobnější světlovlasý skřítek a jediným kritériem byla pro něho legrace. Podnik, který měl být chápán vážně, ho nijak moc nepřitahoval. Právě on vymyslel na planetě Ťanů „rytířské turnaje“ na vodní nádrži královského paláce, které vyvolávaly veselí nejenom mezi pozemšťany, ale i mezi Ťany. Někteří se pak za pozemšťany přimlouvali, prý takovou zábavu nikdo z nich nepamatuje. Kdoví, možná si dnes Ťanové podle Jirkova receptu pořádají další rytířské turnaje sami...

Jirka se na budoucí výpravu netěšil. Na počátku mělo být přepadení Strážců a z toho žádná legrace nekoukala. Ale pak si řekl, kdoví, nějaká příležitost se určitě naskytne.

Zbývalo obstarat několik detailů. Nejhorším problémem by určitě byly skafandry, ale Miky rozhodl obstarat si obyčejné potápěčské obleky, na které by finančně stačili.

„Jde o okamžik. Jakmile zjistíme, že se dá vzduch dýchat a můžeme být bez skafů, svlékneme je tak jako tak. A kdyby byla atmosféra nedýchatelná, okamžitě mizíme. Tu chvíli by mohly stačit i potápěčské.“

Byl to zajisté hazard. Kupodivu ani Michala nenapadlo, co by se mohlo stát na planetě s aktivní mikroflórou, kdyby její představitelé nedostatečně chráněnou posádku nešťastnou náhodou napadli... Jenže tak daleko neuvažoval ani Michal. Jen trnul, aby se Jirka vyznal v agisaru aspoň natolik, aby rozpoznal jedovatou atmosféru. Co bude dál, na to už nikdo nemyslel - však ono to nějak dopadne...

Čtyřlístek cestovatelů, obložený vrchovatě napěchovanými tma-vozelenými batohy, které jim naštěstí pomáhaly nadnášet miniaturní sygyty, stál ve velké, světlé hale jediné veřejné transportní stanice planety Yllina - a tvářil se bezradně. Že je na Yllině jediná transportní stanice, všechny pořádně zaskočilo a trochu i vylekalo. Podle podrobné mapy planety, kterou v hale chvíli studovali, byla druhá pevnina na opačné polokouli - a nevedla tam žádná veřejná dopravní linka. Ani taxislužbu planeta Yllina neměla! Jedinou dopravou tu byl jakýsi ne-

pravidelný spoj od stanice Transgalaktu k nějaké „Staré pevnosti“. Podle prospektů, které si teď mohli v hale v klidu prohlédnout, to byla jediná místní pamětihodnost. Dopravu navíc provozovali archeologové, kteří Starou pevnost zkoumali a občas prováděli návštěvníky. Těm by asi těžko vysvětlovali, že mají zájem o nějaké staré bitevní křižníky. Na druhou pevninu by se sami dostat nemohli - ani na pomoc náramenních sygytů se nemohli spoléhat, jejich nosnost byla vyvážena nákladem a pro cestu přes několik stovek kilometrů nebyly nejvhodnější. Michal sice obstaral velké množství B-paliva, ale ne proto, aby je vyplývali hned na počátku cesty. To byl podraz, se kterým nepočítali.

„Gentlemaní, vidím to jednoznačně,“ navrhl potichu Miky, když se všichni čtyři bezradně usadili jako zmoklé slepice do odpočívacích křesílek stranou v hale. „My se budeme muset rozdělit. Polovina počká s nákladem někde v okolí, druhá pro ně přiletí až s ukořistěným hvězdoletem.“

„To bych nedělal,“ nesouhlasil Michal.

„Dva na to budeme stačit,“ přesvědčoval ho Miky. „Budeme jen tak nalehko, nic nám nebude překážet. Naopak, budeme mít větší šanci, že si nás nikdo nevšimne.“

Evžen se ovšem hned nabídl, že poletí s Mikym. Michal se tak ocitl v roli outsidera a Jirka byl odsouzen čekat s ním někde v blízkosti základny.

Když už se takto rozhodli, najednou se na ně zase usmálo štěstí. Všiml si jich jeden z pracovníků stanice a beze stop podezření se s nimi dal do hovoru.

„Oni vás tu nečekají?“ zeptal se chlapců.

Neodpověděli, jen Jirka, věrný svým šaškovským zásadám, udělal na něho trpný obličej.

„Jedete přece do Staré pevnosti?“ ujišťoval se místní.

Neodpověděli mu ani teď. Ačkoliv už věděli, že se jedná o unikátní památku na zdejší pradávnu vyhynulou civilizaci, jedinou podobnou stavbu v Galaktickém společenství, kam se čas od času vypravují různé vědecké výpravy ze všech světů, neřekli ani slovo a mlčeli.

„Tak si půjčte náš služební gryul,“ nabádal je jejich dobrovolný rádce - a chlapci okamžitě zpozorněli.

Za to se obratem dozvěděli, že si tu mohou půjčit gryul na cestu do Staré pevnosti. Až se budou vracet, vrátí jej do stanice.

K tomu se ovšem nenechali přemlouvat a brzy byly jejich batohy naskládány na zadních sedadlech osmimístního gryulu, zatímco oni se rozvalovali na předních sedadlech. Vylétli od transportní stanice přímou cestou ke Staré pevnosti, ale sotva se jim stanice ztratila v mlze, zdvihli letoun do výše a změnili směr ke druhé pevnině.

Miky se však brzy začal za řízením ošívát.

Letoun sice letěl klidně, ale navigace nefungovala a na kontrolním panelu neustále svítilo varování. Michal si náhle vzpomněl, že na Yllině není zavedena družicová navigace. To znamenalo letět a orientovat se podle mapy. Vystřídal proto za řízením Mikyho, který si na to netroufal, zdvihl gryul do větší výšky a v osmi tisíci metrech přeletěl nepříliš široký průliv mezi pevninami.

Byli na místě, o tom nebylo pochyb. Na Yllině jsou jenom dvě pevniny, zabloudit se jim nepodařilo. Snegli se níž, ale nikde neviděli ani známku po uskladněných bitevních lodích. Až po hodině marného křížování, když už nad malou pevninou prolétli několikrát sem a tam, si Evžen všiml v jednom údolí podivných černých skal.

Nebyly to skály, ale vrcholky mezihvězdných lodí.

Nepatrně vyčnívaly nad nejvyššími stromy hustého pralesa a možná by je přelétli ještě vícekrát.

„Počkáme na večer?“ navrhl Michal polohlasem.

„Do té doby vypukne poprask,“ mínil Miky. „Kvůli gryulu. Kdo ví, možná je po nás shánka už teď. My musíme využít těch tří minut, o které jsme napřed před časoprojektory.“

Objevíli malý domek stranou od hvězdných lodí, kde byli nejspíš ubytováni Strážci. Čtyřlístek dobrodruhů si proto jako cíl nájezdu vybral hvězdolet na opačné straně a Michal rázně přistál v lese hned vedle lodí.

Gryul snadno prolomil větve stromů a dosedl na zem. Byly tu jakési bažiny, ale ne až k lodím. Tam byla skála, takže na ni posadili gryul těsně k východu z lodí. Miky a Evžen se ihned vyhrnuli k hvězdoletu a pokoušeli se otevřít uzavřená vrata hlavního vchodu.

Jak se dalo čekat, ani se nepohnula, ale Michal si všiml menšího vchodu a ten se jim otevřel - sice se skřípáním, ale jinak celkem ochotně.

„Tak vidíte,“ triumfoval Miky. „Je tady ještě elektřina a říkám vám, že jsou letuschopné.“

V krátkosti přenesli všechna početná zavazadla do vchodu a za-

vřeli jej za sebou. Pak se spolu vydali do centra lodi, kde tušili řídicí kabinu.

V lodích zřejmě elektřina byla, ale ne všude. Dveře se na jejich příkazy otevíraly a zase po chvilce zavíraly, ale na chodbách hvězdné lodi nesvítila světla, jen malé nouzové bludičky. Nehledě k tomu se přece jen dost rychle dostali do velitelské kabiny.

„Tak - a můžeme odletět, pánové,“ rozvalil se pohodlně Miky ve velkém křesle uprostřed místnosti. A aniž by pořádně věděl, co dělá, otočil namátkou několika vypínači na řídicím panelu před sebou.

V kabině se rozsvítilo světlo, ale vzápětí opět pohaslo. Mezitím se rozzářily obrazovky kolem dokola místnosti, ale nebylo na nich vidět nic, než jakási zelená mlha.

„No vidíte!“ řekl vítězně Miky.

Zelená mlha se ale nemínila zaostřit ani rozplynout. Jen se pomalu převalovala kolem.

„Kdyby sis nehrál!“ pokáral Michal Mikyho. „Měli bychom se podívat, jak se s tím vůbec létá! A odletět, než nás tady Strážci načapají.“

„Podívejte, řízení je tu stejné jako v gryulech,“ řekl sebevědomě Miky. „Když dám teď start, mohou nám být Strážci ukradení.“

Dotkl se řízení, ale letoun se nehýbal.

„Poslyšte, doneste sem někdo zavazadla,“ navrhl Michal. „Mám s sebou úplný hvězdný atlas! Měli bychom se už konečně rozhodnout, kterým směrem poletíme!“

„To je jedno, někam za nosem!“ ušklíbl se Miky. „Hlavně bychom už měli odletět. Je vchod dobře zavřený?“

„Bez obav, já jsem šel poslední,“ podotkl Michal.

„Taky už by se měly obrazovky ustálit!“ staral se Jirka a pátravě se díval kolem lodi. Zelená mlha se tu stále jenom převalovala a neustupovala. „A vůbec, proč ukazují zeleně? Nejsou nakonec přepnuty na monochrom?“

Na jedné z bočních obrazovek se začala pohybovat jakási oranžová světélka. Jirka otočil naslepo jedním vypínačem, kterými prve otáčel Miky, v domněnání, že je třeba obrazovky přepnout do jiného režimu provozu.

V témže okamžiku zmizela z obrazovek zelená mlha, jakoby ji odfoukl. Na všechny čtyři se z boční obrazovky, kde prve problesko-

vala ona oranžová záře, obořilo jasné, až oslnivě bílé světlo.

Byla to tři slunce - trojice oslnivě plápolajících hvězd tří různých barev. Oranžové bylo nejmenší a bylo uprostřed. Nalevo visela obrovská bílá koule, hvězdný obr. Níže napravo pochemurně svítila velká rudá koule, z níž vyletovaly chvosty světlejších, oranžových protuberancí.

„Panebóže, ty jsi už s námi odletěl?“ vyjekl si Jirka na Mikyho. „Člověče, ale kde teď vlastně jsme?“

Miky to nevěděl.

„Tři hvězdy jsou někde nedaleko od Slunce!“ vzpomínal si chvatně Michal na své znalosti kosmonautiky. „Jenomže Slunce je od Ylliny moc daleko, to bychom snad neměli uletět za tak krátkou chvíli!“

„A navíc - žádná z trojice hvězd u Země není veleobr!“ připomněl Jirka. „Já si nepamatuji na žádnou trojhvězdu, kde by byl nějaký obr!“

„No a co!“ otrnulo velmi rychle Mikymu. „Dostali jsme se sem v pohodě - já to říkal!“

„Ano - jen chci vidět, jestlipak to stejně snadno půjde i zpátky?“ zabědoval Jirka.

„Bez obav,“ pokrčil rameny Miky. „Pánové, toho se vůbec nemusíme obávat. Četl jsem někde, že lodě Průzkumu mívají programy pro orientaci ve vesmíru. Dokáží se samy vrátit na základnu i v případě, že by se posádce něco stalo. Když bude nejhůř, zavezou nás zpátky. Teď bych se s tím nevzrušoval. Máme jinou starost, mnohem důležitější. Najít planetu!“

Bohužel si včas neuvědomil, že bitevní křižníky Flotily nepatří Průzkumu a mají v pamětech počítačů pečlivě vymazané jakékoliv souřadnice, týkající se Galaktického společenství myslících bytostí, aby se nepřítel z ukořistěných lodí nic nedozvěděl o obydlených planetách...

Přes tento nepopiratelný úspěch Miky vstal a trochu se od řídicího pultu odtáhl. Vyhledání planety a přistání pro jistotu přenechal opatrnějšímu a zkušenějšímu pilotovi, což byl jedině Michal.

„To se ti řekne - jenže u trojhvězd, co vím, nikdy žádná planeta nebyla. Pokud by tam nějaká vůbec vznikla, nejspíš by se brzy s jednou z hvězd srazila.“

„Tak polet' jinam...“ navrhl Miky.

„Ale kam?“ obrátil se k němu bezradně Michal.

„To je přece úplně jedno,“ pokrčil Miky rameny. „Chtěli jsme někam mimo oblast Společenství. Což se nám splnilo, co chceme ještě?“

„Planetu,“ odsekl Evžen.

„Kterým vypínačem jsi otáčel naposledy?“ obrátil se na Jirku Michal. „Mám obavu, že to nebyl přepínač obrazovek, ale mimoprostorový konvertor!“

Měl pravdu - a po chvílce se opět s lodí konvertovali do nadprostoru Evseje, kde však nebylo vidět nic jiného, než zelená mlha kolem dokola.

„Hledejte oranžová světélka!“ poručil Michal ostatním. Pak se pokusil rozjet letadlo přímým směrem. Dobře si však pamatoval, že směr je v nadprostoru velice zavádějící a že se proto vyplatí nemanévrovat příliš a soustředit se na malá světélka, si-jidy, označující hvězdy a planety. Jenomže tím směrem, kterým se teď vydali, jako na potvoru žádné spásné světélko nebylo. V mimoprostoru není viditelnost skvělá, nic nenasvědčovalo tomu, že by tu byly hvězdy, či spíše jejich průměty, nazývané si-jidy. Po několika hodinách letu Michal vypnul mimoprostorový konvertor, aby se porozhlédl. K jeho zděšení kolem lodi široko daleko nebylo žádné slunce, jen hvězdy - a jak se zdálo, všechny byly strašlivě vzdálené.

Michal se pokusil namířit letoun tak, aby po přechodu do mimoprostoru směřoval proti nevelké hvězdokupě a pak opět zapnul konvertor.

Jeho intuitivní rozhodnutí přineslo výsledek, ale až po dalším šestihodinovém letu, kdy se dvě světélka objevila přímo před lodí a Michal vypnul nadprostorový konvertor.

Mohli si gratulovat. Stranou zářila jasná žlutá hvězda a přímo před lodí svítil bělavý kotouček - planeta.

Privítání

Vysloužilý křižník Argo flotily Galaktického společenství pomalu klesal mezi zasněžené štíty horských velikanů. Uvnitř probíhala vzrušená debata, přesněji řečeno hádka čtyř členů jeho posádky. Háдали se a ani nesledovali, kam vlastně loď směřuje a co se děje venku. Palubní počítače nedostaly od nich žádný příkaz co dělat, kromě dost neurčitěho povelu „přistát“. Jejich programy, sestavené nejlepšími pozemskými specialisty, si v takovém případě samy zvolily strategii, kterou za daných okolností považovaly za nejlepší.

Bitevní kolos pomalu vysunul přistávací nohy a přešel do vodorovného letu. Programy hledaly místo, vhodné k přistání. Kritéria byla poměrně jednoduchá. Stačila by nepřiliš velká plošina se sklonem terénu do deseti stupňů, jejíž povrch by byl dostatečně pevný, aby unesl váhu křižníku. To však bylo právě teď obtížné nalézt, protože půda pod lodí byla posetá velkými, nepravidelně na sebe nakupenými balvany bez ladu a skladu, kam přistát by bylo velmi riskantní.

Programy prohlédly terén radarem. Viditelnost byla celkem dobrá, zapojily se proto i optické senzory. Bleskem obhlédly údolí až na jeho konec, kde se terén začal opět zdvihát do výše a následovaly strmé štíty dalšího horského velikanu.

Logika programům přikazovala zkusit jiný směr, jenomže do všech stran byl obraz přibližně stejný. Údolí se nacházelo mezi horami, bylo jimi obklopeno ze všech stran a pouze na jednom místě byla úzká strž, kterou protékal tenký potůček - nebýt toho, bylo by jistě celé údolí brzy zaplaveno vodou a změnilo by se v horské jezero. Dno údolí bylo všude stejně nevlídné, takže první kritérium pro přistání nepřicházelo v úvahu.

Kdyby let sledovali lidé, asi by teď dali povel přeletět některé z horských sedel. Programy však o této možnosti ani nezavažovaly. U bitevních lodí se nepočítalo s automatickým přistáváním na neznámých planetách. Pečlivě propracované zde byly jen programy pro bitvu, střídání mimoprostoru, nenadálé vynoření a okamžitou palbu obrovskými bitevními fotometry. Bylo vlastně s podivem, že tu byly aspoň jednoduché programy pro samostatné přistání a protože nenašly rovnou plošinku, přešly proto ihned na další možnost, další kritérium.

Začaly hledat tři dostatečně pevné body jako oporu tří přistávacích nohou křížníku.

Toto kritérium bylo úspěšnější. Objevilo se několik míst splňujících méně přísné požadavky. Programy pomalu navedly křížník nad první nalezenou trojici pevných bodů, ale když se přistávací nohy opřely o balvany, jeden z nich povolil a překotil se stranou. Tenzometry zjistily, že jen dvě ze tří nohou se opřely o pevný podklad, programy loď zvedly opět výš a zamířily k dalšímu místu.

Také zde se po dosednutí prudce změnila geometrie terénu pod křížníkem. Ploché balvan, na který dosedla hydraulická noha, nevydržel tíhu hvězdoletu a praskl. Kámen byl zvětralý a váha lodi přesáhla mez jeho pevnosti. Programy opět zvedly loď vzhůru a zamířily k dalšímu místu. Byly by tak zkoušely přistávat tolikrát, až by hvězdolet v pořádku dosedl. Tento manévr se jim naštěstí podařil už na čtvrtý pokus.

Hvězdolet teď spočíval svými široce rozkročenými nohama na třech vysoce nakupených hromádách kamení, zaklíněných tak pevně, že jeho tíhu vydržely a nerozsypaly se, jak by každý přihlížející nejspíš očekával.

Chvíli bylo ticho. Pak se naráz otevřel hlavní východ naspodu hvězdného letadla a s ječivými výkřiky z něj vypadly čtyři postavy. Miky neopatrně nařídil otevřít výstupní dveře aniž by se nejprve podíval, co je pod lodí.

Automaty jeho příkaz bezmyšlenkovitě akceptovaly, vůbec se nepodivily nad tím, že všichni čtyři takykosmonauté stojí právě na výstupním poklopu. Ten byl v nezvyklé výšce, nemohl se opřít o pevnou zem, proto se otočil do polohy „kosmos“, načež všichni čtyři cestovatelé vypadli z výšky na kameny.

Pomalů se sbírali na nohy. Ačkoliv všichni dobře věděli, kdo dal ten ukvapený příkaz, chvíli se obviňovali a hádali, kdo z nich to zavinil a co všechno. Miky jako pokaždé tvrdě popíral, že to byl on.

„Gentlemaní, průšvih,“ prohlásil Miky. „Já jsem si snad zlomil nohu.“

Skutečně se na ni nemohl postavit. Jirka měl sice agisar u sebe a hned se kamarádovi věnoval, ale moc ho nepotěšil.

„Človče, máš pravdu, je čistě zlomená,“ prohlásil, poté co kamaráda vyšetřil. „To teď musí zůstat nejméně dva - tři dny v klidu.“

„No a co?“ zaúpěl Miky, neboť se o zlomenou nohu opřel víc než

bylo zdrávo. „Tak si dáme dva dny pohov.“

„Tady?“ vytřeštil oči Jirka.

„Se ví že uvnitř,“ mávl rukou Miky.

„Jo - ale jak tam teď vylezeš?“ ukazoval Michal vzhůru. Vstupní otvor křížníku byl dobrých pěti metrů nad nimi a na potvoru nikdo neměl na sobě létací nárameníky.

„Já jsem to říkal!“ prohlásil Jirka.

„Nárameníky jsi měl na starosti ty!“ obvinil ho Miky.

„Já jsem je přece zaručeně připnul ke skafandrům. Pro pět ran, vždyť my nemáme na sobě ani skafandry!“

Na planetě s jedovatou atmosférou by takové konstatování nikomu z nich nepomohlo. Kdyby tu ovzduší nebylo dýchatelné, nikdo z povedených kosmonautů by už nežil. Místo radosti nad tím, že za tuto chybu nezaplatili mnohem více, začali se všichni čtyři opět hádat.

Hádka skončila tím, že se Jirka pokusil vniknout do lodi šplháním po jedné ze přistávacích vzpěr, což se mu po hodině úsilí a jednom pádu, naštěstí z dvoumetrové výšky, skutečně podařilo. Krátce poté se pozvolna snesl ke svým kamarádům na létacích antigravitačních náramenících. Přinesl jim další a když se do nich oblékli, mohli pohodlně vzletět zpátky do břicha kulovité hvězdné lodi.

Tam se samozřejmě opět pohádali. Tentokrát hádku ukončil Jirka, který si od kamarádů odsedl a zahloubal se spolu se svým agisarem do studia zdejšího ovzduší. Když mu vyčetli, že se nechová kamarádsky, odsekl:

„Pánové, věnujte mi laskavě chvilku klid a pokoj! Jestli je v tohlehle ovzduší něco živého - a zdá se mi, že zde nějaké bakterie jsou - musíme přece vědět oč jde. Co kdybychom tady onemocněli? Mohl by ses třeba najednou proměnit v hromádku slizu dřív, než s agisarem zjistím příčinu.“

„Proč já?“ naštětil se Miky. „Co když se v hromádku slizu změníš jako první ty? To bych se ovšem nasmál!“

„To by ses dlouho nasmál - modli se, ať k něčemu takovému nedojde,“ usadil ho Jirka. „Kdyby se mi něco stalo, pak vy všichni pochcípate taky, jako že jedna a jedna jsou dvě. To vám můžu garantovat - nikdo z vás neumí s agisarem zacházet! Kdyby ses začal měnit ve sliz ty, pak je pořád naděje, že já přece jen přijdu na to, co proti tomu udělat. Možná by bylo pro tebe pozdě, ale aspoň ostatní by to mohli přežít. Kdežto kdybyste vy tři viděli, jak já umírám, budete mít jistotu,

že vás brzy potká to samé a nebude tu nikdo, kdo by vám mohl pomoci.“

To byla pravda a všechny pořádně zamrazilo v zádech. Asi si poprvé uvědomili, že výlet do kosmu nemusí být procházkou naučným a zábavným parkem, jaké jsou na všech obyvatelných světech instalovány pro potěšení tisíců návštěvníků z jiných planet. Nejžádanější byly výlety na planetu Poenaid, kterých se všichni čtyři zúčastnili před několika lety.

Návštěvníci se tam mohou z bezpečné výšky vyhlídkových gryulů obdivovat obrovským, dinosaurům příbuzným zvířatům, ať už býložravým giposaurům, nebo největším dravcům ze všech obydlených planet - vojtosaurům. Pochopitelně pod dohledem průvodkyň, které nikdy nedovolí návštěvníkům s vyhlídkovými gryuly sestoupit pod letovou úroveň padesáti metrů - a vůbec nemluvě o možnosti opustit byť pouze na okamžik bezpečí těch bachratých, prosklených, pomalu se vznášejících beček.

Návštěva planety Poenaid byla úchvatná, přinesla poučení i zábavu, ale především byla naprosto bezpečná.

Jen z vyprávění a ze záznamů návštěvníci uslyšeli, jaké to bylo na planetě v první době po objevení. Tehdy obrovské obludy lovily po celé planetě bez omezení, daného betonovými hranicemi rezervací, a až na jedinou výjimku sežraly posádku první objevitelské lodi, která tu přistála.

Tady ale nebyl žádný park - a nebezpečí, se kterým by se setkali, nebude naaranžované, ale skutečné. Proto už nikdo Jirku nevyrušoval a všichni mlčky přihlíželi, jak se mazlí s agisarem. Tato malá chobotnice s pouhými šesti šupinatými chapadly byla pro ně nejdůležitější. Agisar nebyl velký, ale dovedl prý využívat mozkovou kapacitu svého nositele a díky tomu byl fenomenální ve všech biologických otázkách. Věděli, že bez té šupinaté potvůrky, která by se vešla do dlaně, by skutečně mohli zahynout podobným způsobem, jak jim to Jirka líčil - a cosi jim říkalo, že by se možná měli obrátit na zpáteční cestu, dokud není pozdě...

Ačkoliv toto nutkání měli všichni, nikdo si je nepřiznal nahlas, aby před ostatními nevypadal jako zbabělec. Později měli všichni příležitost litovat, že varovného hlasu svého podvědomí neuposlechli...

Zůstali v křižníku dva dny, než Mikymu srostla noha. Ale pořád nečinně sedět v letadle nemohli. Důkladně se dle svých představ zabezpečili a spolu opustili hvězdný letoun, aby se porozhlédli po planetě.

Všichni byli oblečeni do svých zářivých obleků ve stylu „bohové Egypta“, na sobě měli létací nárameníky a u opasků ruční fotometry. Našel je Michal ve skladišti a vzpomněl si, že kosmonauté Průzkumu je mívají pro případ, kdyby se na planetě vyskytovali dravci. Navrhl všem, aby se na průzkum dobře vyzbrojili.

Sestupovali zvolna po kamenitém svahu do údolí, tam, kde se černal průsmyk. Šli pěšky. Jednak nikam nespěchali, ale také je napadlo, že budou muset šetřit energií, ačkoliv měl každý několik zásobních náplní B-paliva. Vznášet se budou až před domorodci, jakmile je tu potkají. Jistě to pro ně bude úžasný efekt.

Prošli průsmykem a ocitli se na nepřilíš široké náhorní plošině. Na jejím kraji spatřili v hloubce nejméně dvou set metrů pod sebou utěšený kraj, plný lesů. Nebyly to ani šedé lesy obřích lišejníků, známých z planety Momoroi, spíše se podobaly obyčejným listnatým hájkům, na jaké byli zvyklí ze Země. Dokonce měly i obvyklou tmavozelenou barvu, na kterou si oči rychle zvykaly.

Dálky tu byly modré, jako na každé planetě, kde je ve vzduchu kyslík, takže krajina v hloubce pod nimi vypadala téměř pozemského typu.

Sestupovali pomalu, majestátně po svahu.

Nahoře byl svah kamenitý, ale čím se dostávali níž, tím víc tu rostlo podivné špičaté trávy, šustící a velmi podobné pozemskému rákosí. Slunce pomalu stoupalo po obloze vzhůru a všichni čtyři svítili do daleka zlatými plíškami, jimiž byly jejich obleky v hustých řadách pošity. Domorodci, kteří je uvidí, budou zaručeně paf.

Zatím to ale nevypadalo, že by tu nějakí domorodci byli. Krajina byla pustá. Nebyla tu ani žádná zvířata, jen jakýsi podivný hmyz.

„To je strašné,“ povzdychl si Jirka. „Ti pitomí komáři jsou snad domovem po celé galaxii.“

Ostatní mu neodpověděli, jen se proti nim pilně oháněli. Na samém kraji lesa se komáři někam ztratili a Miky všechny za obecného souhlasu vyzval k odpočinku.

Shodili ze zad batohy, vybalili cestovní balíčky, jimiž byli pro jis-

totu hojně zásobení, pak se každý natáhl na zem a pustili se do svačiny. Les tu byl řídký a zřejmě neskrýval žádné překvapení, ale o kus dál začínal pořádně hustý prales a všichni po něm pokukovali s respektem.

„Au, něco mě kouslo!“ vyskočil náhle Miky.

Brzy poté se museli zvednout i ostatní. Tráva se jenom hemžila malými broučky, jejichž kousnutí pátilo jako čert.

„Ukaž, není to jedovaté?“ staral se Jirka.

Rozetřel mezi prsty jednoho broučka na kaši a předložil ji agisar. Pak si přiložil chapadla agisaru na oči a chvíli s ním komunikoval, načež prohlásil, že ty bestie sice trochu jedovaté jsou, ale jejich jed je slabý a člověka neohroží.

„Mám dojem, že mi to opuchlo!“ stěžoval si Miky.

Jirka s agisarem vytvořili protijed, ale ani pak otok hned nesplaskl. Miky musel svléknout těžkou vestu, pošitou zlatem a skleněnými cingrlátky a přehodit si ji přes batoh. Pak se opět všichni společně vydali dál do údolí.

Do temného lesa po levé straně se prozatím neodvažovali. Všichni měli ruce položené na vypínačích létajících sygytů. Byli připraveni ihned vzlétnout, kdyby se na ně z lesa něco vyřítilo. Ale les byl klidný a jenom si tiše šuměl ve slabém větru. Podél jeho okraje sestoupili pár set metrů do údolí.

Po dalších dvou kilometrech však Miky prohlásil, že se mu tahle planeta přestává líbit.

„Je tu nějak pusto,“ řekl. „Co takhle zkusit to jinde?“

„Zajímavé je, jak jsi tvrdil, že takový podnik potřebuje chlapy, kteří jen tak necouvnu!“ popíchl ho Michal.

„No jo, ale co tady?“ vrčel Miky.

Najednou ale vykřikl bolestí a upadl tváří na zem. Jeho společníci na něho chvíli nechápavě koukali.

Mikymu ze zad trčela jakási tyčka, na konci opatřená připevněnými péry.

Klasický šíp, jako přinesený z muzea barbarských věků, kde byli sbírat „zkušenosti“ sotva několik dní před odletem ze Země.

První se vzpamatoval Michal. Rozhlédl se, pak vykřikl na ostatní:

„Okamžitě vzletět - nahoru!“

Poslechli ho a všichni čtyři hned zapnuli antigravitační nárameníky. Nikdo se naštěstí na nic neptal, ani Miky, který se mezitím stačil vzpamatovat z prvního šoku.

Šíp vyslaný z tmavého lesa nesmírně silnou rukou nejprve projel skrz naskrz batohem, ve kterém naštěstí prorazil také velikou masovou konzervu a přibrzdil se o ni, potom probodl nepříliš silné plíšky ozdobné vesty, ale tím se jeho síla vyčerpala, takže se Mikymu do zad zapíchl sotva půl druhého centimetru.

Rána byla bolestivá, ale nebyla nebezpečná. Ovšem nebýt plechovky, byl by Miky prostřelený skrz naskrz a situace by byla podstatně horší.

Michalův výkřik vzpamatoval Mikyho i ostatní ze šoku na poslední chvíli.

Místo odkud vzlétli bylo vzápětí podobnými šípy doslova zasypáno. Další šípy zamířily za nimi vzhůru, ale chlapci leknutím zapnuli plný tah sygytů a v mžiku se vyhoupli do výšky dvou tisíc metrů, kam za nimi žádné šípy nedoletěly.

Až teprve teď Miky začal ječet. Trochu bolesti - kovový hrot šípu měl zabodnutý v zádech - ale především leknutím. Ostatní ho za letu obklopili, aby mu pomohli. Michal se mu pokusil sundat ze zad batoh, což se mu brzy podařilo. Jirka se k Mikymu přilepil a spolu se svým agisarem se pokoušeli zjistit rozsah zranění. Miky měl záda samou krev, ale rána byla lehčí než vypadala a krvácení agisar brzy zastavil.

„To nic není,“ uklidňoval kamaráda Jirka, když zjistil, že se nejedná o nic nebezpečného.

„Chtěli mě zabít!“ ječel Miky.

„Vždyť ti skoro neublížili, večer už o tom nebudeš ani vědět,“ utišoval ho Jirka.

„Jenže ono to bylo opravdu míněné jako pokus o vraždu,“ prohlásil vážně Michal. Za letu rozeplnul Mikyho batoh, aby zjistil, že šíp vězí v konzervě tak pevně, že se nedá nijak vytrhnout. „Podívejte, kluci, tohle musela být šupa!“

Při pohledu na probodenou konzervu se Miky málem nervově zhroutil. Pak se však vzpamatoval a navrhl, aby se okamžitě vrátili do letadla.

„Tam za námi nikdo nemůže!“ křičel skoro hystericky.

Ve vzduchu se obrátili a zamířili zpět do průsmyku. Byli teď ve

výšce nejméně tři tisíc metrů, ale i když viděli celé horské pásmo jako na dlani, nikde tam černou kouli bitevního hvězdoletu nespatriili.

„Kde je loď?“ rozhlížel se udiveně Evžen a s ním všichni ostatní. Letoun nikde pod nimi nebyl.

„Ať mi nikdo neříká, že jsme tady zabloudili!“ vrčel jak se patří nazlobeně Michal. Zdálo se mu, že poznává kotlinu, kde nedávno hvězdolet zanechali. Ted' tu nebyl a točili se jen bezradně ve vzduchu kolem dokola. Michal se snesl dolů, aby se poohlédl mezi kamením.

„Bitevní křižník není ořechová skořápka, aby zapadl mezi balvany!“ pokřikoval na něho shora Evžen.

„A co je tohle?“ volal na kamarády zdola Michal. Přitom cosi zvedl do výšky.

Ostatní slétli za ním dolů.

Michal držel v ruce prázdnou plechovku od piva, kterou pohodili, než vyrazili na průzkum.

Znamenalo to, že se skutečně jedná o správné údolí. Brzy poté našli některé stopy, čerstvě poškrábané kameny a odřený mech, svědčící o tom, že tady nedávno stálo cosi těžkého.

Ale bitevní křižník zmizel. Vypařil se, odletěl či co se s ním stalo - a čtyřlístek kamarádů polilo horko, jakmile si uvědomili, že se nacházejí na neznámé planetě, možná tisíce světelných let od domova, téměř s holýma rukama - a navíc se už někdo pokusil ohrozit jejich životy...

Nesnáze

Seděli bezradně na kamenech a nevěděli, co si počít. Pak Michal vstal a nejistě začal ostatní utěšovat.

„Podívejte se na to co neklidněji. Co se mohlo stát? Lod' dokáže sama přistát, ostatně už jednou přistávala. Mohlo se třeba stát, že jí pod vzpěrami povolil kámen a lod' musela zapnout motory aby se nepřevrátila. Co jiného mohly programy dělat? Možná se pokusily přistát opakovaně znovu a znovu, ale tady opravdu není vhodný terén pro podobné manévry.“

„To jako myslíš, abychom se rozhlédli po okolí, že tady lod' někde bude?“ vyskočil Jirka v nové naději.

„Jak tak uvažuji, co je možné a co ne, tohle by mělo být ze všeho nejpravděpodobnější.“

„Tak na co čekáme, gentlemani?“ vyskočil Miky. „Zvedat se a jdeme!“

Jako vždy se pokusil převzít vedení party.

„Počkej!“ vzepřel se mu Michal. „Neblbni hned!“

„Co zase?“ naštětil se Miky. Neměl rád, když se mu někdo pokoušel oponovat.

„To si musíme pořádně promyslet,“ krotil ho Michal.

„Co ksakru chceš promýšlet?“ vybuchl Miky rozzlobeně.

„On ti jeden šíp v zádech nestačil?“ zchladil ho Michal. „Prosím tě, uvažuj! Jestli můžeme logicky usuzovat co dělala lod', pak jenom proto, že máme dost zkušeností s pozemskými počítači, abychom mohli dopředu odhadnout, co udělají. Ale co víme o domorodcích z jiného světa? Nic než to, že někde tady jsou - a střílejí po nás!“

„No a co? Prostě vyletíme do výšky a podíváme se, kam se lod' posadila!“

„Ale co potom?“ nadhodil Michal.

„Co by ještě mělo být?“ vyprskl Miky. „Nasedneme a tím to bude vyřízené, nemám pravdu? Až budeme v lodi, nikdo se na nás už neopovází!“

„Ty pořád uvažuješ moc jednostranně,“ nedal se Michal. „Ty si opravdu myslíš, že nás domorodci nechají nasednout? Pořád ještě počítáš s tím, že se budou držet pěkně v uctivé vzdálenosti? A co když

jich pár vlezlo dovnitř?“

„Taky by mohli s lodí odletět a nechat nás tady!“ vyjekl Jirka.

„Blázníš? Že by nám nějakí primitivové dokázali odletět s bojovým křižníkem?“ ušklíbl se pohrdavě Miky.

„Náhoda je blbec,“ sýčkoval Michal. „Nemyslím si, že by někdo dokázal odletět, ale pár primitivů se může v nějakém výklenku chodby schovat a čekat. Až se objevíme, prostřelí nás dřív, než se vzpamatujeme. Nahoru bys tam vzletět nemohl a kdyby na nás domorodci vybaflí zepředu i zezadu současně, je s námi ámen.“

„Dobrá, v takovém případě nám nikdo nemůže vyčítat, když použijeme zbraně,“ prohlásil Miky a pomalu z pouzdra vytáhl černou pažbu fotometu.

„Kosmonauté Průzkumu mají povoleno střílet, pokud vím.“

„Nepřišli jsme sem střílet,“ připomněl Michal. „Ale když jsi tak hrrr, po kom chceš střílet? Zahlédl jsi aspoň někoho z těch, kdo nám poslali tenhle opeřený pozdrav? Pokud chceš někoho zastřelit, nejprve ho musíš spatřit. Potom musíš mít čas zamířit - a teprve když máš protivníka zaměřeného, můžeš uplatnit výhody našich zbraní proti jejich lukům. Ale co se stane, když nikoho nespatříš, co potom?“

„V lodi to známe, tam se jen tak lehce nikdo neschová,“ nejistě oponoval Miky.

„Jsi si tím tak jistý? Dejme tomu, že to v lodi známe, ačkoliv bych nabeton netvrdil ani to, sami jsme tam byli pár hodin. Jenomže já už zase popisuju, jak chceme nastoupit. Co když jen čekají u lodi a až se tam objevíme, začnou po nás střílet? Všude je ticho, loď klidně stojí na pokraji lesa. Sneseme se dolů - a fiít, fiít - budou z nás mrtvolky, aniž bychom někoho zahlédli. Prostě na nás z křoví přiletí smrt. Nemyslíš, že by bylo třeba vymyslet v klidu a včas, nejlépe hned tady, nějaký plán?“

„Já bych věděl, co dělat,“ uvažoval Jirka. „Musíme se rozdělit. Dva půjdou do letadla a dva je budou shora hlídat, aby se jim nic nestalo.“

„A když budou ti primitivové uvnitř? Pak ti první budou jejich jasná kořist,“ namítal Michal.

„Pánové, hádáte se o prkotinách,“ vložil se do rozhovoru Evžen, který se až dosud držel stranou. „Připadáte mi jako mateřská školka, která na výletě ztratila učitelku.“

„No dovol!“ vybuchl Miky. „Odvolej to a hned!“

„Jděte k čertu s plány!“ vykřikl Evžen. „A ty, Miky, buď trochu při zemi. Zapomněli jste na něco hned od začátku.“

„Zapomněli?“ zvedl hlavu Michal. „Tak povídej!“

„Nenapadlo vás ještě vyslat tíšňové volání!“

To byla pravda - ale upřímně řečeno, nikdo přece nemohl očekávat, že tady na neznámé planetě vyburcuje službu, aby mu poskytla pomoc, jak je zvykem na většině obydlených světů Galaktického společenství.

„K čemu tíšňové volání?“ udivil se proto Michal, zatímco Jirka a Miky zůstali stát s nechápavým výrazem ve tvářích.

„Protože tíšňové volání je kódované,“ objasňoval Evžen. „Samo-zřejmě je určeno pro lidi, ale zachytit je musí robot, který lidem zprávu předá.“

„Tady nikdo kromě nás není!“ oponoval Michal.

„Není tu žádný člověk,“ zavrtěl hlavou Evžen. „Jenže by tu měly být alespoň počítače naší lodi. Já vím, nemají komu předat naše volání, ale měly by nám aspoň poskytnout směr, kterým se máme dát. Takovou službu mají ve svých programech i mluvící medvídci pro děti!“

„No vidíte!“ vykřikl vítězně Miky. „Já to říkal hned, že potřebujeme někoho, kdo se nezalekne první nesnáze! Evžene, tentokrát máš u mě pochvalu!“

„Leda na svatýho Dyndy!“ odplivl si Evžen. „Pánové, naše situace se stala horší, nežli kdo z vás tuší. Celou dobu, co se tady hádáte, jsem se pokoušel navázat spojení pomocí mého komunikátoru. Hádejte, s jakým výsledkem?“

„Naprostě bez odezvy, že?“ řekl Michal kupodivu klidně.

„Jo,“ zavrčel Evžen.

„Jak to můžeš tvrdit?“ vyskočil Jirka s hrůzou.

„To bych ti mohl celkem snadno vysvětlit,“ řekl Michal. „Jak je vám známo, před odchodem z lodi jsme nezapnuli žádný automat, který by nám teď mohl pomoci.“

„Tentokrát se mýlíš i ty, Michale,“ řekl Evžen. „Já jsem totiž před odchodem zapnul aspoň monitorování radiových vln a nastavil jsem program, aby mi zavolal, kdyby se tu v éteru cokoli šustlo. Jenže nemohu navázat spojení ani s ním. A to je ten průšvih, pánové!“

„Já bych to neviděl tak katastroficky,“ pokrčil rameny Michal. „Co to znamená? Dosah našich komunikátorů je zhruba pět až sedm kilometrů. Loď zřejmě není uvnitř tohoto okruhu, jenže to už víme, ze

tří kilometrů bychom si jí snad všimli. Nikde tu není vhodný terén k přistání. Skály a lesy, do těch se žádný automat neposadí. Budeme muset hledat dál. A právě proto se musíme dohodnout na nějakém rozumném postupu. Já už si také myslím, že začalo jít do tuhého.“

„Dobře - rozdělíme se tedy a každý z nás půjde na jinou stranu,“ rozhodoval Miky. „Kdo zpozoruje hvězdolet, okamžitě zavolá ostatní.“

„Poslyš, Miky, přestaň si už konečně hrát na velitele,“ odplivl si Evžen. „To co navrhuješ by byla pěkná blbost!“

„Co se ti na tom nelíbí?“ vyskočil Miky.

„Přiznám se, už mi tvoje pitomosti začínají pomalu lézt krkem,“ řekl Evžen. „Rozdělit se, s tím bych snad souhlasil, ale rozhodně ne tak, aby šel každý sám. To by bylo poslední, co bychom tu mohli vyvést. Po jednom nás může všechny něco sežrat, mohou nás postřílet zdejší domorodci, kdo ví co nám tu všechno hrozí - a kdyby se někomu něco zlého přihodilo, ostatní se o ničem nedozvědí, nic je před tím nevaruje.“

„Evžen má pravdu,“ podotkl Michal. „Já bych byl dokonce proti jakémukoliv dělení na menší skupinky, ale ve dvojicích můžeme prohledávat okolí účinněji než v jedné partě. Ovšem každý zvlášť - to by bylo moc velké riziko!“

„No dobrá - já tedy půjdu s Jiříčkem a Evžen pro změnu s Michalem,“ opět začal rozhodovat Miky.

„Tak dost!“ zahřměl Evžen. „Kolikrát ti mám opakovat, aby sis přestal hrát na nějakého potrhlého seržanta? Tady nejsme na Zemi, ale na neznámé planetě! Nebude rozhodovat kdejaký blázen, který nás všechny přivede do maléru - pokud se mu to už nepodařilo, o čemž jsem ostatně v této chvíli přesvědčen. A nemysli si, že právě s tebou půjde Jirka! Ten má pro nás největší cenu, protože má agisar! Ty bys ho dostal do maléru a šance všech by nešly k nule, ale až do mínusu, to si piš!“

„Aha - takže Jirka půjde s tebou! A to teda ne!“ Miky na Evžena vystrčil bojovně bradu.

„Ne,“ rozhodl s jistotou v hlase Evžen. „Jirka půjde do party s Michalem. Ten Jirkovi nenechá ublížit a přivede nám ho v pořádku. Takže já půjdu s tebou, ale to si piš, nebudu poslouchat tvoje ztřeštěnosti. Když nebudeš mít něco opravdu rozumného, budeš mlčet, jasný?“

Miky se ještě zkusil postavit do opozice, ale viděl, že ostatní tři jsou tentokrát svorně proti němu, proto nakonec zmlkl a jen si něco bručel pro sebe.

„Myslím si, že takhle najdeme loď dost brzy,“ obrátil se Evžen k ostatním, když byl vyřešen spor o kompetence. „Ale přesto připomínám, aby ta dvojice, která loď najde, nechtěla hned vstoupit dovnitř. Nejprve přivolá zbytek party, pak se teprve dohodneme, co dál. Uvědomujete si snad všichni, že něco tak velikého jako je bitevní křižník nemůže uniknout pozornosti místních lidí a že o něj mohou mít zájem stejně jako my, i když nejspíš z jiného důvodu.“

„Dobrá - kam půjdeme?“ přerušil ho mávnutím ruky Michal.

„Máme vlastně jen tři možnosti,“ odtušil Evžen. „Na sever je nepřístupné pohoří, tam by loď nejspíš neletěla, to by bylo proti jejím programům. Zbývá jih, východ a západ. Na západ bych nezamířil, jsou tam na začátku dost nepřístupné skály a pokud by se programy musely rozhodovat, braly by to spíš směrem, kde mohou doufat zlepšení podmínek k přistání.“

„Souhlasím.“ Michal pokývl hlavou.

„Takže jih nebo východ,“ shrnul Evžen. „Kam chceš ty?“

„Proč mu dáváš vybrat?“ vyskočil Miky.

„Jednak je to jedno,“ opáčil Evžen. „A za druhé, nevím, proč má pořád rozhodovat jen jeden z nás? Všichni máme mít stejné šance.“

„Tak proč nechceš poslouchat mě?“

„Protože tebe poslouchat, to jde o krk.“ odsekl Evžen.

„Dobře, já souhlasím,“ řekl Jirka. „Měl bych jenom jednu připomínku. Každá dvojice se spojí horolezeckým lanem. Kdyby se pak někomu něco stalo, druhý člen dvojice zapne sygity a vzletí i s kama-rádem, dokonce i tehdy, když ten bude bez vědomí... a tak...“

„Máme snad horolezecké lano?“ zavrčel Miky.

„Já jsem si ho vzal do batohu,“ špitl Jirka.

„No vidíš! Konečně nápad!“ souhlasil Evžen. „Lano možná budeme potřebovat - rozhodně víc, než tahle cingrlata, která bychom měli sundat a nechat tady.“

„Myslíš - nechat tady parádní královské oděvy?“ vytřeštil na něho oči Miky. „Ale co domorodci? Vždyť k nám nebudou mít respekt!“

„Ten k nám beztak žádný nemají,“ zavrčel Michal. „Evžen má pravdu. Čím méně budeme nápadní, tím lépe. Ale lano také potřebo-

vat nebudeme, alespoň ne v tom smyslu, jak navrhuje Jirka. Když nastavíme sygyty na program udržování formace, stačí, aby se zapnul jediný z nich a druhý se zapne také, neboť bude opakovat manévry prvního. Jak tak koukám, nemáte ani základní vědomosti o docela obyčejných věcech!“

Ukázal pak všem, jak se zachází s programy. Každý létací náramek vyrobený na Zemi měl minikomputer zajišťující jeho bezpečné ovládání. Létat se sygyty uměl každý, ale ne každý věděl o všech jeho možnostech. Když skončil se svou krátkou instruktáží, byli všichni o něco chytřejší a jejich nálada přece jen stoupla.

Proto se rozloučili celkem optimisticky, i když Miky byl zřetelně ze všech nejméně spokojený. Ale jak už bylo jeho zvykem, rozhodl se, že se stáhne do pozadí a velení party se ujme později, při vhodnější příležitosti. Pobyt na neznámé planetě nebude jistě bez nesnází, uvažoval, přitom se jistě ukáže neschopnost jak Evžena tak Michala a všichni budou jistě rádi, až je Miky vytáhne z kaše, protože on jistě dostane ten pravý nápad, jak z ní ven...

Michal si vybral jižní směr. Evžen s Mikym se měli tedy vydat na východ, což bylo přesně do míst, kde je nedávno napadli neznámí lukostřelci. Tentokrát se tam však neměli plahočit pěšky, ale všichni měli letět ve výši nejméně pěti set metrů, což Michal odhadoval jako bezpečnou výšku proti ostřelování šípy. Kromě toho se dohodli mít neustále zapnuté komunikátory a nepřetržitě udržovat spojení. Aspoň v prvních chvílích měli letět na dohled od sebe a mohli by se navzájem možná i varovat...

Jak bylo domluveno, sešli se opět na místě přistání až třetího dne. Michal s Jiřím měli dobrý nápad nasbírat před návratem na kraji lesa trochu spadáných větví, aby si mohli mezi skalami zapálit ohníček. Výbavu pro trampování našťestí měli všichni, plynové zapalovače, kotlíky, ale i ministany a spací pytle. Do kotlíku nabrali vodu z potůčku, postavili nad oheň a vysypali tam obsah jedné masové konzervy. Zásoby se jim sice už povážlivě tenčily, ale čas od času bylo třeba sníst něco výživného.

„Jak vidím, taky jste nic nenašli,“ začal rozmluvu Evžen, jakmile s Mikym přistali vedle svých kamarádů, kteří se už hřáli u ohníčku.

„Proletěli jsme skoro sto třicet kilometrů, objevili jsme spousty vhodných míst, kde by mohla loď automaticky přistát, ale nikde nic,“ pokyvoval hlavou Michal. „Počítám samozřejmě s tím, že loď nepoletí dál, jakmile její programy narazí na místo vhodné k přistání.“

„No vidíš, tohle mě nenapadlo,“ zamrzel se Evžen. „My jsme kolem takových míst prolétali také, jenomže jsme se tam nezastavovali, ale letěli jsme vždycky dál. To jsme si mohli ušetřit jako vy.“

„Jenomže ať tak či tak, loď nikde není,“ opakoval Miky.

„Museli jsme něco přehlédnout,“ přemýšlel Michal.

„Loď vlastně ani nemusela letět přímo,“ napadlo Jirku. „Jestli se pamatujete, jak vznikla metoda Monte Carlo...“

Matematická metoda, která prý vznikla pozorováním opilce vravajícího z baru, by mohla docela dobře popisovat let hvězdné lodi nad povrchem planety, pokud by byla řízena jen programy, které mají jediný cíl - opatrně přistát v neznámém terénu a vyčkat dalších příkazů svých pánů.

„Ba ne, to nebude ono,“ vrtěl hlavou Michal. „Museli jsme něco přehlédnout.“

„Já to říkám pořád,“ vrčel polohlasně Miky. „Chybí nám velitel. Totiž nechybí, ale...“

„Jdi už někam!“ usadil ho Evžen. „Teď není čas blbnout.“

„Horší je, že nám ubývá B-paliva,“ staral se Jirka. „My dva už jsme museli načnout každý druhou láhev.“

„My taky,“ mávl rukou Evžen. „Ale co chceš? Kdybychom se tu producírovali pěšky, mohli by po nás domorodci střílet. A konec konců - z výšky určitě loď lépe uvidíme.“

„Musíme co nejvíc šetřit,“ nabádal ostatní Michal. „To znamená, klidně vystoupat - řekněme do kilometrové výšky a pak pořád vodorovně, ani neklesat, ani nestoupat. Nejvíc energie se spotřebuje na stoupání.“

„Vždyť snad šetříme...“ vrčel Miky.

Nejvíc ze všeho ho hnětlo, že právě ve chvíli, kdy mohl tak excelentně osvědčit své velitelské schopnosti, se k němu jeho kamarádi obrátili zády. Totiž ne tak docela, pořád ho brali jako rovnocenného partnera a Miky cítil, že uvítají každý jeho nápad - jenže ty nápady nějak nepřicházely. A tak se jeho kamarádi radili spíš mezi sebou, než aby uznali jeho nezadatelné právo vůdce. Kdo si vymyslel tenhle výlet? Přece on, Miky. Že to zase nedopadlo tak, jak si plánoval? Může

za to tahle pitomá planeta, ale ne autor myšlenky.

Masitá polévka byla spravedlivě rozdělena na čtyři díly a každý pomalu usrkával ze své misky. Aniž by se domluvili, žádný nijak nespěchal. Ted' byli všichni spolu, sice na cizí, nepřátelské planetě, ale měli aspoň nějaký cíl. Až najdeme hvězdolet, myslil si Evžen, domů se už dostaneme. V palubní knihovně je spousta záznamů, jistě tam bude kompletní mapa Galaxie. Spustíme vyhledávací program a loď nás sama doveze k některé obydlené planetě...

Misky byly prázdné, ale nikdo se nezvedal.

„No - co se dá dělat,“ povzdychl si Michal. „Půjdemo - totiž pole-tíme. Mimochodem, jak jste přespávali?“

„Jednou jsme našli jakousi malou jeskyni, byla tak-tak pro nás oba, ale našťestí byla suchá. Podruhé jsme si udělali hnízdo v koruně jednoho stromu. Větve se tam křížily tak šikovně, že stačilo přes ně napnout jeden stan a vznikla tam obstojná kolíbačka. Ve spacáku to pak docela šlo.“

„My jsme se pokaždé jen uložili do houští,“ řekl Jirka. „Ted' to ještě ujde, je léto a spacáky máme výborné. Až tady nastane zima, bude to horší, ale myslím si, že v tom spacáku můžeš klidně spát i na sněhu. Zajímalo by mě ale, ve kterém ročním období se právě nacházíme. Hlavně, co můžeme očekávat za počasí v příštích dnech.“

„To by se dalo zjistit pomocí programů hvězdoletu,“ navrhl Miky. „Ale až loď najdeme, už nám tyhle znalosti zase k ničemu nebudou.“

Což byla pravda, ale takovýchto obecně platných pravd bylo tolik, že je nikdo nevítal s nadšením.

Odpočinek se ale nedal protahovat donekonečna a proto se nakonec Michal s Jirkou zvedli a pomalu odlétli na svých létacích náramenících. Zamířili na západ, tedy směrem, který prve zavrhli jako nejméně pravděpodobný. Když v těch mnohem pravděpodobnějších směrech loď nebyla, museli si přiznat, že náhoda je blbec a kdo ví, podle čeho programy vybírají směr letu, když loď nikdo neřídí.

Miky s Evženem počkali, až vychladne kotlík, zabalili všechny své věci a pak se pomalu vznesli směrem k severu, do nepřístupných hor, které se tyčily nad nimi ještě ve chvíli, kdy měli na displejích létacích nárameníků skoro čtyři tisíce metrů. V této výšce se však už dalo proletět některým průsmykem a k jednomu z nich oba kamarádi zamířili.

Mimozemšťané

Evžen s Mikym proletěli průsmykem v těsném závěsu, sotva dvacet metrů jeden od druhého. V blízkosti horských štítů byla zima a foukal tu nepříjemně ostrý vítr, který jejich bundy, zhotovené sice z pevné, ale nijak zvlášť teplé látky, brzy profoukl a zmrazil je až na kost, ale jakmile proletěli průsmykem, otevřela se jim docela jiná podívaná.

Severní svahy hor byly ještě strmější než jižní. Byla to prakticky propast, která by se bez létacích nárameníků vůbec nedala slézt. Nahore se sesul sníh, dospěl k okraji, přepadl dolů a padal několik set metrů, než dopadl dole na kamenitou suť. Ta se táhla jen několik set metrů pod horami a končila v hustém pralese, rozprostírajícím se kam až oko dohlédlo.

„Jestli loď doletěla až sem, může být klidně i dvě stě kilometrů daleko,“ rezignoval Miky. „Neměli bychom se raději vrátit? Tady nic nenajdeme!“

„Vracet se?“ vybuchl Evžen. „Ty ses zbláznil!“

„No dovol!“ naježil se Miky.

„Podívej se, jak nám ubývá palivo,“ usadil ho Evžen. „Jestli se teď vrátíme, už se sem nikdy nedostaneme. Všude jinde se dá chodit pěšky, ale přes tyhle hory to nepůjde.“

„To abychom si bedlivě hlídali, jestli máme dost paliva na zpáteční cestu,“ zavrčel Miky.

„Jedna láhev by snad měla jako železná rezerva stačit,“ uklidňoval ho Evžen.

Nechtěli zbytečně ztrácet výšku, ale ze čtyř tisíc metrů dolů pořádně neviděli, zvláště když byly v jejich výškovém horizontu ojedinělé mraky. Museli klesnout až někam pod ně a zastavili se zhruba ve dvou tisíci metrech.

„Tak co, veliteli, kam teď?“ obrátil se Evžen na Mikyho. Toto oslovení ho v prvním okamžiku potěšilo, ale pak mu asi došlo, že to Evžen myslí výsměšně. V této chvíli je nejspíš zcela jedno, kterým směrem začnou.

„Třeba doprava,“ navrhl, jako by Evženovu jemnou ironii nepostřehl. „Stejně je to jedno.“

„Taky si to myslím,“ souhlasil Evžen. „Ale když doprava, tak doprava.“

Stočili se podél skalní stěny a skoro půl hodiny pomalu svištěli vzduchem. Tady pod horami vítr skoro nebyl, hory je před větrem chránily. Ve dvou kilometrech bylo teplo a snad by ani nepotřebovali bundy z pevné látky, co měli na sobě.

„Podívej se! Táhle dole!“ vykřikl najednou tlumeně na Evžena Miky.

„Co tam má být?“ Evžen přiletěl blíž k Mikymu, aby lépe viděl, nač jeho kamarád ukazuje.

„Podívej se - tam je nějaká chalupa!“ upřesňoval Miky.

„No jo, máš asi pravdu!“ souhlasil po chvílce Evžen.

Mezi skalami a lesem se temnělo jezírko a na jeho břehu ležela kupa klád. Měla cosi jako okna a dveře a připomínala chatrče, jakých jsou na Zemi desetitisíce. Dnes už to jsou většinou jen drahé rekreační napodobeniny pradávných chalup, samozřejmě vybavené všemi vymoženostmi pozemské civilizace. Málo majitelů napodobuje staré zašlé časy do všech důsledků.

„Poletíme tam?“ nadhodil Miky.

„Byl bych pro - ale musíme to udělat opatrně,“ nenamítal Evžen. „Mohli by tam být i bojovní domorodci.“

Tím jako by z duše promluvil i Mikymu. Po první lekci, kterou jim neznámí domorodci ušetřili, se teď nikdo nehrnul s nadšením do neznáma.

Dohodli se, že Evžen půjde k chalupě a pokud to půjde, podívá se i dovnitř, ale jen na kraj dveří či okna. Miky se bude vznášet dvě set metrů nad ním a bude se svým fotometem připraven zasáhnout, kdyby něco neklapalo.

„To ti povídám, ne abys utekl, kdyby něco...“ varoval Evžen Mikyho.

„Já že bych...“ nadskočil dotčeně Miky.

„To já jen pro pořádek,“ mávl rukou Evžen.

Pak se oba pomalu spustili až do dvou set metrů, kde měl Miky vyčkávat. Chatrč nevypadala obydleně. Bylo skoro úplné bezvětrí a široko daleko se nic ani nepohnulo.

„Tak tu na mě počkej!“ zašeptal Evžen - a pokračoval dál směrem dolů. Miky viděl, jak kamarád klesá níž a níž, až se zastavil asi dva metry nad vrškem střechy podivné chatrče.

„Nic se tu nehne,“ slyšel šeptání ze svého náramkového komunikátoru. Evžen jej používal jako mikrofon, mohli se tak potichu, ale pohodlně domlouvat.

Evžen se nejprve pokoušel podívat oknem, ale v chatrči byla tma a oknem nic neviděl. Slétl proto dolů a zkoumal jak otevřít dveře z těžkých fošen. Bylo to jednoduché. Stačilo zatáhnout směrem k sobě za dřevěné držátko a dveře se směrem ven tiše otevřely.

„Co je?“ chtěl vědět Miky.

„Drž hubu,“ zasyčel Evžen. „Nechci, aby mě komunikátor předčasně prozradil. Jestli budeš nahlas řvát, vypnu zvuk!“

„No tak promiň!“ zavrčel na to Miky.

„Je tu tma,“ ozval se po chvílce Evžen. „Půjdu aspoň na kraj místnosti!“

„Ale opatrně!“ nabádal ho celkem zbytečně Miky.

Evžen vstoupil do chatrče a chvíli si zvykal na příšeří, panující uvnitř. Až po dlouhé chvíli, Mikymu se zdála přímo nekonečná, komunikátor zase tiše zaštěbetal:

„Tak jsem uvnitř. Nikdo tu není. Je tu cosi jako skříň, jinak nic. Naproti dveřím je cosi. Nevím, je to dost horké, sálá z toho teplo, ale nic moc. Řekl bych, že to je nějaký stroj, vypadá to neživě.“

Pak bylo chvílku ticho.

„Miky?“ ozval se po chvílce Evženův hlas z komunikátoru.

„No? Co je?“

„Něco tu je... Takový veliký podnos... jako ošatka a na ní tři velké zelené koule... jsou měkké, jako z kůže... Když některou trochu stisknu, prohne se, ale zase se odpěruje zpátky, jako by byly nafouknuté nebo co... Ale ne vzduchem, pěruje to pomalu, jako rosol. Jako míče by se použít nedaly, neskákaly by.“

„Co kdybys jednu přinesl ven na světlo?“ navrhl Miky.

„Každá může mít dobrých sedm kilo,“ ujistil ho Evžen. „Nedají se vzít do rukou, hrozně kloužou. Ledaže bych tady vysypal batoh a vzal jednu, ale to se mi moc nechce.“

„A co takhle rozkrojit ji?“ navrhoval Miky.

„Já to zkusím, ale nejprv se porozhlédnu po místnosti,“ řekl Evžen nejistě. „Třeba tu bude něco zajímavějšího. Chtěl bych zkusit otevřít tu skříň naproti.“

„Jak myslíš,“ nenamítal Miky.

Evžen popošel k podivné skříni, ale dlouho nemohl najít, jak se otevírá. Nakonec to vzdal a rozhodl se „z vědeckých důvodů“ překrojit jednu z tamtěch zelených koulí.

Najednou Miky vykřikl do komunikátoru:

„Evžene, nech všeho, ven z chaty a nahoru! Jdou sem... domorodci!“

Evžen nemeškal, všeho nechal a vyrazil ze dveří. Venku ho oslnilo světlo, ale udělal poslepu ještě dva kroky, potom nahmatal ovládací panel nárameníků a vzletěl kolmo vzhůru. Skoro současně uslyšel Mikyho varovný výkřik - a také ostré zasvištění, jak cosi těsně vedle něho prolétlo vzduchem. To už se trochu očima přizpůsobil světlu venku a na kraji lesa spatřil dvě bytosti, před kterými ho Miky varoval a nazýval je „domorodci“.

Při pohledu na ně Evženovi ztuhla krev v žilách.

Byly to - dvě žáby.

Jedna z nich měla dobré tři metry na výšku, druhá byla poloviční. Obě měly lesklou světle nazelenalou kůži, posetou nepravidelnými tmavozelenými, modrými, žlutými a červenými skvrnkami, kulaté hlavy s obrovskou bezzubou papulou - a na nich do všech stran několik očí - nebylo ani vidět, zda jich mají pět nebo šest párů... Obě měly malá, spíš zavalitá těla a příliš dlouhé končetiny. Poměrně tenké nohy měly více než dvakrát delší než tělo. Mezi klouby měly jejich končetiny vřetenovitý tvar, ale klouby samy byly poměrně útlé. Nebyla to zvířata, to bylo Evženovi jasné na první pohled. Obě žáby stály vzpřímeně na zadních nohou a především, byly oblečené do jakýchsi huňatých kožešinových obleků.

Větší držela pavoukovitě dlouhými prsty stejně dlouhých rukou velký luk, který právě napínala k dalšímu výstřelu...

Zůstali viset dvě stě metrů nad domorodci. Menší z obou žab, zjevně neozbrojená, několika dlouhými skoky zmizela ve dveřích chýše, ale po chvilce opět vyskákala ven. Doběhla ke druhé a chvíli obě dvě vášnivě kvákaly. Evženovi bylo jasné, že by měli odletět, ale zvědavost oba držela na místě.

Větší žába nakonec předala luk menší žábě, ta jej odnesla do chýše a vrátila se beze zbraně.

„Co kdybychom se s nimi zkusili domluvit?“ navrhl Evžen.
„Když už jsme tady...“

„Jen aby tě nesežraly!“ strachoval se Miky.

„Dobrá, zůstaň nahoře a hlídej a já se půjdu podívat, zda s nimi bude řeč,“ rozhodl Evžen a Miky váhavě souhlasil.

Pomalou, po metrech, klesal Evžen ze své výšky, aby žáby zbytečně nevyplašil. Ty stály klidně, i když se snesl na pět metrů od nich, postavil se na nohy a vypnul sygyty.

„Dobrý den. Jsme lidé z planety Země,“ začal Evžen mluvit klidným hlasem, aby žáby nevyplašil.

„Kvák.“ odpověděla mu větší žába. „Kvararak gugú.“

„Přišli jsme jako přátelé,“ pokračoval Evžen s naléhavým tónem v hlase.

Odpovědí mu bylo takové kvákání, až se mu z toho zatočila hlava. Zdálo se mu, že v tom kvákání je jakýsi řád, nejspíš se jednalo o nějakou místní řeč, ale Evžen z ní pochopitelně nerozuměl ani slovu.

„Já vám vůbec nerozumím,“ obrátil se na žáby vyčítavě. „Nemůžete, prosím, přestat s vaším rodným nářečím?“

Žáby opět zakvákaly něco, čemu nebylo rozumět. Nakonec Evžen pochopil, že se tady univerzálním jazykem Galaktického společenství nedomluví. Přivolal proto Mikyho, aby se snesl dolů. Potřeboval se s někým poradit.

„Bude s nimi těžká domluva,“ postěžoval si, sotva Miky dopadl na nohy dva kroky od něho.

„Slyšel jsem, že na některých planetách jsou zabeďněnci, kteří univerzální řeč Bar neznají, ba ani znát nechtějí,“ pochlubil se Miky svými znalostmi. „Tohle budou možná právě takoví primitivové.“

„No - to máš vlastně pravdu!“ došlo Evženovi. „Jenomže to nebude tím, že by byli zabeďnění, ale tím, že je nikdo řeč Bar naučit nemohl! Jsme přece mimo oblast Společenství a oni mají jenom svou rodnou řeč.“

Na tak očividnou pravdu mohl jistě přijít už dřív.

„Co ale s nimi budeme dělat?“ zarazil se Miky.

„Učit je Bar nemůžeme, nemáme na to dost času,“ pokrčil rameny Evžen. „My se tu jejich kvákaninu také učit nemůžeme, moc se mi do toho nechce a nevím, k čemu by nám to bylo. Pak ale máme jedinou možnost, jak se domluvit. Musíme v některém komunikátoru sestavit slovník. A budeš to muset udělat ty, protože jako jediný z nás

máš na to program.“

„Neblázní, víš, co to bude za práci?“ zhrozil se Miky.

„To je mi jasné, ale co chceš dělat jiného?“

„Bylo by asi lepší pozvat sem Michala s Jirkou,“ řekl Miky. „Víc hlav víc ví.“

„Dobrý nápad!“ souhlasil Evžen, tentokrát bez sebemenší stopy ironie, až se Miky vypnul pýchou.

Ukázalo se však, že komunikátory nemají spojení s druhou částí party. Miky se už už chystal jak se patří zděsit, ale Evžen ho ujistil, že prozatím není důvod k panice. Kamarády od nich dělilo pohoří, které jim znemožňovalo domluvu.

„Smůla je, že tady nemají komunikační satelity ani žádnou jinou síť. Nejsme na Zemi!“

Nakonec se přece jen obrátili na žáby, které je dosud jen zpozvzdálí zvědavě pozorovaly.

Menší z nich ukázala na chatrč pohybem, který si oba dva pozemšťané vyložili jako pozvání. Nejspíš to skutečně bylo tak. Následovali žáby dovnitř a podle jejich příkladu se po tureckém způsobu usadili na podlaze z udusané hlíny.

Evžen si po krátkém dohadování vyměnil Mikyho komunikátor a s povzdechem ho aktivoval. Vyvolal si na jeho miniaturní obrazovce nějaké obrázky a postupně je žabám ukazoval. Brzy to pochopily, zvláště ta menší. Po objevení každého obrázku cosi zakvákala a komunikátor si obraz toho zvuku hned uložil do vnitřní databáze. Program pro vytváření slovníku neznámé řeči sice připomínal hračku pro děti, ale svou funkci zatím plnil a víc od něho ani nevyžadovali. Evžen se omezil pouze na slovíčka, s gramatikou ať si později hrají lingvisté ze skupiny Průzkumu, až se sem dostanou...

A protože oba komunikátory byly na tak krátkou vzdálenost prakticky natrvalo propojené, mohl se Miky obrátit na druhou větší žabu. Pokoušel se jí vysvětlit, jaké přednosti mají on a jeho kamarádi, ale žába o podobnou zábavu zjevně nestála a Miky to po chvílce vzdal.

„Měl bys ses raději pokusit o spojení s Michalem,“ navrhl mu Evžen, když viděl, jak se Miky očividně nudí.

„Jak, prosím tě? Říkal jsi přece, že nás stíní hory!“

„A to je takový problém?“ pokrčil Evžen rameny. „Já bych věděl, jak se domluvit. Když pomalu vystoupáš do výšky dvou až čtyř tisíc metrů, přestane ti horský hřbet stínit.“

Miky na to neřekl nic, vstal a vyšel ven z chatrče. Větší žába ho na pár kroků následovala, ale ne až ven. Zastavila se ve dveřích a pozorovala ho, jak se pomalu odlepil od země a vznáší se výš a výš.

Miky viděl, že se tím ani příliš neudivila. Trochu ho to mrzelo, očekával, že jeho pomalé vznášení bude na domorodce působit majestátněji, zejména v jeho zářícím zlatém oděvu.

Nastavil programové volání komunikátoru a pomalu stoupal do výšky. A skutečně, v necelých třech tisících metrech se komunikátor zasynchronizoval a Miky získal spojení s Jirkou a Michalem. Sdělili jim, že se dostal k moři a dál nemá cenu hvězdolet hledat. Když jim oznámil, že s Evženem objevili domorodce, se kterými se nejspíš bude možné domluvit, Michal s Jirkou se rozhodli všeho nechat a přidat se ke kamarádům.

„Hvězdolet nám neuteče,“ prohlásil Michal. „Ačkoliv bych byl také raději v bezpečí, tohle je tak zajímavé, že se snad vyplatí pátrání odložit. Říkáš, že jsou docela mírumilovní?“

Miky připustil, že po nich, vlastně po Evženovi, hned na začátku žáby střelily šípem, ale jenom jedním a potom si to nějak rozmyslely.

„Teď se s nimi právě Evžen baví,“ ujišťoval kamarády.

„Poletíme za vámi,“ rozhodl se Michal. Jirka byl stejného mínění a oba začali okamžitě balit tábořiště. Miky je ještě informoval o terénu, jaký je čeká a pak pomalu klesal dolů, k chatrči na pokraji jezírka.

Bude jistě lépe, když budeme všichni pohromadě, pomyslel si a trochu se mu ulevilo.

Nešlo však všechno tak, jak si představoval.

Pomalou klesal k chatrči. Náhle spatřil po své levé ruce na kraji lesa podivný fialový záblesk. Vnímal ho jen koutkem oka a nevěnoval mu příliš pozornosti. Když se však snesl až k chatrči, zablýsklo se náhle ve dveřích chatrče přímo před ním. V záblesku světla se objevil podivný tvor, velký sotva jako kokršpaněl, stejně chundelatý a nazrzavělé srsti. Měl několik očí, stejně jako u žab rozložených do věnečku kolem celé hlavy, ale na rozdíl od žab měl také velkou tlamu plnou vycínávajících ostrých, bílých zubů.

Miky ovšem nečekal, až se na něho ta příšerka vrhne. Ani nevěděl jak, při pohledu na její vyceněné zuby mu vskočil do ruky fotomet, prudkým pohybem napřáhl ruku a stiskl spoušť. Zablýsklo se mnohem více než předtím, ozval se dutý výbuch a Miky zůstal pořádnou chvíli úplně oslněn.

Když se konečně rozkoukal, spatřil na zápraží jen krvavé rozmetané zbytky onoho zvířete. To už se zevnitř vyhrnuly na zápraží i obě žáby a s nimi Evžen, všichni přilákaní hlukem výbuchu a zábleskem světla.

„Zaútočila na mě nějaká zdejší šelma,“ vysvětloval Miky Evženi s hrdostí v hlase. Byl pyšný na to, jak snadno se ubránil, ale Evžen se chytil za hlavu.

„Blázne pitomej!“ vykřikl. „Víš, co to bylo za zvíře? To byla zdejší kočka domácí! Je naprosto neškodná - a já abych se teď těmhle bytostem omlouval, že jsme je zcela zbytečně připravili o jejich miláčka!“

Obrátil se hned k oběma zaraženým žabám a vysvětloval jim, že „kamarád si myslel, že ho ta kočka ohrožuje, určitě nevěděl, že je neškodná...“

Jeho slova přetlumočil komunikátor na strašlivé kvákové zvuky. Pak zakvákala menší žába a z komunikátoru se ozvala její odpověď.

„Nebýt naše kočka tohle. Pochopit polekat se vás také my, obávat se zkazit nám roztrhat děti vy, zachovat se takže jak stát se my. Sorry.“

„Co to říká?“ vykulil oči Miky.

„To si musíš trochu domyslet, komunikátor nám nesestavuje věty, překládá jen slova,“ vysvětloval mu Evžen a na chvíli komunikátor vypnul, aby nepřekládal, co nebylo pro přeložení určeno. „Já už se v tom trochu vyznám. Naštěstí pro nás byla ta kočka nejspíš toulavá. Ale - člověče, ještě že jsme jim nerozřízli ty veliké zelené koule... Víš, co to bylo? To jsou jejich děti! Oni se totiž líhnou z těch vajec.“

Zklamání

Když přiletěli Michal a Jirka, měl Evžen v komunikátoru zapsáno několik stovek slov, takže mohl více či méně úspěšně překládat i složitější věty. Ve slovníku dosud čekalo na své přiřazení několik desítek slov, které zůstávaly přes veškeré snažení neznámé, ale nejvíce slov se týkalo předmětů, které byly oběma civilizacím naštěstí společné nebo aspoň podobné.

Michal s Jirkou se chtěli také zapojit do komunikace s bytostmi, ale narazili na nepochopení, stejně jako předtím Miky. Jen menší z obou žab byla ochotná se s cizinci bavit, větší se ostražitě držela zpátky. Evžen vlastně sestavoval pouhý slovník. Michal si od něho převzal veškeré dosavadní výsledky a pokoušel se naprogramovat jejich trochu „lidské“ řazení do vět.

První věty, které po chvíli slyšel Miky již přeskládáné, vypadaly už mnohem srozumitelněji:

„To nebyla naše kočka. My vás chápeme, také jsme se vás polekali. Obávali jsme se, že nám chcete zabít děti, proto jsme se zachováli tak, jak se stalo. Litujeme toho.“

Samozřejmě že se Evžen pokoušel, jak jen to bylo možné, zavést řeč na to, zda místní bytosti neviděly nedávno vysoko na obloze plout velkou černou kouli. Lépe jim už hvězdolet popsat neuměl, ale zdálo se, bytosti nic takového neviděly.

Evžen tedy dalších marných dotazů zanechal a snažil se dozvědět se co nejvíc o bytostech samých.

Ti dva byli podle vlastních slov rybáři a lovci. Vyšší, jak tu mělo být pravidlem, byla samička, nazývala se nějak jako Kuarra, menší byl sameček jménem Gimm. Oba se nedávno usadili v této chatrči na samém pokraji území, kde panovala „Veliká žába“. Evžen to začal čistě pracovním nazývat pojmem království a vládkyni nazval královnou. Gimm a Kuara si podle pravidel (či zákonů?) směli pořídit tři vlastní děti a ty by se jim skutečně měly brzy vylíhnout.

Evžen se zajímal o to, jak a čím se tyto veležáby živí. Ujistily ho, že nejedí nic zakázaného, jen ryby, které loví v jezírku šípy nebo síťmi, pak jakási nepopsatelná zvířata, nazývaná „klokvato“, jež střílejí v lese šípy a kromě toho si nedaleko pěstují nízké rostliny s velkými

zelenými listy, které se jedí. Samička Kuarra při této příležitosti otevřela velikou skříň. Šlo to velice snadno, vzala přední stěnu za spodní okraj a vysunula ji nahoru, ale uvnitř nebylo nic tak pozoruhodného, jenom několik poliček s podivnými nádobami, zvenku černými a zevnitř stříbřitými. Nabídla pozemšťanům na znamení přátelství ochutnat podivné krvavé maso, které však všichni zdvořile odmítli. Jirka odštípl jen nepatrný vzorek a dal jej zkoumat agisarů. Po chvíli prohodil, že si sice příliš jistý není, ale to maso nejspíš pochází z obrovského vodního pavouka, načež si všichni blahořečili, že se nedali k ochutnání zlákat.

Kuarra byla odmítnutím cizinců zmatená ale nebylo jasné, zda jí to přišlo vhod, či se neurazila. Nic neřekla, zavřela skříň a postavila se k velké ošatce s vejci, zřejmě aby si své děti lépe pohlídala.

Jirka měl o tato vejce ovšem veliký zájem, ale když se zdvořile zeptal, zda by si je nemohl prohlédnout zblízka, dostalo se mu strohého odmítnutí. Nenálehal už a vrátil se ke kamarádům.

Evžen mezitím z Gimma doloval všechny dostupné znalosti. Ale menší Gimm začal po hodině jevit známky únavy a dál už odpovídal jen neochotně. Nakonec vyčetl hostům, že slunce už zapadá a to je čas, kdy všichni pořádní lidé spí.

Když po něm Evžen zkusil loudit výjimku, Gimm se nakonec úplně rozhněval:

„To vám nestačí, že jsme vám věnovali celý půlden? Lovit nám nepomůžete - ještě že máme co jíst.“

„Dobrá, vrátíme se,“ mračil se Evžen. „O létající černé kouli beztak nic nevíte.“

„Odkud jste vlastně přišli?“ zakvákala Kuarra.

„Z hor,“ odpověděl Evžen.

„My jsme vám nelhali,“ odpověděl zřejmě dost nakvašeně Gimm. „Tak proč lžete vy nám?“

„Nelžeme vám,“ namítal Evžen. „Cožpak jste neviděli, že umíme létat?“

„Máme snad oči,“ odsekl Gimm. „Létat je přece snadné, to umí kdejaký jedutic. Něco jiného je odvážit se do hor Nenla. Kdybyste aspoň byli péhové, snad byste tam mohli přežít, ale to vy určitě nejste. Což nevíte, co hrozí každému, kdo se do těchto prokletých míst odváží?“

„To opravdu nevíme,“ řekl Evžen.

Tvářil se přitom značně rozmrzele, neboť jeho velkolepé snažení o sestavení srozumitelného slovníku utrpělo právě menší fiasko, neboť nerozuměl nejen jednotlivým slovům, ale zejména smyslu Gimmovy řeči.

Také Michal byl na vážkách, zdali přerovnění slovosledu podle pozemských zvyklostí kvalitě překladu neublížilo.

„V horách Nenla přece žijí ruibimové,“ vysvětloval Gimm, ale nepříliš ochotně - působil dojmem, že se obává svá slova být jen vyslovit. Ostražitě se přitom totiž zaposlouchal do zvuků přicházejících zvenší chýše.

„To je velice zvláštní národ. Nemá rád cizince a obvykle je zabíjí. Tam byste nepřežili ani den.“

„Jak vypadají ti vaši ruibimové?“ zeptal se Miky.

„Tiše,“ okřikla ho Kuarra.

Neměla komunikaátor, na kterém by mohla kreslit obrázky, ale pomohla si po svém. Vzala do ruky dřívko a nakreslila na podlahu několik čar.

Ale ať se na to všichni dívali jak chtěli, nic jim její kresba ani vzdáleně nepřipomínala. Něco tam neurčitého mohlo být stejně tak dobře mrakem na obloze jako kresbou batolete, které dostalo poprvé do ruky na hraní tužku.

„Takové tvory jsme tam neviděli,“ podotkl Miky.

„Jistě,“ přikývla Kuarra. „Kdybyste je spatřili, nebyli byste tu, ale vaše kosti by se bělaly někde ve skalách. Před ruibimy vás nezachrání ani umění létat.“

„To by se teprve vidělo,“ odsekl Miky, rozmrzelý tím, že ho domorodci tak očividně podceňují.

„Na vašem místě bych si tak jistý nebyl,“ ozvalo se v té chvíli ode dveří podivným pisklavým hláskem.

Ve dveřích panáčkovalo podobné zvíře, jaké před chvílí Miky rozstřílel fotometem. Tentokrát bylo bílé, se spoustou černých kruhových skvrn, takže se podobalo více dalmatinům, než kokršpanělům.

Žáby zůstaly klidné, ani se nehnuly. Pochopitelně, vždyť šlo jen o jakousi místní kočku domácí. Čtyřlístek pozemšťanů se však prudce otočil tím směrem a všechny polilo horko.

Nebylo divu.

Aby kočka mluvila lidskou řečí, to se ani na Zemi příliš často nevidí.

A dvojnásob nečekali, aby na ně kočka z planety kdovíjak od Země vzdálené promluvila - česky.

„Kdo to řekl?“ podíval se po chvilce Miky po kamarádech, ačkoliv nikdo z nich nemohl mít takový hlas.

„Já,“ prohlásilo panáčkující zvíře a aby nebylo pochyb, ukázalo na sebe packou.

„Jak je to možné?“ hekl Michal.

„Jednoduše,“ písklo stvoření a zamrkalo věnečkem očí na pozemšťany, dokonale vyvedené z míry. „Umím česky.“

„Proboha,“ vydechl Evžen.

„Nešli byste si se mnou na chvilku popovídat ven před chalupu?“ zapíštěl tvor.

Aniž by se otočil, vycouval ze dveří. Pozemšťané ho jako v transu následovali. Samozřejmě, ten tvor měl oči kolem celé hlavy a mohl tedy chodit popředu jako pozadu, ale na jednosměrné lidi Země to nepůsobilo dobře.

Žábám chlupatý tvor packou naznačil jakési gesto. Obě se okamžitě stáhly k vzdálenější stěně a zůstaly uvnitř. Zřejmě tomu rozuměly. Před pozemšťany význam gesta zůstal skryt.

„No, mládenci, moc jste mě nenadchli,“ pokračovalo zvíře před chatrčí trochu káravým tónem. „Ukrást bojový křížník na Yllině z arzenálu Společenství není nepatrná klukovina, nad kterou bych mohl jenom mávnout rukou.“

„Jak... jak je to možné..?“ opakoval Michal.

„Dostal jsem na vás z Galaktického společenství avízo,“ uchichtla se kočka. Vlastně to musel být spíš kocour, podle mužského rodu, který pro svou osobu používal.

„Kdo jsi?“ vzpamatoval se Miky.

„Jsem, kdo jsem,“ odušil kocour. „Zato vy čtyři jste mi pěkná kvítka. Prosím vás, proč se nedáte k divadlu? Tam by váš talent ocenili lépe.“

„Copak jsme komedianti?“ vybuchl Miky.

„A co bylo vaše přátelské kulturní vystoupení na planetě Ťanů?“ opáčil kocour. „Málem jsem umřel smíchem, když jste pořádali ty legrace v paláci v Djangvilu.“

„Ty že jsi tam byl?“ podíval se na něho nevraživě Miky. „Ty že patříš mezi Strážce? Nějak jsem tě tam neviděl.“

„Pravda, Strážci to tam ukončili poněkud zhurta,“ zamnul si kocour packou růžový čumáček. „Ale na druhou stranu, bylo proč. Vměšovat se do vývoje méně vyspělých civilizací chce hodně znalostí, technického zabezpečení a zejména taktu. Ten vám, jen si to přiznejte, chyběl.“

„Jsme chodící encyklopedie,“ narovnal se hrdě Miky.

„O tom by se dalo velice úspěšně pochybovat,“ zaštětil se kocour. „Poslyšte, hoši, opravdu ještě netušíte, do čeho jste rovnýma nohama skočili?“

„Zatím to docela šlo,“ podotkl Evžen.

„Docela šlo?“ uchichl se kocour. „Tak mi povězte, kde máte hvězdnou loď?“

„Někdo nám s ní odletěl,“ vyhrkl Miky nasupeně. „Nebyl jsi to nakonec ty, spratku?“

„Nebyl,“ zavrtěl kocour docela pozemsky hlavou. „Letoun vám zlikvidovali ruibimové. Buďte rádi, že jste tam nepřišli o život. Ani netušíte, jak těsné to tentokrát bylo.“

„Kdo vlastně jsou ti ruibimové?“ vyhrkl Michal.

„To je hrozně složitá historie,“ mávl rukou kocour.

„Mluv!“ mračil se na něho Miky. „Co o nich víš? Povídám, mluv, nebo...“

„Nebo mě zastřelíš?“ ušklíbl se kocour. „Hoši, to si moc dobře a hlavně velice rychle rozmyslete. Násilí na rozumných bytostech, i když jsou to příslušníci cizích civilizací, je v Galaktickém společenství obzvlášť přísně trestáno.“

„Neboj se, zmetku, kuřeti bychom neublížili,“ mávl rukou Miky. „Ale mohl bys konečně kápnout božskou.“

„Zastřelil jsi mě právě dnes, ještě ani slunce nad tvou vinou nezapadlo,“ opáčil kocour. „Neopovažuj se zapírat.“

„Kde?“ vybuchl Miky výhruzně.

„Přímo tady,“ ukázal kocour na krvavé zbytky předchozího zastřeleného zvířete.

„A ty jsi vstal z mrtvých?“ ušklíbl se Miky.

„Já neumírám,“ opáčil klidně kocour. „Měl bys něco vědět o nesmrtelnosti druhého druhu. Víím o vás všechno, nesnaž se zbaběle zapírat. A dej sem ten fotomet, ta hračka nepatří do rukou lidem jako

jste vy.“

Natáhl k nim velitelsky packu.

Miky se však nemínil tak lehce vzdát.

„Tak to prr, vážená kreaturo,“ odsekl a zamířil fotomet na podivného planetárního kocoura. „Co kdybych to teď stiskl a udělal z tebe další mastný flek?“

„Myslím, že míra mé trpělivosti by přetekla,“ opáčil na to klidně kocour. „Pak byste mě už nikdy v životě nespatriili a mohu vám skoro zaručit, že byste tady na té planetě dlouho nepřežili. Já jsem vaše jediná záchrana, rozumíte?“

Tři pozemšťané, všichni kromě Mikyho, už byli očividně na ústupu. Michal zkusil zatahat kamaráda za rukáv, ale Miky nechtěl před tímhle stvořením ustoupit bez odporu. Vytrhl se Michalovi a postoupil o krok blíž k podivnému tvorovi, který na něho upíral nejméně šestnáct očí najednou.

„Ty že jsi naše jediná záchrana?“ vybuchl vztekle. „Kdo se tě o nějaké zachraňování prosí? Pamatuj si, jsme lidé ze Země, pověstní barbari, kteří ještě dovedou bojovat!“

„Miky, neblbni!“ vyjekl Michal.

„Co nemám blbnout?“ otočil se k němu zlostně Miky. „Kdo se nám tady opovážuje kázat? Nějaká kočka? To bych se na to podíval! Tady není Galaktické společenství, rozumíš?“

„Právě proto!“ vykřikl Michal. „Kdo z nás ví, jaké divné bestie v tomhle světě žijí! Za každé přátelské varování bych byl v takovém případě vděčný!“

„Nestojím o žádná varování!“ rozkřikl se Miky. „Jaké nám může dávat varování tenhle chlupatý žok?“

„Vždyť ani nevíš k jak vyspělé civilizaci patří!“ útočil na něho Michal.

„Jakápak vyspělá civilizace?“ rozesmál se Miky. „Jen se na něj podívej! Je nahý a nemá ani psí známku!“

„Ach jo,“ povzdychl si trochu směšně kocour. „To chceš, abych vás všechny svlékl donaha, abychom si byli rovni?“

„Jen to zkus, ty zmetku!“

„Proboha, Miky,“ zaúpěl Michal. Pak se obrátil k divnému tvorovi před sebou.

„Prosím tě, omluv ho ještě pro jednu, můžeš-li,“ prosil ho se skloněnou hlavou. „Miky to jistě nemyslel zle.“

„Nemyslel?“ ušklíbl se kocour.

„Kdyby věděl co jsi zač, určitě by ho nenapadlo stavět se ti na odpor,“ pokračoval Michal.

„Michale, ty sketo,“ vybuchl Miky. „Ty snad tu maškaru budeš ještě prosit za odpuštění?“

„Budu, vole!“ vybuchl i Michal. „Miky, vzpamatuj se! Kdo by nás mohl oslovit česky přes dva tisíce světelných let od domova na zapomenuté planetě příšerně daleko od Galaktického společenství?“

„No právě!“ trochu zkrotl Miky. „Jen ať nám laskavě poví co je zač! A ať nám vrátí náš křižník!“

„Kdybys trochu přemýšlel, věděl bys, že ze všech známých civilizací je jen jediná, kterou tady můžeme očekávat. A tu bych rozhodně nedráždil!“

„Vždyť to není žádná známá rasa!“ zaúpěl Miky. „Tyhle zatracené bytosti přece do Galaktického společenství vůbec nepatří! Leda by to byli Sirraeané, ti jediní dovedou měnit tvar těla, ale ti nikdy necestují vesmírem, co já vím.“

„A přece!“ vybuchl Michal. „Vím o civilizaci, která může mít mezi sebou tvory různých ras! Pozemšťany stejně tak jako chobotnice z Uxu.“

„Ježíši Kriste!“ zaúpěl Evžen, kterému až teď došlo, co tím Michal míní. „Miky, že ty jsi nakonec zastřelil - člena civilizace Gurroa!“

Miky při vyslovení jména této poměrně málo známé, ale už všemi vysoce respektované civilizace naráz změkl. Pokusil se zabručet cosi jako omluvu, ačkoliv z jeho úst nezněla nijak upřímně, pokorně odepnul od opasku fotomet a podával pažbou napřed této podivné bytosti. Také ostatní kajícně odevzdali své zbraně.

„Kluci, kluci,“ pokyvoval hlavou kocour. „Jediné, co vám znám, je odvaha, pokud jste měli aspoň trochu tušení, co by vás tady mohlo potkat. Jinak jste ale drzí jako opičky.“

„A co je tu za nebezpečí?“ přemohla Michala zvědavost.

„Už jsem vám říkal, ruibimové,“ odušil kocour. „Jakási zdejší sekta.“

„A v čem je tak nebezpečná?“ otázal se Michal.

„Všichni zdejší obyvatelé, se kterými jste se až dosud setkali, na vás působili dost primitivním dojmem, že?“

„No právě!“ souhlasil Jirka.

„To je omyl, chlapci,“ vrtěl hlavou kocour. „Tento svět právě prochází strašlivou depresí, ale bývaly doby, kdy tady byla civilizace mnohem vyspělejší, než se dnes zdá.“

„O takových jsem četl,“ podotkl Michal. „Některé planety potkaly různé vesmírné katastrofy. Ti, co přežili, klesli až na úroveň primitivů.“

„Není tomu přesně tak,“ opáčil kocour. „Některé vesmírné katastrofy sice způsobily zánik celých civilizací, ale právě kosmické katastrofy jako jsou výbuchy sluncí, srážky planet nebo pády do černých děr jsou většinou příliš ničivé, takže se z takového světa nezachová nic, nebo zanedbatelné zbytky. Katastrofy, po nichž zůstanou jen ožebračené zbytky obyvatel takového světa, si většinou tyto obyvatelé zavíní sami. Jen si vzpomeňte na poslední případ - a není to od Země daleko, pouhých třiatřicet světelných let.“

„Myslíš Rhyinkáa?“ ožil Michal. „Jak se tam nedávno sami vyvražдили atomovými raketami?“

„Ano, ty jsem měl na mysli,“ přikývl kocour. „Takových případů je víc, Rhyinkáa byla jen nejbližší Zemi. Právě tyto postkatastrofické civilizace jsou největším oříškem. Některé už objevil i kosmický průzkum Galaktického společenství, ale takové setkání může být velice nebezpečné. Ve světě Agaboril přišlo Společenství o tři průzkumné čluny a osm lidí, než se zbytku výpravy podařilo odpoutat se od planety. Nikdy se jim nepodařilo zjistit, co za tím vězí. Mám větší možnosti, mohu si dovolit navštěvovat i tyto nebezpečné světy. A proto jsem i na téhle planetě.“

„Proč aspoň nevypadáš jako člověk?“ zeptal se Michal.

„A proč bych vypadat měl? Kdykoli se dostanu na planetu obývanou neznámými myslícími bytostmi, ze všeho nejdříve si zjistím genetickou strukturu obyvatel a naklonuji si několik jedinců místní rasy. Planetu potom mohu zkoumat nepoměrně klidněji. Tento způsob je pro mě mnohem výhodnější.“

„Klonuješ si místní tvory? Ale to se přece nedělá!“ řekl nevěřičně Jirka.

„Já to tak dělám,“ ujistil ho kocour. „Je to ohleduplné k místním obyvatelům, ale především, nehrozí žádné zbytečné neshody a třenice.“

Vzpomeňte si na šíp v zádech Mikyho.“

„A co nám vlastně udělali s křižníkem?“ zajímal se Evžen praktičtěji.

„Vypařil se,“ řekl kocour. „Ještě že jste nebyli uvnitř, ani byste se nestačili leknout.“

„Ale - jak to mohli dokázat?“ vydechl Evžen.

„Ruibimové jsou sekta, ovládající zbytky poměrně vyspělé dávné technologie. Ať dělám co chci, ještě o nich vím málo, ale jedno už vím. Ruibimy dodnes poslouchají mohutné síly, s jakými se setkat není bez nebezpečí.“

„A co tady budeme dělat, když je křižník fuč?“ otázal se Michal kocoura s provinile skloněnou hlavou.

„Vy - nic,“ odtušil kocour. „Posílám si sem náhradu za Kwaluise, kterého jste mi zastřelili, ale i za pět dalších, které mi zabili ruibimové. Stejným letadlem vás pošlu zpátky na Zem.“

„A nemohli bysme tady...“ nadhodil Miky.

„Nemohli,“ useknul kocour. „Pochopte to konečně, tady na téhle planetě jde o krk i mně, ačkoliv vypadám jako neškodné kočky a většina zdejších obyvatel tahle zvířata považuje za posvátná. Vy vypadáte příliš nezvykle a cize, takže na vás budou kromě ruibimů útočit i zgotybo, čili ty žábám podobné bytosti, které už znáte.“

„S těmi jsme se dohovořili snadno,“ namítl Evžen.

„S těmi dvěma?“ ukázal kocour na chatrč. „Jistě. Ti jsou totiž z nejnižší kasty a jsou zvyklí nechat si všechno líbit od všech ostatních. Ale i ti by mohli začít střílet. Vlastně už začali, jenomže si to přece jen rozmysleli.“

„Jak to víš?“ vyhrkl Miky.

„Vím to. Mám tady i několik časoprojektorů.“

Nad hlavami se jim náhle ozval slabý dutý výbuch. Za pár vteřin poté před chatrčí dosedl nepřilíš veliký letoun tvaru stříbrné koule. Z pláště se vyklopily tři obdélníkové plochy a loď podepřely. Současně odkryly otvor dveří a vytvořily šikmý můstek. Rychle po něm sbíhalo šest chlupatých tvorů, stejných jako byl kocour, se kterým dosud mluvili, snad jen o málo menších.

„Nastupte si,“ ukázal čtyřlístku kocour otevřený vchod do kosmického letadla. „Cestu k Zemi jsem už naprogramoval.“

„To s námi nikdo nepoletí?“ podivil se Michal.

„Upřímně řečeno, nemám na to teď čas,“ zavrtěl hlavičkou ko-

cour. „Mé kosmické loďstvo právě v této chvíli pacifikuje dalších osm invazních flotil Agrířů. Kdysi jsem přece slíbil Společenství, že tu hmyzí civilizaci usměrním, aby už nikdy nevyvražďovala sousední světy.“

„Cožpak Agríři zase porušili mír?“ vyjekl Evžen.

„Ani ne,“ opáčil kocour. „Agríři z centrální oblasti mír neporušili. Tohle se týká jen okrajových oblastí, především invazních flotil, které jsou už léta na cestě a zatím o míru nevědí. Tam jde o krk, jejich fotonové zbraně nejsou právě slabé. Na zdejší planetě mám taky práce dost, ani nevím, co dřív a co potom. Takže vás pošlu samotné. Doufám, že nejste mrňata, abych vás musel pořád hlídat. Ostatně to bude cesta sotva na pár minut. Na Zemi vystoupíte a letoun se podle programu vrátí na planetu Gurr. Rozuměli jste?“

Moc nadšení pochopitelně neprojevovali.

„Ale přece jen...“ začal Miky rozmrzele.

„Tady máš,“ podal mu Gurroa jeho fotomet. „Vraťte to na Zemi Strážcům. Už na vás budou čekat.“

Miky neochotně přijal fotomet.

„Aspoň se tak nemračte,“ zašklebil se kocour Gurroa, což podle tónu jeho hlásku nejspíš znamenalo úsměv.

„Kdo by se tvářil jinak při takovém vyhazovu...“ ušklíbl se kysele Jirka.

„Zato teď budete mít příležitost, jaká se vám nenaskytne každý den. Jen málo lidí mělo možnost cestovat vesmírem mými superprostorovými letadly. Nepodařilo se to více než pěti lidem z celého Galaktického společenství. Dobře se dívejte, nadprostor Duha vypadá jinak než evsej, prožijete asi velice zajímavou cestu.“

„My už jsme nadprostorem letěli,“ podotkl Evžen.

„Jistě, Evsejem,“ souhlasil Gurroa. „Jenomže ten je dost fádni a není v něm skoro nic k vidění. Duha vypadá jinak, je mnohem krásnější.“

Furianti

Vstoupili do stísněné přechodové komory. Nebyly tu žádné dveře, jen poklop v rohu stropu a železný žebřík na stěně. Pochopili, že do další kabiny musí projít tudy.

Další kabina byla podle spousty zapnutých obrazovek tou nejdůležitější kabinou lodi a jak se zdálo, počet kabin této malé lodi zcela vyčerpali.

Na obrazovkách bylo vidět nejbližší okolí. Stál tu jenom jeden kocour-Gurroa. Obyvatelé planety se stále zdržovali ve své chýši a další kočky se mezitím rozprchly.

Nesčetné přístroje na řídicím panelu i na stěnách kabiny ukazovaly pozemské arabské číslice, ale navzdory této výhodě jim pozemšťané nerozuměli. Přístrojům totiž chyběly jakékoli popisy a nikdo si netroufal hádat, co které číslo znamená.

Pak se letoun sám od sebe zvedl a začal prudce stoupat.

Kdyby zavřeli oči, nepoznali by to. Uvnitř lodi se žádné přetížení spojené se startem neprojevovalo. Ostatně, to dnes bývá znát jenom u starších a levnějších typů gryulů.

Letoun vyrazil jako střela, vlétl do mraků, ale brzy z nich opět vyletěl a zanechal je hluboko pod sebou. Obloha ztmavla, pak zčernala a začaly se na ní objevovat hvězdy.

V té chvíli svět kolem lodi zmizel a na obrazovkách se na krátký okamžik objevila zelená mlha nadprostoru evsej. To už viděli při své cestě sem, ale Gurroova loď se ani s tímto nadprostorem nespokojila. Zelená mlha opět zmizela a kolem lodi se rozprostřel úchvatný obraz.

Čtyřlístek kamarádů ještě nikdy v životě neviděl něco tak úchvatného. Při pohledu na noční oblohu na Zemi uvidíme jen hvězdy z našeho nejbližšího okolí, prakticky sotva něco kolem dvou tisíc světelných let. Vzdálenější hvězdy bývají našim zrakům skryté za mezihvězdným prachem. Poněkud lépe je vidět ve směru kolmo na rovinu galaxie, protože tam je prach mnohem řidší a jen tímto směrem můžeme pozorovat i nesmírně vzdálené galaxie.

V nadprostoru Duha nebyl ani prach, ani zelená mlha, tak typická pro Evsej. Náhle celou Galaxii viděli jako na dlani, ale nejen ji, jasně a ostře viděli i další a další galaxie. Nevypadaly vzdálenější než pět -

šest kilometrů. Hvězdy tady svítily různými barvami, od červených po fialové, byly vidět všechny barvy duhy, podle které dal nejspíše Gurroa tomuto nadprostoru jméno.

Jen málo pozemšťanů mělo štěstí spatřit něco takového na vlastní oči. Kamarádi Miky, Michal, Evžen i Jirka hltali tu krásu potichu široce otevřenýma očima.

„To je nádherna!“ zabručel po chvíli Michal. „Zdá se mi, že v tomhle nadprostoru jsou si hvězdy ještě bližší, než je tomu v evseji.“

Mezihvězdná loď se s nimi zdánlivě pomalu šinula podél okraje ramena Galaxie. Bylo ticho, nejhlasitějším zvukem byl dech čtveřice užaslých pozemšťanů. Byl to majestátní pohled. Něco, nač se v životě nezapomíná, i kdyby člověk žil ještě tisíce let.

„Tak proto Gurroa létá tak snadno,“ zadrhlo Michalovi. „A ty snímky Galaxie ze dvou miliónů světelných let, nebylo to nakonec fotografováno právě tady?“

„Škoda, že letíme tak rychle,“ posteskl si Evžen. „Za pár minut budeme na Zemi.“

„A co když ne?“ napadlo Mikyho.

Sáhl dolů pod hlavní řídicí pult - a než mu v tom mohl kdokoli zabránit, otočil hlavním vypínačem.

Jakkoliv se to zdá podivné, letadla Gurroovy civilizace si zachovávala spoustu shodných detailů s mezihvězdnými stroji konstruktéra Fo-ru Ligaida z Aigury.

Snad to souviselo s tím, že mezi zakladateli civilizace Gurroa byl i Ligaidův zeť a prvním mluvčím v dobách kontaktu s Galaktickým společenstvím byl Ligaidův vnuk Gurroa Ligaid. Nadprostorové stroje, kterými civilizace Gurroa tak nečekaně ohromila Galaktické společenství, její křižníky, schopné už v té době stěhovat planety od hvězd ke hvězdě, byly tenkrát všechny vyrobeny v Ligaidově továrně na Aiguře.

U Gurroových strojů bylo charakteristické, že v kabinách nebyly žádné nápisy. Rovněž přístroje byly bez jakéhokoliv označení, takže bylo téměř nemožné určit, co který ukazatel vlastně ukazuje. Členové civilizace Gurroa samozřejmě znali rozmístění všech přístrojů nazpaměť a jiné bytosti s těmito letadly přece nelétaly.

Hlavní vypínač byl ovšem stále na tomtéž místě, kam jej před dávnými lety umístil konstruktér Fo-ru Ligaid.

Miky jej objevil - a vypnul.

Rázem zhasla všechna světla v kabině.

Zhasly ovšem i obrazovky.

Čtyři přátelé se ocitli v naprosté tmě. A co bylo horší, okamžitě se všichni vznesli a začali se v té inkoustovité černočerné tmě vznášet v beztlížném stavu.

„To se ti tedy povedlo,“ vybuchl Michal. „Co blbneš?“

„Klídek, hned to zase zapnu,“ kasal se Miky. Naštěstí se hlavního vypínače pořád držel jako klíště. Jenom se ukázalo, že s ním nedokáže otočit. Jakmile se o to pokusil, roztočil se sám, ale vypínač vzdoroval.

Jirka konečně nahmatl v kapse zapalovač. Škrtl jím, na poprvé sice neúspěšně, ale hned na druhý pokus vzplálo slabé plynové světélko a osvítilo temnou kabinu.

Miky se nohama zachytil o sedačku a konečně opět otočil hlavním vypínačem.

Světlo v kabině se opět rozsvítilo, vzplály i obrazovky, ukazující prostor kolem lodi. Současně se do kabiny vrátila umělá tíže a všichni čtyři hoši tvrdě dopadli na podlahu, naštěstí opatřenou měkkým pokrytím.

Letoun bezmocně visel v prostoru. Kolem něj žádné hvězdy nebyly. Všude černá tma, pouze na horních obrazovkách slabě svítila namodralá spirála, v ničem nepodobná obrazu galaxie, známého z každé učebnice kosmologie.

Všichni se zvedli s podlahy a ohromeně se dívali na ten úchvatný pohled.

„Ty vole,“ komentoval to Michal. „Co tě to zase popadlo? Proč saháš na něco, čemu nehovíš?“

„Přerušil jsem trapný návrat na naši matičku Zemi a ujal se vlády nad touto sympatickou nadsvětelnou mašinou,“ opáčil Miky pyšně. „Nic více a nic méně, gentlemani.“

„A víš aspoň, kde jsme?“ vybuchl Michal.

„V kabině nejrychlejšího nadsvětelného letadla,“ ujistil ho Miky.

„To vím taky, troubo!“ tůkal si Michal na čelo. „Proč se pořád hrneš z jednoho průšvihy do druhého? Umíš snad s tou mašinou létat? Nechci sýčkovat, ale někde jsem se dočetl, že na pilotování svých mašin používá Gurroa telepatii.“

„To by tadý snad neměl normální řízení?“ vzpamatoval se Miky.

„Já bych řekl, že těžké nákladní gryuly mívají řízení složitější.“

„Řídil jsi už někdy těžký nákladní gryul?“ vyjel na něho Michal.

„Docela mě zajímá, jak se chceš vrátit na Zem, když jsme se tvou vinou ocitli pěkně daleko nejen od Země, ale od všech světů Galaktického společenství. Ještě kdybys mi nějak přátelně vysvětlil, co je tohle za Galaxii!“

„Jen bez obav,“ pokrčil rameny Miky. „Toho bohdá nebude, abychom takovou mrňavou škatuli nezvládli.“

„Tak začni, ty chytřej,“ pokynul Michal na ovládací pult bez jediného nápisu. „A koukej sebou hodit, protože tenhle letoun má jednu dost podstatnou vadu.“

„Neurážet!“ nadskočil Evžen. „Gurroovo letadlo nemůže mít žádnou chybu. Snad že s ním neumíme létat, ale to bychom se mohli naučit.“

„Myslíš?“ ušklíbl se Michal. „V tom případě tě pověříme, abys teď hned pořídil seznam zásob jídla, vody a vzduchu.“

„Já o žádných zásobách nevím,“ zarazil se Evžen.

„Samozřejmě,“ vybuchl Michal. „Obávám se totiž, že tady žádné zásoby nejsou.“

„Mezihvězdné letadlo - bez zásob?“ vrtěl hlavou Jirka.

„Jo,“ přikývl Michal. „Při jeho rychlosti cesta kamkoliv v rámci galaxie - a vlastně mnohem dál, jak můžeme pozorovat kolem - zřejmě netrvá nikdy tak dlouho, abys potřeboval více než pár sendvičů na svačinku.“

„No tak vidíš - o co jde?“ opáčil Miky.

„O to, že se buďto naučíš do čtrnácti dnů pilotovat tak, abys nás dovezl na Zem, nebo tě potom z hladu sníme. Kdysi ve středověku se to mezi trosečníky stávalo.“

Miky se nasupil, ale najednou si povšiml, že se na něho všichni tři kamarádi dívají nějak podivně odcizeně.

„Ale gentlemani...“ změřil si je káravým pohledem. „To snad nemyslíte vážně.“

„Zatím ne,“ řekl Michal za všechny zbývající. „Ale teď se začni urychleně zajímat o řízení.“

„Proč zrovna já?“ vyjekl Miky.

„Protože jsi nás právě před chvílí do toho průšvihů jako vždycky dostal.“

Miky se sice snažil seč mohl, ale brzy ho musel Michal od řízení odstrčit.

„Ty nás chceš zabít,“ komentoval jeho úsilí, když se mu podařilo roztočit letoun v prostoru, takže i Michalovi dalo dost práce zběsilé otáčení zastavit.

„Prosím tě, sedni si teď někam do koutečka a proboha už na nic nesahej,“ odstrkoval ho rezolutně.

„Ty to beztak neumíš líp,“ čertil se Miky.

„Poslyš, vážně si myslíš, že v téhle lodičce je atomový reaktor?“ vyjel si na něho Michal.

„No - já nevím, zdá se mi na to trochu mrňavá,“ zarazil se Miky.

„No právě,“ přikývl Michal. „Laskavě si uvědom, že tu je jako zdroj energie buďto nějaký isún, nebo akumulátory.“

„No a co má být?“ vybuchl Miky.

„Já ti prostě nedovolím vyčerpat zásoby energie dřív než se dostaneme na dohled od Země,“ upřesnil Michal. „Kdyby nám došla energie tady, co jsme teď, nikdy už se tímhle letadlem domů nedostaneme. Uvědomte si všichni, do jaké kaše jsme se dostali. Tohle není křižník, tady se musí počítat se vším.“

„A ty to umíš?“ nedal se Miky.

„Rozhodně líp než ty,“ usadil ho Michal. „Ty jsi dobrý na vymýšlení ztřeštěných plánů, ale do řízení se už nepleť, nebo ti ručičky zpřerážím. Ostatně si myslím, že jsem udělal chybu, že jsem ti je nepřerázel včas.“

Ale ani jemu se nevedlo dobře. Jak se zdálo, letadlo ho neposlouchalo, nebo aspoň ne tak ochotně, jako běžná letadla se kterými už Michal létal. Nakonec se mu přece jen podařilo nasměrovat miniaturní hvězdolet k nejbližším hvězdám a pak zkusil opatrně zapnout vypínače, o kterých se domníval, že patří k nadprostorovému konvertoru.

Nemýlil se. Letoun sebou jemně trhl a na obrazovkách se objevila vířící mlha. Tentokrát nebyla zelená, ale fialová. Michal opatrně rozjel letoun směrem vpřed.

„To není nadprostor Duha,“ upozorňoval ho Miky.

„To vím taky,“ vrčel Michal. „Myslím si, že Evsejem se dá také létat. Jde o to, kde jsme a zdali se nám podaří včas se orientovat.“

„To není ani Evsej,“ podotkl Evžen. „V Evseji převažoval zelený odstín.“

Ve fialové mlze před letounem se náhle objevilo zelenavé světél-

ko. A druhé, třetí.

Michal vypnul nadprostorový konvertor.

Na levé obrazovce se objevilo jasné slunce. Přímo před letadlem visela v prostoru majestátní modravá planeta.

„Země!“ zajásal Miky a spolu s ním i Evžen a Jirka.

„Prdlajs!“ zpražil je Michal. „Tahle planeta nemůže být Země. Chybí jí Měsíc.“

„Ale pak se Zemi dost podobá,“ zarazil se Evžen.

„Podobá, ale není to ona,“ řekl Michal. „Budeme se muset obrátit jinam.“

„Proč?“ podivil se Evžen. „Přistaneme tu a podíváme se, jestli to není některá planeta z Galaktického společenství. Kdyby byla, dostali bychom se domů velice snadno.“

„Jestli vím něco naprosto jistě,“ zarazil ho Michal, „pak je to fakt, že tohle zaručeně není ani Země, ani žádná jiná planeta Galaktického společenství.“

„Jak to můžeš tak jistě tvrdit?“ oponoval mu Jirka.

„Světy Galaktického společenství se nacházejí blíže ke středu Galaxie a ne na jejím okraji,“ vysvětloval ostatním Michal. „Do všech stran kolem mají neprozkoumané planety. My jsme se tím pitomým vypnutím hlavního vypínače dostali úplně mimo Galaxii, rozumíte? Teď jsme doletěli k nějaké okrajové planetě. Vypadá sice trochu jako Země, ale není to ani Země, ani jiná známá planeta.“

„Když není, co budeme dělat?“ staral se Evžen.

„Poletíme jinam,“ pokrčil rameny Michal. „Musíme blíž ke středu Galaxie.“

„A co tahle planeta?“ ukazoval na ni Miky. „To na ní ani nepřistaneme?“

„Nemáme důvod,“ odtušil Michal. „Kromě toho nás přistání bude stát dost energie a nevíme ani, kolik jí máme. Pokud si někdo myslí, že to ví, ať mi ihned ukáže příslušný displej.“

„Nadprostor prý spotřebuje víc energie než přistávání na planetách,“ pochlubil se svými znalostmi Jirka.

„No právě,“ přidal se k němu Miky. „Kromě toho bychom si měli opatřit nějaké zásoby potravin. Modré planety prý mají všechny kyslík.“

„Gíjó je z dálky celá rudá a Momoroi šedivá,“ namítl na to Evžen. „Tady nejsme ve Společenství.“

„Pravda je, že modré planety mívají kyslík, kdežto světy ostatních barev mohou, ale nemusí. Řekl bych, že tady kyslík bude. Ale co z toho? Potřebujeme tu přistávat?“

Na toto téma vypukla hádka, ve které byl nakonec Michal přehlasován. Rozhodnutí většiny znělo přistát, trochu se po neznámém světě porozhlédnout, případně se pokusit opatřit si nějaké zásoby potravin - a pak letět dál.

Přistání vedl Michal, ostatní jen přihlíželi. Naletěli nad okraj největší pevniny, ale neměli asi šťastnou ruku. Na pobřeží nebyly pláže a moře tu všude končilo svislou žulovou stěnou, nebo co to bylo za kámen. Přistát by mohli do moře, ale to si včas rozmysleli při pohledu na vysoké vlny, bušící do skal, nebo nahoře na skalách, kde rostl bujný prales bez sebemenší otevřené plošky.

„Tak přistaň do těch stromů,“ ztrácel trpělivost Miky. „Však se tam nějaké místo najde.“

„Opatrně, nechci naše letadýlko rozbít,“ uklidňoval své kamarády Michal.

Letounek se promáčkl dolů a chvíli klesal mezi korunami stromů, až nakonec dosedl. Ale nevypadalo to, že by dosedl na pevnou půdu. Spodní obrazovky i v nezřetelném přítmí pod hustými pralesními velikány ukázaly, že letounek dosedl do jakési bažiny. Hnědá hladina vody pomalu stoupala a zalévala jednu kameru po druhé.

„Vchod už je kompletně pod bahnem,“ upozorňoval Michal. „Komu se chce vystoupit?“

„Tak ať aspoň Jirka prozkoumá ovzduší,“ navrhl Miky.

„Kdyby byl výše na lodi nějaký otvor, abychom jím mohli odebrat vzorky, snad by to šlo,“ pokrčil rameny Michal.

Chvíli bylo ticho. Letoun se pomalu bořil hloub a hloub.

„Nebylo by snad lepší přeletět jinam?“ navrhoval Michal když viděl, jak se kamarádi k ničemu nemají.

Tentokrát neprotestovali.

Michal sáhl na řízení a letoun se pomalu, obezřetně opět začal vznášet. Šplhal podél vysokých kmenů vzhůru, prodral se namodralým třásňovitým listím a opět se ocitl na slunci.

„Podívejte se!“ ukázal Evžen na jednu spodní obrazovku.

V bažině se na letoun přichytili nějací živočichové. Jen na okamžik je bylo možné spatřit, když se hromadně pouštěli pancířů a v podobě půlmetrových černých placek padali zpátky mezi koruny stromů.

Letoun zamířil pomalu směrem do vnitrozemí. Konečně po půlhodinovém letu spatřili cosi jako čáru, táhnoucí se podél směru pobřeží, kde nerostly rostliny.

Bylo to podivné a Michalovi se to moc nelíbilo. Nedaleko kolem byl neproniknutelný prales, tady kamenitá poušť, suchá a vyprahlá. A pak ten podivný tvar! Jako ulice v americkém městě, přímá a dlouhá, jako podle pravítka.

Evžen s Mikym už trvali na přistání a Michal neměl proti tomu žádný rozumný argument. Na nějaký jeho neurčitý dojem se sázet nedalo a Michal nakonec ustoupil.

Povrch té podivné ulice byl nepatrně vyboulený, ale to přistání nebránilo a letoun pomalu dosedl na kamenitou půdu.

„Tak - a konečně máme, co jsme chtěli,“ zamnul si rukama Miky. „Gentleman, tohle je planeta stvořená pro nás.“

Ale jeho kamarádi nesdíleli jeho nadšení.

„Jirko, pojd' to radši prozkoumat,“ navrhl Michal.

Do dolní přestupní místnosti sestoupili všichni čtyři, ale Jirka kamarády vážně vypoklonkoval s tím, že kdyby tady byla jedovatá atmosféra, nemusí se otrávit všichni čtyři.

„Kdyby něco, aspoň jeden z vás musí zůstat schopen, aby s námi vzletěl,“ trval na svém.

Pozorovali ho jen pomocí kamer. Jirka opatrně pootevřel dveře, ale hned je zase zavřel a honem pobízel svůj agisar, aby mu sdělil co a jak.

Chvilka napětí se táhla jako hustý med. Prozatím bylo jasné, že atmosféra jedovatá není. Jirka se v ní cítil jako na Zemi. To byla první výhra, kterou mohli očekávat. Modravá barva planety pro kyslík svědčila.

„Snad je to dobré,“ ukázal Jirka po chvíli kamarádům na kameru zdviženým palcem a mával na ně, aby šli na průzkum.

„Pojd' sem,“ nesouhlasil Michal, jakmile otevřel dveře do přechodové komůrky. „Musíme si vzít vybavení.“

S vybavením to ovšem nebylo tak slavné. Neměli nic víc, než co měl kdo na sobě. Oblečení, malé komunikátory, létací nárameníky,

náhradní plastické láhve s B-palivem. Miky jako jediný třimal foto-
met, to byla jejich jediná zbraň. Ostatní jim Gurroa nevrátil.

„Faraonské obleky bych nechal tady,“ navrhoval Michal.

„Tady se nám právě budou hodit,“ ujišťoval ho Miky.

„Když už, tak pozděj,“ vrtěl hlavou Michal. „Jednak se mi ne-
chce zbytečně se v nich smažit. Času dost, až objevíme nějaké domo-
rodce. A za druhé nemám chuť dělat ze sebe takový krásný terč jako
minule.“

Miky si samozřejmě rychle vzpomněl na šíp, který po nich před-
tím vyslaly žáby, takže už nenaléhal. Zlaté obleky proto zůstaly v le-
tadle, všichni se pro jistotu oblékli do černých kalhot a stejně černých
nepromokavých bund.

Brzy se mělo ukázat, že to nebylo chybné rozhodnutí.

Opatrně vystoupili na kamenitou půdu. V čele Evžen, pak Jirka s
agisarem, Miky a průvod uzavíral Michal. Všichni měli ruce připrave-
né na ovládačích létacích nárameníků, ale prales vypadal pustě a nic
se v něm nepohnulo. Nebyly slyšet žádné zvuky, tak typické pro pra-
lesy na Zemi, jen monotónní šumění větru v listí.

„Kterým směrem půjdeme?“ nadhodil Michal.

„Je to snad jedno,“ opáčil Miky. A protože se mu líbilo jít po
slunci, aby mu nesvítilo do očí, zamířil „na sever“. Ostatní ho chtě-
nechtě následovali.

Zdalo se, že tato podivná přímočará poušť není obydlená. Na ka-
menité půdě nespatrili ani ještěrku. Ale jejich výprava neměla dlouhé-
ho trvání.

Náhle je cosi popadlo. Jakási podivná síla všechny čtyři nad-
zdvihla do výšky a chvilku si je přidržela. Jen bezmocně mávali ru-
kama a nohama, měli pocit, jako by je někdo zabalil do igelitu a poto-
pil do horké vody. Pak to s nimi mrštilo na stranu, ale jakmile se ocitli
mimo kamenitou cestu, veškeré pocity zmizely kromě pocitu pádu.
Ten byl skutečný. Jedině Michal stihl zapnout létací nárameníky a
zůstal tedy viset na pokraji pralesa, zatímco jeho kamarádi napadali do
křoví, kde se bolestivě popíchali o ostré trny.

Z jihu se ozvalo hromové zadunění, ale jedině Michal tam ze své
výšky viděl. To co spatřil, mu vehnalo hořký pocit do úst a způsobilo,
že se roztřásl strachem.

Z Gurroova nadsvětelného letadla vyšlehl oheň a celé se rozletělo
na kusy. V jeho troskách se rozplynula i veškerá jejich naděje na ná-

vrat.

Uvázli na nepřátelské planetě s jediným fotometem proti síle, schopné v okamžiku sežehnout mezihvězdný letoun.

Tragédie

Konečně se všichni vyhrabali z trnitých houštin a raději pro jistotu vzlétli, než aby se vraceli pěšky.

Neměli ale už kam se vracet.

Guarroovo nadsvětelné letadlo bylo rozmetáno po okolí na tak malé úlomky, že největší kusy mohly mít sotva kilogram. Díly ze silných plechů byly neuvěřitelně zkroucené a jevily stopy po žáru z výbuchu. I některé stromy v okolním pralese byly přitom povaleny nebo zpřeráženy. Mohli mluvit o štěstí, že byli mimo dosah létajících střepin, ale na druhou stranu, šťastně to také nevypadalo. Zůstat na neznámé planetě pouze s nejnужnější výbavou bez možnosti návratu rozhodně nikomu ze čtveřice nepřipadalo příliš povzbuzující.

Chvíli se rozhlíželi po pralese, ale neobjevili nic, co by stálo za zvednutí. Letoun se proměnil v mračno kovových střepin a ty byly navíc tak rozházené, že nebyla naděje z nich cokoliv zachránit.

Povšimli si jen toho, že na kamenité „cestě“ nezůstaly žádné trosky, ba ani střepinka. Kamenitá půda nebyla dokonce ani ožehlá, ačkoliv z okolního pralesa se stále ještě valil šedivý dým.

Co to bylo za podivnou cestu?

Všichni si dobře pamatovali, jak je to nejprve zvedlo do výšky, aby to s nimi mrštilo do houští. Co to bylo za sílu? Že by to mělo něco společného s antigravitací? Nikdo to ale neuměl přijatelně vysvětlit.

„Tak - a konečně máme, co jsme chtěli,“ podotkl Michal. „Já jsem to říkal od začátku...“

„Co ty máš co kecat?“ vybuchl Miky. „Ty jsi sem přistál, tak nás teď koukej odsud dostat!“

„Zapomněl jsi, že já jediný jsem tady přistávat nechtěl, to vy jste mě přehlasovali,“ odrazil ho Michal. „A místo přistání jste taky vybrali vy, vzpomeňte si! Mně se to sice nelíbilo, ale nevěděl jsem proč. Teď už to víme všichni, ale je nám to houbes platné.“

„Nechte toho, kluci,“ řekl tiše Jirka. „Teď nemá cenu se hádat. Budeme se muset podívat po okolí, jestli tu jsou lidé nebo jiné bytosti. Já si jenom přeju, aby nás nepřijaly jako ty žáby minule.“

„Ale kam chceš jít?“ vyjel si na něho Miky.

„To je jedno,“ odtušil Jirka. „Tady zůstat nemůžeme.“

„Když jseš tak chytřej, Miky, navrhní něco,“ zastal se kamaráda Evžen.

„Já? Proč já?“ naštětil se Miky.

„A proč ne?“ opáčil klidně Michal. „Doteď jsi měl snahu velet, tak v tom pokračuj. Teď už je jedno, do jaké kaše nás zavedeš. Obávám se, že horší už to být nemůže.“

Snad ani sám netušil, že tohle je teprve počátek.

„Klidně!“ vybuchl vztekle Miky. „Můžeme pokračovat třeba tím směrem, kterým jsme začali.“

„Řekl bych, že si tím asi koledujeme o další nepříjemnou zkušenost, ale ono na tom nejspíš nesejde,“ přikývl Michal. „Co se dá dělat, tak tedy vzhůru do jámy lvové...“

Postavil se za Mikyho a přitáhl k sobě Jirku. Miky tak spolu s Evženem tvořili první dvojici.

„Proč máme být my dva vpředu?“ nelíbilo se to Mikymu.

„Protože máš naši jedinou zbraň,“ usadil ho Michal. „To znamená, že musíš být vpředu. Zezadu bys nás mohl nechtěně postřílet.“

„Tak jdi vpředu, já ti fotomet klidně věnuju,“ odepínal hned Miky jeho zdroj od opasku.

Michal neprotestoval. Postavil se klidně do čela malého houfu a fotomet si připnul ke kombinéze.

„Netušil jsem, jak moc se bojíš,“ utrousil potom směrem k Mikymu.

„Já že se bojím?“ sevřel Miky pěsti. „Opakuj to, sketo!“

„Všichni se bojíme,“ prohlásil Michal. „Kdo tvrdí, že se nebojí, je u mě podlý lhář.“

Nikdo mu neodporoval. Byla to ostatně pravda. Postupně to docházelo všem a jediné, co mohli udělat, bylo držet se v houfu a dodávat si odvahy navzájem.

Zamířili opět stejným směrem jako předtím. Tentokrát ale měli všichni čtyři připravené létací nárameníky, aby mohli v případě potřeby okamžitě vzletět. Prales byl sice podivně tichý jako dřív, ale to ticho už bylo samo o sobě podezřelé.

Šlapali po divné cestě sotva kilometr, když se to stalo podruhé.

Teď už byli přece jen trochu připraveni, ale přesto je to vyděsilo,

když je to opět vyzvedlo do výšky. Tentokrát se všem podařilo včas přejít na vznášení, ovšem podivná síla je opět odhodila stranou s cestou.

Trvalo to sotva několik vteřin. Potom opatrně přistáli, ale Michal ostatním navrhl opustit tuto podivnou silnici.

„To se chceš opravdu prodírat tímhle pralesem?“ ťukal si Miky na čelo.

„Radši pralesem, než se nechat každou chvíli házet kamsi do houští,“ ujišťoval ho Michal.

„Michal má pravdu,“ přidal se Jirka. „Nevíme, co to je, ani jestli to nakonec není škodlivé.“

„Co by na tom mohlo být škodlivé?“ nasupil se Miky.

„Třeba radioaktivita,“ špitl Jirka.

„Ta tam není,“ ujišťoval je Evžen. „Na to jsem myslel já a mám s sebou kapesní geiger.“

Byla to první příjemnější zpráva od přistání, ale platné jim to moc nebylo. Záhadná síla mohlo být antigravitace, ale tak nepochopitelně použitá, že se daly předpokládat i úplně jiné síly.

A neznámo vzbuzuje vždy větší respekt...

Nakonec se přece jenom rozhodli opustit podezřelou cestu a vydat se méně snadnou cestou pralesem. Vpředu Michal, za ním Jirka, pak Miky a úplně na konci Evžen. Prales naštěstí nebyl tak hustý, jak vypadal. Byla tu místa, kde se dalo jít v houfu, ale také houštiny, kde se první musel protlačovat, či dokonce řezat liány nožem a ostatní šli v jeho stopách.

„Chybí nám mačeta,“ podotkl Michal.

„Můžeš to řezat fotometem,“ navrhoval Miky. „Určitě ti to půjde rychleji.“

„To mě ani nenapadne,“ opáčil Michal. „Leda kdybys hned teď přišel na způsob, jak nabít zdroj, až se vybijí.“

Miky okamžitě zmlkl. Kráčeli husím pochodem po povlovném svahu dolů. Michal tvrdil, že cesta dolů bude nejjistější. Dříve nebo později objeví nějaký potok a podle vody se nedá zabloudit.

Pochodovali mlčky, nikomu nebylo do řeči. Zničený letoun se jim teprve cestou rozložil v hlavách. Co budou dělat? Teď to ještě šlo, ale co potom? Až přijde hlad, žízeň, zima... Vždyť ani nevěděli, v jakém zeměpisném pásmu přistáli. A jak se vrátí? Bez letadla neměli nejmenší šanci. Všem docházelo, že z původně zamýšlené komedie se

stalo nepříjemné drama.

Konečně objevili potok, spíš potůček. Michal automaticky zamířil po proudu. Přeskakoval přes obrovské balvany, jimiž se potůček vinul, sotva mu ostatní stačili. Jirka na něho volal, ať tak nespěchá. Jeho důvody byly logické. Plošina, kam tak nešťastně dosedli, nebyla ve větší výšce než tři sta metrů nad mořem. Půjdou-li podél nějakého potoka, budou brzy na úrovni moře. Ale - co potom? Putovat podél pobřeží?

Potůček se znenadání před nimi rozšířil v jezírko. Břehy byly porostlé hustým křovím, takže museli postupovat trochu výš, ale neustále se drželi vodní hladiny.

Prales byl tichý, nikde nebylo slyšet nic jiného než šum slabého větru ve větvích. Přeskakovali s kamene na kámen, na písčitých úsecích šli bezstarostně v houfu.

„Měli bychom se už začít ohlížet po nějakém přístřeší,“ navrhol Michal.

„Blázníš?“ zpražil ho Miky. „Podle slunce je poledne, do večera času dost!“

„Až se setmí, bude to horší,“ podotkl Michal. „Ostatně nevím, kam tak spěcháme. Jinde to těžko bude lepší.“

„Dokud máš svůj cíl, jde se ti lépe vpřed,“ odsekl Miky.

„Ale my přece nemáme cíl,“ otočil se k němu Michal.

Slunce připalovalo, všichni byli zpocení. Došli k úzkému potůčku. Vtákal do jezírka, takže je nezajímal. Potřebovali najít výtok a pustit se po něm, přítoky museli překračovat, což vzhledem k jejich šířce nebylo nijak těžké.

„Možná bychom se měli podívat, jestli tu nejsou nějaké jedlé plody,“ navrhl Miky a podíval se přitom na Jirku.

„Támhle rostou,“ ukázal Evžen kamsi do korun stromů nad hlavami. „Já pro ně když tak zaletím.“

Strom se vzdáleně podobal palmě a nahoře pod rozložitou růžicí větví a listů byly zřetelně vidět veliké kulaté bílé plody, tvarem podobné kokosovým ořechům.

„No jo, ale létací nárameníky bychom si také měli šetřit na horší časy,“ namítl nervózně Miky. „Není tady dole něco přístupnějšího?“

„Až něco uvidíš, hvízdni,“ souhlasil Evžen.

Michal náhle odbočil doprava a začal se šplhat do svahu. Stál tam strom, jehož větve nečnely tak vysoko a na dosah se na nich houpaly

citronově žluté plody, uspořádané do hroznů, z dálky trochu podobných svazkům cibulí. Michalovi postačilo jen trochu vyskočit a s jedním svazečkem se skutálel ke svým kamarádům.

„Nesahat!“ okřikl Mikyho. „Jirko, podívej se na ně, aby to nebylo jedovaté.“

Miky okamžitě strhl ruce zpátky. Michal měl pravdu. Jiří byl jediný, kdo mohl svým agisarem poznat, zda se mohou hned pustit do dobroty, nebo ji s povzdechem zahodit.

Jirka vytáhl z kapuce agisar a vědom si své důležitosti, pobídl ho, aby ochutnal. Po chvíli si chobotničku posadil na hlavu a její chapadla si opatrně přiložil na otevřené oči. Dvě speciální přísavky agisaru se ihned přisály k jeho očním bulvám. Chvíli tak nehybně seděl.

„Tak povídej,“ dychtil Miky.

„Neruš ho,“ utrl se na něho Evžen. „Neslyší tě.“

Biolog s agisarem v takové chvíli skutečně nevnímá okolí a veškerou jeho pozornost potřebuje psychorezonance. Konečně si Jirka odtrhl chapadla agisaru s očí.

„No, jedlé by byly,“ začal nervózně, „ale úplně neškodné taky nejsou.“

„Co v nich je?“ otázal se vážně Michal.

„Alkohol,“ řekl Jirka. „V každém plodu je ho skoro jako v půldeci vodky. Tenhle svazeček by pro nás všechny znamenal pěknou opici.“

„Jinak nic?“ otázal se zvědavě Miky.

„Jinak snad nic. Hroznový cukr, škrob, nějaké vitamíny. Jen toho alkoholu je tam trochu moc.“

„Ten by byl to poslední, co by mi vadilo,“ řekl Miky.

Natáhl se a utrl z hroznů dva plody najednou. Opatrně si k nim přičichl a pak se do jednoho zakousl.

„Miky, počkej, prosím tě,“ odtáhl se od něho Michal.

„Proč?“ mumlal Miky s plnou pusou. „Náhodou je to docela dobré, chutná to skoro jako vaječný koňak.“

„Opiješ se,“ varoval ho Michal a trochu se odvrátil, aby Miky nedosáhl na další plody.

„No a? Mám hlad, mám žízeň, tady je konečně něco dobrého a máme to snad zahodit a trmáčet se dál?“

Skočil po Michalovi a utrl si z trsu další dva kousky, dříve než se stačil vzpamatovat.

„Já bych se raději podíval po něčem jiném,“ řekl Michal sverpě. Rozmáchl se a celý hrozen hodil velkým obloukem do jezírka. „Jestli se ožereš jako prase, kdo tě má tahat dál?“

„Bez starostí,“ nacpal si Miky do pusy další plod.

„Půjdeme snad dál,“ podotkl nervózně Jirka.

„Není kam,“ odušil Michal. „Podívej se, tady před námi v blátě jsou naše vlastní stopy, vidíš? To znamená, že jsme obešli jezírko kolem dokola.“

„Ale jak jsme mohli přehlédnout výtok?“ znejistěl Evžen.

„Třeba tahle louže žádný nemá,“ škytl Miky.

„To by tu snad voda stoupala,“ pokrčil rameny Michal.

„Třeba je tu nějaký podzemní odtok,“ navrhl Evžen.

„Myslíš, že je to taková místní Punkva?“ podíval se na něho pátravě Michal.

„No, něco takového,“ přivolil Evžen.

„To by mohlo být,“ souhlasil Michal. „Ale pro nás to je trochu nepříjemné, protože nás tahle voda nikam nedovede.“

„No a co?“ vybuchl Miky. „Půjdeme i bez vody. Neměl jsi vyhazovat ty koňakové citróny, byly docela dobré. Vy nemáte hlad? Já bych si dal ještě.“

„Tady snad najdeme i jiné plody,“ odhadoval to opatrně pohledem Michal.

„Tak je jděte hledat,“ ušklíbl se Miky. „Já jsem dostal chuť si v téhle louži zaplavat.“

S těmi slovy shodil do písku batoh a hbitě si přes hlavu přetahoval svou černou bundu.

„Blázníš?“ utrl se na něho Michal. „To je to poslední, co by mě na neznámé planetě napadlo!“

„Kdy tebe něco napadlo?“ odfrkl si pohrdlivě Miky. Bundu shodil na písek a rychle si stahoval kalhoty.

„To nemyslíš vážně?“ naježil se Michal a chytil kamaráda za loket. „Neblázni! Co když v tom jezírku žijí krokodýli?“

„Tak mi nějakého ukaž!“ rozesmál se Miky. „Voda je čistá až na dno, strašpytle! A nezdržuj mě, vážně nemám náladu se s tebou zdržovat.“

V rychlosti shodil s ramen létací nárameníky. Alkohol mu dodal odvahy i sílu, takže se snadno vytrhl Michalovi, který se ho marně snažil zachytit. Přitom ho bolestivě udeřil přes ruku, až se Michal udi-

veně stáhl.

Miky se rozběhl a po hlavě se šipkou vrhl do jezírka, až jeho křišťálově čistá voda vysoko vystříkla.

„Nech ho,“ chlácholil Evžen Michala. „Po pravdě řečeno, taky bych si zaplaval, v tom horku to musí být příjemnější, než tu takhle stát.“

Miky mezitím mocnými tempy rázoval k plovoucímu svazečku alkoholových plodů. Brzy svého cíle dostihl, uchopil hrozen, rychle odlomil další citrónek a s chutí se do něj zakousl.

„Srabi, za trest vám všechno sežeru,“ křičel vítězně na své kamarády. „Kdo nedoplave ke mně, nedostane ani kousek.“

Michal najednou strnul. Stranou od Mikyho se na hladině objevila šípovitá vlna, mířící očividně k Mikymu. Původce té vlny nebylo vidět, ale hnala se k Mikymu značnou rychlostí.

„Miky, nech všeho a prchej na břeh!“ rozkřikl se zoufale na kamaráda. Současně rozepnul pouzdro, vytáhl černý fotomet a odjistil spoušť. Střílet však nemohl, pořád totiž neviděl, co se tam vlastně děje.

„Miky, zdrhej!“ přidal se k Michalovi i Evžen, zatímco Jirka jen němě sledoval, jak se ke kamarádovi rychle blíží cosi neznámého. Šípovitá vlna mezitím zmizela a hladina se zvolna uklidňovala.

Michala konečně napadlo vzlétnout. Zamířil šikmo vzhůru nad Mikyho, aby mu v případě potřeby pomohl.

„Co je vám?“ nechápal Miky.

V téže chvíli překvapením vyjekl a zmizel pod hladinou. Křišťálově čirá voda kolem zrudla a začala kroužit v podobě dvoumetrového světla červeného víru.

„Miky!“ vykřikl zoufale Michal. Dorazil nad místo, kde kamarád zmizel, rukou s fotometem mířil dolů, ale kromě víru pořád neviděl nic, po čem by mohl střílet. Naslepo to nešlo, ublížil by nejspíš kamarádovi.

Nad hladinu se na okamžik vynořila lidská ruka.

Všichni, Michal i ti na břehu, přitom vykřikli hrůzou.

Nebyla to už ruka jejich kamaráda. Byla to kostra lidské ruky, obalená vrstvou nějakého průhledného slizu. Objevila se jen na okamžik a pak zmizela.

Vír na hladině se uklidňoval, také červeně zbarvená voda se rychle čistila. Stranou odplouvalo něco, co vypadalo jako oblak červené

tuše. Michal na to namířil fotomet, ale potom jej zase zajistil a bez-myšlenkovitě zasunul zpět do pouzdra.

„Proč nestřílíš?“ křičel na něho vztekle Evžen.

„A do čeho, prosím tě?“ ukázal Michal pod sebe na vodní hladinu. „Ty jsi snad něco viděl? Já ne - a jsem blíž!“

Jezírko bylo už zase klidné, tiché a jeho křišťálovou vodou bylo vidět skoro až na dno. Vůbec nebylo patrné, že v něm před okamžikem vyhasl život mladého chlapce z nesmírně vzdáleného světa...

Tragédie, která se odehrála před jejich očima, zbytkem party jaksepatří otřásla. Planeta na okamžik odkryla druhou tvář. A ta nebyla nijak příjemná.

Jakmile Michal opět přistál, Jirka ho roztřesenou rukou chytil, jakoby u něho očekával ochranu. Ani Michalovi nebylo nejlépe a když se podíval na Evžena, bylo mu jasné, že nikdo ze zbylé trojice neví, co bude dál.

„Pojďme pryč,“ vyjádřil to suchým hrdlem Jirka.

„Co si o tom myslíš ty?“ obrátil se na něho Michal. „Co to mohlo být?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Jirka. „Já jsem to vlastně ani pořádně neviděl. Jen takový červený oblak.“

„Co myslíš, může to vylézt z vody?“

„Co já vím?“ opáčil Jirka. „Když mi toho seženeš aspoň malý kousek, snad s agisarem zjistíme, co je to za bestii.“

„Vypadalo to moc neurčitě,“ přidal se Evžen.

„Kluci, kdyby to bylo...“ zamyslel se Jirka. „Kdyby to bylo to co si myslím, pak bychom měli odtud prchat co nejdál a co nejrychleji.“

„Taky sis vzpomněl na améby z Gíjó?“ šeptl Michal.

„Osvědčené výtvary matky přírody se často sobě podobají jako vejce vejci,“ podotkl Jirka. „Jenom proto se dnes na mnoha planetách, vzdálených od sebe i stovky světelných let, vyskytují lidé jako my. I améby z Gíjó mohou mít ve vesmíru své úspěšné sestřičky.“

„S takovými bych se setkal opravdu nerad,“ otřásl se při tom pomyslením Michal.

„Obávám se, že Miky už má tohle setkání za sebou,“ řekl stejně tak tiše Jirka. „A my bychom asi měli zvednout kotvy a urychleně

zmizet z okolí tohoto jezírka.“

„Ale kam půjdeme?“ rozhlédl se po kamarádech Michal.

„To je jedno, hlavně co nejdál,“ navrhl Jirka.

Evžen se shýbl a zdvihl Mikyho bundu a kalhoty. Pomalu, pečlivě je složil a nastrkal do osiřelého Mikyho batohu. Pak k nim přidal Mikyho létací nárameníky.

„Nech to tady,“ zajíkl se Jirka.

„Myslíš, že bude Mikymu zima?“ otočil se k němu Evžen.

„A k čemu to bude nám?“ opáčil Jirka.

„Každý kus výstroje bude mít cenu,“ řekl Evžen. „Musíme zachránit všechno co máme, nejen holé životy. Jinak přijdeme i o ty holé životy, to si piš.“

„O ty přijdeme i tak,“ podotkl suše Michal. „Jde už jen o to, jak dlouho to bude trvat...“

„Musíme se postarat, aby to bylo co nejpozději,“ odsekl Evžen. „Můžeme tu přece objevit domorodce.“

„Hned jako později,“ filozofoval Michal. „S návratem to vidím velice černě a od domorodců můžeme čekat buďto oslavné přijetí, nebo spršku šípů.“

„To až podle toho, jak vůči nim budeme vystupovat,“ řekl Evžen, zřejmě přesvědčený o své pravdě.

Opatrně pozorovali hladinu jezírka. Nechtělo se jim toho místo opustit, jako by ještě čekali, že se k nim Miky vrátí. Na druhé straně zůstávat tady bylo přece jen nebezpečné. Po chvílce váhání se nakonec vydali do svahu na opačné straně od místa, kudy k jezírku podél potoka přišli.

Zhruba po hodině šplhání do svahu se jim otevřel pohled na náhorní pláň, kde přišli o letadlo. Terén na této straně sahal do větší výšky. Prodírali se tedy houštinami, šplhali do strmějších úseků, obcházel osamocené balvany a přelézali jako brouci padlé kmeny stromů.

Michal brzy objevil další strom, na jehož větvích rostly vábivě vypadající plody. Utrhl jeden modrý plod, velký jako pomeranč.

„Zastávka,“ ohlásil. „Jirko, podívej se na tohle.“

Podal plod Jirkovi a ten se na chvíli úplně ponořil do své seance s agisarem. Po chvílce skončil, rozmáchl se a bez jediného slova odhodil modrý plod do jezírka, lesknoucího se hluboko pod nimi.

„Co je?“ dorážel na Jirku Evžen. „Co blbneš?“

„Otrí si pořádně ruce, Michale,“ radil Jirka kamarádovi, aniž by

odpověděl přímo na otázku.

„Co v tom bylo?“ zvažněl Michal.

„Kyanidy,“ odtušil Jirka.

„Myslíš, že to bylo jedovaté?“ zamračil se Evžen.

„V tom jablíčku jich bylo dost pro nás tři,“ ujistil ho Jirka. „Jednou si kousni - a je po tobě.“

„A vypadalo tak lákavě,“ posteskl si Michal.

„Kluci, prosím vás, nejezte nic, co neprozkoumám,“ skoro plačky žádal Jirka kamarády. „Tahle planeta je zrádná, kdo může tušit, co všechno tu je.“

Neodporovali mu. Michal se místo toho opět zvedl a jako první vykročil nahoru do svahu.

Následovali ho mlčky. K vrcholu svahu jim chyběla slabá čtvrt-hodina klopýtavého šplhání, ale jakmile se vyšplhali na skalnatý hřeben, porostlý vysokými stromy s nesmírně silnými kmeny, otevřel se před jejich očima úchvatný pohled. Hřeben skal byl na druhé straně sotva padesát metrů vysoký a za ním byla vidět pozvolna klesající pláň, porostlá pralesem. Na obzoru se vypínalo o něco vyšší pohoří, porostlé pralesem až nahoru, stejně jako všechno, kam pohlédli.

Všichni tři shodili ze zad batohy a posadili se na velký kámen. Mezi stromy rostla sporá tráva a bylo s podivem, jak se na těchto nehostinných skalách mohly udržet stromy.

„Zdá se, že tu není žádná poušť,“ vydechl ztěžka Evžen.

„Budeme muset postupovat opatrněji,“ připomněl Michal, také celkem zbytečně.

„Podívejte se honem támhle!“ vykřikl najednou Jirka tak nadšeným hlasem, že ho poslechli a podívali se směrem, který jim ukazoval.

Několik kilometrů od nich pomalu vrčelo průzračným vzduchem obrovské, nenápadné, šedomodré doutníkovité těleso. Skoro se ztrácelo na pozadí protějších kopců, zahalených do měkkého modravého oparu. Vzduchem plulo pomalu a majestátně, ale po chvílce přece jen proplulo průsmykem a zmizelo jim za protilehlým horským hřebenem.

„Domorodci!“ vydechl Jirka. „To je přece letadlo!“

„Když půjdeme tím směrem, určitě je objevíme,“ nadhodil radostně Evžen.

„Anebo oni objeví nás,“ zarazil jeho nadšení Michal.

„No a co?“ podotkl Evžen.

„Znájí už létací stroje,“ připomněl mu Michal. „Co když mají

lepší zbraně než luky a šípy?“

„Dáme si pozor!“ odsekl Evžen.

„Mluvíš jako Miky,“ usadil ho Michal. „Pokračuj v jeho duchu dál a skončíš stejně jako on.“

To ťalo do živého. Tahle rána byla ještě příliš čerstvá, než aby se dala přejít úšklebkem.

„Nechte toho kluci,“ domlouval oběma Jirka. „Dozvěděli jsme se, co jsme potřebovali vědět. Jsou tady lidé a můžeme se po nich pohlédnout. Když za nimi přijdeme v dobrém, snad nám i nějak pomohou.“

„Naloží nás do letadla a dopraví domů?“ podíval se na něho útrpně Michal. „Na to bych moc nespolehal. Zřejmě mají letadla, ale jak jsme viděli, trochu pomalá. S nadsvětelnými mašinami Gurroovy civilizace bych je raději nesrovnával.“

„Nemusí mít přece zrovna nadsvětelná letadla,“ ustupoval Jirka. „Stačilo by, kdyby měli průměrnou civilizaci.“

„To brzy uvidíme,“ řekl Evžen. Vstal, hodil si na záda nejprve svůj batoh, potom i batoh Mikyho a aniž by se ohlédl na své kamarády, začal pomalu, opatrně sestupovat se svahu.

„Počkej na nás, kam se tak ženeš?“ volal za ním tlumeným hlasem Michal.

„Tak jdeme, nezdržovat!“ pobízel je Evžen.

V témže okamžiku pod ním povolil zvětralý kámen a Evžen se s výkřikem zřítil do hloubky.

Naštěstí duchapřítomně nahmátl ovládací panel nárameníků a pád vybral včas, dříve než by si polámal kosti o kameny. V leknutí přidal trochu víc síly a vylétl do větší výšky, než byli ostatní, ale pak ubral a snesl se pozvolna až dolů, na úpatí hřebenu.

Zbylí dva členové party se za ním starostlivě dívali, ale Evžen přistál v pořádku a když se rozhlédl, zavolal na ně, aby slétli k němu.

„Nemá cenu, abyste to sešplhávali,“ volal na ně. „Je to skoro kolmá skála, to stejně neslezete.“

Najednou se otočil a vykřikl hrůzou.

Z pralesa přímo k němu vyskočilo cosi neznámého. Hromada slizkých chapadel, veliká jako slon. Oči to nemělo, či spíše nebyly vidět, ale neomylně to mířilo k překvapením ztuhlému chlapci.

„Nahoru!“ volal na kamaráda Michal.

Evžen by přece mohl vzlétnout, jenže leknutí ho natolik ochromi-

lo, že na létací nárameníky ani nevzpomněl.

V posledním okamžiku Michal nahoře na skále bleskurychle vytasil fotomet, zamířil a stiskl spoušť.

Dole vedle Evžena se zablesklo. Světlo bylo velmi silné, až je řezalo do očí. Současně se ozval tlumený výbuch. Když všichni tři otevřeli oslněné oči, na kamenech před Evženem se zmítaly jen žalostné, výbuchem roztrhané zbytky divného místního tvora.

„Letíme za ním,“ pobídl Michal Jirku. „Ale bacha na ten les! Kdyby něco, střelím!“

Oba zapnuli létací nárameníky, odrazili se a v okamžiku přistáli vedle Evžena. Ten byl očividně v šoku, pořád úporně zvracel a oslněný byl tak, že vůbec nic neviděl.

„To bylo pořád, dáme si pozor,“ vrčel na něho Michal.

„Nech ho,“ zastal se Evžena Jirka. „Měl bys určitě taky plné gatě, kdyby se na tebe vrhlo něco tak velkého.“

„Předně nevím, jestli bylo dobré sletět sem tak hrrr,“ opáčil Michal.

„No a co? Stejně jsme sem sletěli všichni. Kdo z nás by mohl tušit, co v tomhle lese bude za zvířata?“ krčil rameny Jirka. Pak došel k nejbližšímu utrženému chapadlu, nabral na prst trochu namodralé tekutiny, která z něho vytékala a dal ji prozkoumat agisar.

„Prosím tě, hlídej ten les, já budu chvíli mimo,“ žádal Michala, než si na oči přiložil chapadla svého agisaru.

Michal neodporoval a ostražitě sledoval okraj pralesa, odkud by mohla přikvačit další podobná pohroma. Nezůstal ale jen tak stát. Uchopil zlehka Evžena za rameno a pomalu ho posadil na nejbližší balvan.

„Vůbec nic nevidím,“ stěžoval si mu s obavami Evžen.

„Nediv se,“ uklidňoval ho Michal. „Nestačil jsem tě včas varovat, abys zavřel oči. I odražené světlo fotometu je dost silné na to, aby se do toho mohl člověk jen tak dívat.“

„Co to bylo za bestii?“ třásl se ještě teď Evžen.

„Nevím. Jirka ji právě zkoumá,“ ujišťoval ho Michal.

„Tys ji zastřelil?“

„Jo. Úplně se rozletěla na kusy,“ řekl Michal.

„Dobře to dopadlo,“ oddychl si Evžen. „Je mi z ní šoufl, to mi věř.“

„Ani se nedivím,“ přikývl Michal.

Mezitím Jirka skončil zkoumání.

„Byl to nebezpečný dravec,“ oznamoval kamarádům. „Ještě že ho Michal zneškodnil. Mělo to dvanáct chapadel a více než půlmetrové čelisti se třemi řadami zubů, skoro jako pozemský žralok. Dvakrát by je sklapl a měl by tě v prvním žaludku.“

„To má těch žaludků víc?“ zděsil se Evžen.

„Pět,“ přikývl Jirka. „Myslím si, že by ses mu do toho prvního vešel, ale určitě ne vcelku, takže se raději dalšími podrobnostmi nebudeme zdržovat.“

Sklonil se k Evženovi a začal se jím zabývat. Nejprve dovolil, aby si agisar nasál trochu Evženovy krve a zkoumal, co se v ní změnilo.

„Jakou to mohlo mít inteligenci?“ chtěl vědět Michal.

„Nevím,“ pokrčil rameny Jirka. „Odhadoval bych, že dost na to, aby tě to ulovilo, ale málo na to, abys od toho mohl chtít přednášku z atomové fyziky.“

„Odhaduješ? Slyšel jsem, že kdejaký doktor s agisarem to naprosto bezpečně pozná.“

„Nejsem doktor,“ odsekl Jirka. „Ve všech těch složitých strukturách se prostě nevyznám. Budu rád, když vidím celkový obraz.“

„Kolik takových oblud může v tom lese být?“

„Jak to mám vědět?“ zavrtěl hlavou Jirka. „Copak se dá zjistit, jestli to byla osamělá šelma nebo vůdce smečky?“

„Pak ale ten les nevidím jako žádnou procházku,“ potřásl hlavou Michal.

„Teď nás zase hlídej, chci se věnovat Evženovi,“ odtušil Jirka. Potom si opět nasadil chapadla agisaru přímo na oči. Nepříliš silné jiskřičky, vyzařující z koncové přísavky, mu pronikaly přímo do oka a očním nervem nejkratší cestou do mozku. Tak vytvářely psychorezonanční spojení mezi agisarem a lékařem. Tomu po chvilce vyvstal v hlavě obraz zkoumaného tvora do nejmenších detailů. Nejenom vnější vzhled, ale celková vnitřní struktura, něco jako poloprůhledný skleněný model. Současně v mozku člověka vyvstávaly i další důležité informace osvětluující některé souvislosti. Tvrdilo se, že kdo jednou překoná instinktivní odpor, spojený s nasazováním přísavek přímo na oční bulvy, ten navždycky propadne těmto podivuhodným spojením člověka a agisaru.

„Máš v očích popálenou sítnici,“ řekl po chvíli ustaraně Evženo-

vi. „Zkusím ti ji zregenerovat, ale pár hodin toho moc neuvidíš. Nejraději bych ti oči něčím zavázal, aby zůstaly co nejvíc v klidu.“

„Neblázni,“ staral se Evžen. „To mi neuděláš. Kdybys mi zavázal oči, byl bych úplně slepý.“

„To budeš v každém případě, ale když budeš vrtět očima sem tam, zahojí se to o něco později,“ trval na svém Jirka.

„Čím mu to chceš zavazovat?“ zajímal se Michal. „Obvazy jsme si žádné nevzali.“

„Omotám mu kolem hlavy Mikyho bundu,“ navrhl Jiří.

„No tak dělej,“ pobídl ho Evžen. „Tady bych nezůstával ani o minutu déle, než je nutné.“

Omotat kamarádovi bundu kolem hlavy byla věc okamžiku. Michal pak od Evžena převzal Mikyho batoh, aby se zraněnému lépe šlo, Jirka vzal Evžena pod pažďi a pomalu, opatrně se vydali nalevo podél okraje pralesa, směrem kterým jim prve zmizel podivný létající stroj.

„Slepá bábo, kam tě vedou,“ pokusil se žertovat sám nad sebou Evžen. V té chvíli zakopl o kámen, Jirka ho neudržel a oslepený Evžen padal přímo na obličej. Instinktivně před sebe natáhl ruce, ale protože neviděl, dohmátl tak nešťastně na kameny, že si vyvrtil palec a obě dlaně si parádně odřel.

„Do prdele, jak mě to vedeš?“ obořil se na Jirku, který mu ihned pomáhal na nohy.

„Kdybys místo těch srandiček důkladně hmatl před sebou nohama, nestalo by se ti to,“ okřikl ho Michal.

„Ty mě taky nesar,“ obrátil se k němu po hlase Evžen. „Zajímalo by mě, co bys dělal na mém místě ty?“

„Byl bych asi vděčný Jirkovi, protože ten si rozhodně nezaslouží, aby sis na něm vyléval vztek.“

„Budeš mít brzo příležitost být mu vděčný, až ti rozbiju frňák,“ čertil se Evžen. „Protože já ti ho rozbiju pořádně.“

„No tak, kluci, nechte toho,“ prosil oba Jirka.

„Takhle se ale opravdu pochodovat nedá,“ vybuchl Evžen. „Navrhuji vzletět. Poletíte přede mnou pěkně opatrně, nejvýš sto kilometrů v hodině. Já na náramenících vyvolám program FORMACE a poleťím v závěsu za vámi. Na to oči ani potřebovat nebudu - a je to. Jasný?“

„Navrhuji utábořit se,“ namítl Michal. „Předně bude za malou chvilku večer. Domnívám se, že jsme v tropech, takže ten večer bude

krátký a noc se snese rychle. Potmě nemůžeme pochodovat ani létat, to dá rozum. Místo letu do neznáma si najdeme nějaké vhodné místo, přečkáme noc a ráno bude jistě moudřejší večera.“

„Souhlasím,“ přidal se Jirka.

„Tak jděte do háje,“ oponoval Evžen.

„Ty buď rád,“ usadil ho Jirka. „Ráno možná budeš vidět, nebudeš potřebovat vodit za ručičku a nebudeš na obtíž.“

„Tak já jsem vám na obtíž?“ rozkřikl se Evžen.

„Jo,“ podotkl suše Michal. „Tahat se s takovým invalidou po neznámé planetě, to nemůže skončit dobře.“

„Tak mě tu nechte a jděte si sami!“ vybuchl Evžen.

„Blázníš?“ uklidňoval ho Jirka. „My přece musíme držet co nejvíc pohromadě.“

Pak se opět obrátil na Michala.

„Kde bys navrhoval přenocovat?“

„Tady u lesa rozhodně ne,“ otřásl se Michal. „Řekl bych, že bychom měli vylétnout na hřeben, co jsme byli před chvílí.“

„Tam moc úkrytů nenajdeme,“ staral se Jirka.

„Bude asi lepší spát pod širým nebem, ale s rozhledem do všech stran,“ tvrdil Michal.

„Ale jak tam dopravíme Evžu?“

„Vezmeme ho mezi sebe,“ navrhl Michal. „Popadni ho zleva a já zprava.“

„A proč ne programem Formace?“ oponoval Evžen.

„Až přistaneme, my dva určitě dopadneme v pořádku, jenom ty padneš na hubu,“ usadil ho Michal. „Bud’ rád, že pitomost tvých návrhů vidíme hned jak je vypustíš z huby.“

Vzali kamaráda pod pažďím a pomalu, opatrně se vznesli. Vystoupali o padesát metrů výše a měkce přistáli na kamenité půdě pod stromy.

„Vybal spacáky,“ nařídil Michal Jirkovi.

„A ty budeš dělat co?“ vyštěkl Evžen.

„Já zatím obhlédnu nejbližší okolí, aby se kousek od nás neskrývalo něco nebezpečného.“

„Ve spaní nás stejně něco sežere,“ remcal Evžen.

„Proto budeme s Jirkou střídavě hlídat,“ ut’al ho Michal stroze. „Beru si první hlídku a až se trochu rozední, Jirka mě vystřídá. Pokračovat v cestě budeme až za dne.“

Jirka mezitím vybalil Evženův spací pytel a opatrně mu pomohl dovnitř. Pak vybaloval další pro sebe a pro Michala. Ten zatím ostražitě obešel skalnatý hřeben, ale protože nic podezřelého neobjevil, vrátil se ke kamarádům.

„Já nebudu spacák potřebovat,“ ujistil Jirku.

„Ráno snad...“

„Ráno si vlezu místo tebe,“ odtušil. „Jeden spacák můžeš hned teď složit, ráno to bude o to rychlejší.“

„Žabaři, ani se domluvit neumíte,“ povzdychl si Evžen.

„Ty mrtvý lež a nevstávej,“ zarecitoval Michal z Erbena.

Evžen se nasupeně otočil, ale neodpověděl.

Noc byla zpočátku klidná, ale po několika hodinách začal pozvolna sílit vítr, až kolem fičel a unášel s sebou listy, trávu a písek. Spícím to nevadilo, byli uzavřeni ve spacích pytlech jako mumie, ale Michalovi byla brzy zima. Jeho silná nepromokavá bunda nebyla tak nepropustná, jak se zdála.

Vítr mu zajisté hlídkování znesnadňoval. Jistě by se mu mnohem lépe hlídalo, kdyby bylo ticho. v tom kvílení nemohl používat sluch a jak správně čekal, noc byla temná. Trochu mu pomáhal fotomet. Nepatrný dalekohled na jeho hlavni totiž nebyl pouhým dalekohledem, ale kombinovaným infraprístrojem pro noční vidění. Ale ani na jeho nažloutlé obrazovce nebylo nic vidět. Jen když otočil objektiv ke spícím kamarádům, na obrazovce se objevily jejich zřetelné obrysy, zejména okolo obličejového otvoru bylo tepleji než jinde.

Michalovi nebylo do smíchu.

Uvědomoval si jasně, že Miky nedávno vyvedl dvě největší pitemosti svého života. Jeho to stálo krk, ale strhl s sebou do záhuby i ostatní.

První hloupost byla, že se bez nutných znalostí pokoušel ovládnout letadlo Gurroovy civilizace.

Jen matně si vzpomínal, co o těchto letadlech slyšel. Co o nich vlastně věděl? Skoro nic. A přece...

Žádný jenom trochu soudný kosmický pilot by si netroufal usednout za řízení těchto nádherných, ale nesmírně složitých letadel. V letadlech civilizace Gurroa nebyl jediný nápis, všechny displeje uka-

zovaly jen strohé číslice, ale často bez měřených veličin. Pamatovat si co který přístroj signalizuje bylo zkrátka nad lidské síly. A přece v pilotních sedadlech těchto legendárních letounů často létaly i malé děti, známá až pověstná batolata Gurroovy civilizace, která si s většími křížníky troufala i na stěhování planet.

Ne že by to bylo tak snadné - jenomže v rozhovorech se špičkovými odborníky Gurroova batolata ukazovala vědomosti, jaké těmto odborníkům působily pocity méněcennosti. Nebylo příliš troufalé snažit se jim vyrovnat?

V každém případě o letadlo přišli. A protože se to stalo v neznámé oblasti Galaxie, jejich naděje na vysvobození byla od toho okamžiku minimální.

Druhá hloupost byla s tím koupáním v jezírku. Na neznámé planetě se dalo čekat všelijaké nebezpečí a projevit takovou neopatrnost, tím si o trest vyloženě koledoval. Že to bude o trest smrti, bylo sice kruté, ale neznámé planety takové prohřešky nikdy neodpouštěly.

Náhle Michal strnul.

V dálce, zhruba v tom směru, kde za dne pozorovali let neznámého letadla, pomalu vzduchem plulo nevelké světélko.

Michal tím směrem okamžitě zamířil infradalekohled svého fotometru, ale na miniaturní obrazovce toho moc nerozpoznal. Létající předmět byl v infračerveném spektru trochu větší, ale byl příliš vzdálený. Letěl mnohem rychleji, ale mohlo to být tím, že letěl po větru.

Náhle na infraobrazovce vzplál velice jasně zářící oblak a Michal na okamžik zvedl oči, aby se tam podíval přímo, bez zkreslujícího vlivu optiky.

Na svahu protilehlého horského hřebenu planula obrovská vatra ohně. Plameny mohly mít výšku dobrých padesáti metrů, možná i více. Podivný jev však netrval dlouho. Velice rychle všechno uhaslo a za chvíli bylo toto místo znát slabě i na citlivé infraobrazovce fotometru.

Michal si do svého náramkového komunikátoru poznamenal směr, pod kterým všechno viděl. Fosforeskující obrazovka mu mohla sloužit jako zápisník, ale i jako buzola a spousta dalších užitečných přístrojů. Planeta měla naštěstí obstojné magnetické pole, orientované od severu k jihu, takže určení směru bylo možné s přesností na jednu úhlovou minutu. Za dne bude zajímavé podívat se tam, uvažoval.

Pak se však musel opět věnovat nejbližšímu okolí. Prošel se do-

kola po hřebenu, pátral i v infračerveném světle, ale neobjevil nic podezřelého.

Počasí se však nemínilo zlepšit. Krátce po půlnoci začal déšť. Zprvu to byly ojedinělé přepršky, ale v silném větru byly i tak dost nepříjemné. Pak vítr trochu polevil, jenomže o to víc se rozpršelo. Michal brzy zpozoroval, že mu studená dešťová voda promáčela nepromokavou bundu, což bylo mnohem nepříjemnější, než pouhý vítr.

Spícím kamarádům bylo zatím dobře. Spací pytle byly lépe odolné vůči vlhkosti a daly by se v nouzi použít i jako malé kajaky. Neveliký obličejový otvor se dal překrýt průhlednou ochrannou rouškou, takže spáči byli v suchu a pohodě. Zřejmě byli oba po přestálém dni dost unavení a neprobudily je ani vítr, ani déšť.

Michal chvíli chodil, ale v tom větru brzy prochladl. Už už uvažoval, že přece jen rozbalí spací pytel a zavine se do něj, když náhle vítr během jediné minuty ustal, déšť přestal pršet a ve čtvrthodině se rozplynuly i mraky a na obloze se objevily hvězdy.

Před Michalovými užaslými očima vysoko nad ním na obloze vyvstala nádherná bledá spirála, větší než deset úplňků.

Byla to galaxie. Pochopitelně jiná galaxie než ta, jejíž součástí byla tato planetární soustava. Michal nikdy ve svém životě nespátřil nic tak majestátního. Nad hlavou mu zářily celé milióny hvězd. Takový pohled do této chvíle ještě žádný pozemšťan nezažil, uvědomil si. Ale současně s tím mu po zádech přejel mráz a nebylo to jen od studené dešťové vody.

Proboha, co je to za galaxii? V tak těsné blízkosti naší domovské Galaxie se přece žádná jiná nenachází, takže - ani ta na obloze, ani ta, ve které jsou právě teď, nemohou být tou naší.

Jak to, napadlo ho, že předtím ve vesmíru tuhle blízkou galaxii ani koutkem oka nespátřili?

Ale hned si odpověděl sám. Mohlo to být tím, že se prve vynořili z nadprostoru v místě, kde jim tuto galaxii stínila planeta. Přistávali na denní straně a teď byla noc. Mezitím se planeta otočila - a odhalila jim strašlivou pravdu.

Znamená to, že se ocitli příliš daleko od domova. Příliš daleko na to, aby je mohl někdo zachránit.

Trhl sebou, aby zaplašil hrozivé myšlenky, které mu teď vířily hlavou. Věděl teď už jistě, že všichni čtyři prohráli svůj život. Nejen Miky, který to má aspoň za sebou. Odmítal to ale vzít na vědomí po-

dobně jako odsouzenec, kterému právě upevňují hlavu pod gilotinou, a který také nechce připustit, že ho v nejbližší chvíli nic příjemného nečeká.

Pohlédl na fosforeskující obrazovku svého komunikátoru a přepnul displej na zobrazení času. Ale hned se tomu sám v duchu zasmál. Jaképak měření času? Podle jakého času by se měl měřit čas na planetě, o které neznají ani tak základní parametry, jako je doba otáčení kolem své osy?

Displej ukazoval dvě hodiny po půlnoci. Měl na něm ovšem pozemský střeoevropský čas. Jaký paradox - na planetě, kde nikdo nikdy ani neslyšel o existenci nějaké Země. Kdo ví jak tady vůbec nazývají naši galaxii? Tedy - pokud je vůbec naše galaxie odtud vidět.

Aby mu čas lépe ubíhal, střídal chvíle přecházení po tom malém kousku planety, totiž po vrcholku skalnatého hřebenu, s chvílemi, kdy seděl na některém z kamenů. Světla teď bylo dost, více než od úplňku. Obhlížel blízké svahy, osvětlené spirálou galaxie, visící nahoře na noční obloze, pro jistotu občas zapínal infradalekohled fotometru. Jsou zdejší tvorové teplokrevní, aby se zobrazovali v infračerveném spektru? Měl by se asi zeptat Jirky, ten by to mohl vědět, jednu zdejší potvůrku přece zkoumal.

Další světélko, které ho přelétávalo, ho už ani příliš nevzrušovalo. Věděli přece, že zdejší obyvatelé mají letadla a používají je. Na Zemi přelet světélek málokoho vzruší.

Proč ale dosud na žádného myslícího tvora nenarazili?

Ale i to by se dalo vysvětlit. Jak velký může být provoz v noci před bouřkou - dejme tomu na hřebenech Krkonoš? Pokud se s místními lidmi dosud nesetkali, je to jen otázkou času. Samozřejmě pokud to jsou lidé....

Jak je asi uvítají?

Michal se přistihl, že si z hloubi duše ani nepřeje, aby je vítali jako egyptské bohy. Rozvinutější civilizace by mu byla rozhodně milejší. Království za nadprostorový letoun!

Ale to bylo zřejmě jenom jeho zbožné přání...

Domorodci

Konečně začalo na obzoru trochu svítat. Michal opatrně, potichu vzbudil Jiřího.

„Co je? Co se děje?“ nechápal rozespálý Jirka.

Michal mu jemně položil dlaň na ústa.

„Spal jsi šest hodin,“ oznámil mu. „Vezmeš za mě hlídku, já si musím taky trochu odpočinout.“

Chvilí trvalo, než se Jirka vyhrabal ze svého vyhrátého spacího pytle.

„Co je tohle?“ ukázal náhle na obrovskou spirálu neznámé galaxie, která se za dobu Michalovy hlídky přesunula, takže ji teď trochu stínily koruny stromů.

„To tu budeme mít na očích každou noc,“ pokrčil rameny Michal. „Specialitka zdejší noční oblohy.“

„Že by nějaká galaxie byla tak blízko od naší?“ vyjekl překvapením Jirka.

„Jistěže není,“ přikývl Michal. „Aspoň sám vidíš, kam až jsme se dostali.“

„Proboha, snad nakonec ani nejsme v naší Galaxii?“ došlo až teď Jirkovi.

„Správně chápeš,“ souhlasil Michal.

„Ale já chci domů!“ skoro vykřikl Jirka.

„Já taky,“ odsekl Michal. „Ale teď se potřebuju vyspat. Tady si vezmi fotomet a hlídej.“

„Neumím s tím zacházet,“ bránil se Jirka.

„To se snadno naučíš,“ mávl rukou Michal. „Ovládání je tak jednoduché, že si s tím poradí i primitiv.“

„Tak mi to ukaž,“ zabručel Jirka.

Michal mu ukázal, jak se zbraň odjišťuje, jak se nastaví množství emitované energie a jak se střílí.

„Měli jsme si to vyzkoušet hned ze začátku,“ vzdychl si Michal. „Teď bych ti řekl, vystřel si, ať vidíš, co to dělá. Jenomže s každým vystřeleným nábojem nám klesá palebná síla. Kdybychom stříleli z cvičných důvodů, nebudeme mít energii na opravdovou obranu. Hlavně pamatuj na to, abys v okamžiku výstřelu pevně zavřel oči. Raději si

oči zacloň rukou, bude to tak lepší.“

Michal pak zalezl do spacího pytle a protože bylo ticho a nic se nedělo, za chvíli usnul.

Probudil se, když už slunce stálo opět vysoko a začínalo připalovat.

Jirka se zabýval Evženem. Nejprve se na něho podíval agisarem a po chvíli mu odmotal z hlavy bundu. Evžen se jen pomalu osměloval na světle, páliho ho ještě do očí.

„Poslyš, že ty jsi místo hlídání uzdravoval?“ vybuchl Michal, sotva otevřel oči.

„Evža už zase vidí!“ ujišťoval Michala vesele Jirka.

„Zajímalo by mě, jak dlouho jste byli oba slepí,“ vrčel Michal, ale neznělo to příliš nepřátelsky.

„Hlavně že jsme zase v pořádku,“ konstatoval Jirka.

Všichni se společně nasnídali ze zásob. Šetřili s nimi, ale i tak se jim tenčily. Bylo už načase poohlédnout se po nějakém jídle.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Jirka ostatních. Bylo vidět, že sám by si nevěděl rady.

„Navrhuju přeletět do průmysku, kde jsme včera viděli to letadlo domorodců,“ navrhoval Evžen.

„Nevím,“ rozmyšlel Michal. „V noci jsem tam viděl něco, co mi připadalo dost podivné.“

A vyprávěl jim o podivné záři.

„Víte, připadalo mi to jako letecká katastrofa,“ uzavřel své úvahy. „Kdo jste četl dějepis Země...“

„A kdo nečetl?“ přerušil ho Evžen. „No a co má být?“

„Já jen, že je možné, že tam budou vyšetřovat, jak se to vlastně stalo a tak... a teď se tam objevíme my.“

„No a co?“ odsekl netrpělivě Evžen.

„Já jen aby si nás s tou katastrofou nespojovali,“ dodal na závěr Michal.

Ale pak se stejně dal přemluvit, aby se tam přece jenom vypravili.

Nejprve pečlivě zkontrolovali vybavení. Začal s tím už Jirka, když dal na sklonku noci dobít všechny akumulátory. Při tom se uká-

zalo, že Evžen měl celou tu dobu létací sygyty zapnuté a i když vyvíjely jen malý tah, takže ho neuzvedly, akumulátory se za celou noc dokonale vybily. Jirka se o tom zbytečně nešířil. Evžen byl zraněný a jeho drobné opomenutí se snad dalo omluvit. Zapnul nabíjení naplno a u ostatních zvolil pouze režim udržování na plné hladině. Teď jen dolil do katalyzačních vaků B-palivo, aby měli co nejvíce energie pohotově.

Aby se nemuseli věnovat řízení, navrhl Evžen, aby řídil jen Michal, protože nejlépe ví kam. Evžen a Jirka poletí za ním v těsném závěsu, řekněme do deseti metrů. Jejich sygyty bude řídit program FORMACE, takže se oni nebudou rozptylovat a budou mít čas na pozorování okolí. Michal bude mít úkol ze všech nejtěžší: pilotovat celou formaci, sledovat do čeho se ženou a v případě potřeby všechny bránit fotometem.

„S tím budeme muset pomaleji,“ usuzoval. „Jedna rána nás stojí více energie než deset kilometrů letu.“

„Už ne,“ opáčil klidně Jirka. „Nastavil jsem desetinu dosavadní dávky. Myslím si, že to bude stačit.“

„Snad ses nešťoural v nastavení fotometu?“ chytal se za hlavu Michal.

„Proč ne?“ opáčil nevinně Jirka.

„Protože když budu počítat se stejným účinkem jako včera a pak se ukáže, že ta dávka neublíží ani kuřeti...“

„Útočníka zastaví přinejmenším světlo,“ podotkl Jirka. „Nevím, které zvíře by útočilo, když ho oslepíš.“

„Améby na Gíjó nemají oči,“ připomněl mu Michal.

„Amébu beztak fotometem nezastavíš,“ vzdychl si Jirka.

Sbalili spací pytle, připnuli si navzájem na záda batohy a na místě po nich zůstaly jen dvě prázdné plechovky. Jirka je alespoň pečlivě přikryl kamením, aby tu po nich nezůstala zbytečně žádná stopa.

„Tak jedeme,“ řekl Michal - a odrazil se do výšky.

Trojice kamarádů se vznesla pět metrů vysoko a ve výšce horského hřebenu se rozletěla do průsmyku, kde Michal v noci viděl podivnou záři. Evžen s Jirkou teď neustále pozorovali každý svou stranu a občas se podívali i dozadu, aby je odtud něco nezaskočilo. Neletěli příliš rychle, nedosahovali ani padesát kilometrů v hodině. Michal nechtěl riskovat a zvolil raději pomalejší postup. Však jim tu nemohlo nic utéci.

Vznášeli se nad údolím jako letka velikých ptáků. Prales v hloubce pod nimi plynul pomalu, jako velké zelené jezero. Skrz jeho husté koruny nebylo vidět a nic se tam nehýbalo. Přesto Jirka i Evžen pozorně sledovali prales, aby jim nic neuniklo.

Protilehlé pohoří se pomalu přibližovalo. Michal zamířil hned od začátku poněkud napravo, jakoby měl v úmyslu nejprve obhlédnout skalnaté pohoří, kam se blížili. V nouzi by tam bylo možné hledat i útočiště, terén se zdál velice vhodný ke skrývání. Zblízka bylo vidět, že skály jsou tu tvořeny hustě rozestými skalními sloupy, stejně jako je tomu u pozemských pískovcových skalních měst.

Blížili se k průsmyku, kde Michal v noci spatřil veliký oheň. Z menší vzdálenosti bylo vidět, že se nemýlil. Necelý kilometr před nimi byla část pralesa spálená na uhel a ze spáleniště dosud tu a tam stoupaly lehké sloupce dýmu, které slabý vítr spojoval do dlouhé šedivé stuhu a rozevlál ji průsmykem na opačnou stranu pohoří.

„Tady jsem to v noci viděl,“ oznamoval Michal polohlasem do svého náramkového komunikátoru.

„Jo, vidím to taky,“ odtušil suše Evžen.

„Hele, jsou tam možná domorodci,“ upozorňoval všechny na novou skutečnost Jirka.

„Přistaneme raději ve skrytu ve skalách,“ rozhodl Michal a stočil let přímo ke skalním sloupům.

Za malou chvíli byli obklopeni velebným tichem mohutných skalních velikánů. Byl tu chlad a vlhko, vzduch trochu voněl hnilobou, ale nebylo to nijak nepříjemné. Stejně by se mohli cítit i na Zemi. Obkroužili několik skalních sloupů a když se nikde nic nehýbalo, opatrně přistáli.

„Než tam půjdeme, navrhuji doplnit akumulátory,“ staral se Michal.

„Škoda času,“ podíval se Evžen. „Těch pár kilometrů je přece nemohlo vycucat.“

Ukázalo se však, že právě jeho souprava je skoro na dně.

„Jak je to možný?“ divil se.

„Asi tím, že jsi měl akumulátory úplně vybité,“ přiznal Jirka. „Nabíjel jsem je na rychlovku a jak víš, tenhle typ to tak trochu nesnáší.“

„Pitomé akumulátory!“ odplivl si Evžen.

„Jak to, že byly vybité?“ staral se Michal.

Jirkovi nezbylo, než s pravdou ven.

„To je vaše chyba,“ vyjel na něho Evžen. „Měli jste se přesvědčit, jestli je všechno vypnuté.“

„My ti to nevyčítáme,“ řekl Michal tiše.

„Vy mi nemáte co vyčítat, já jsem přece vůbec neviděl.“

„Hlavní vypínač sygytů se dá vypnout po hmatu,“ nenechal se zaskočit Michal. „Nemá cenu, abychom se teď hádali. Vyměň si sygyty za Mikovy, ty jsou v pořádku.“

„No vidíš, tak vo co de?“ okřál Evžen.

„Jen to, že jsme doteďka měli jedny sygyty v rezervě,“ řekl Michal tvrdě.

Výměna byla snadná, ale Evžen musel shodit ze zad batoh a svléci bundu. Byl s tím našťěstí hotový v minutě. Teprve pak všichni vykročili směrem k nedalekému spáleníšti.

Postupovali pomalu mezi skalami, až se dostali na dohled ke spáleníšti.

Už tady, daleko od ohořelého lesa, ležely na vlhké hlíně nevelké kusy žárem zprohýbaných a rozervaných plechů, leckde i větší kovové trosky. Nepřipomínaly nic povědomého a nebylo jednoduché pocho-pit, z jakého stroje pocházejí.

„Tiše,“ napomenul Michal kamarády. Šel vpředu a ostatním obezřetně razil cestu hustými křovinami.

„Co je?“ zavrčel Evžen.

„Emzáci!“ sykl Michal.

Přikrčili se a zatajili dech.

Pět metrů od nich přicházela dvojice domorodců. Konečně je viděli zblízka. A popravdě řečeno, kdyby už mnohokrát ve svém životě nespatriři chobotnicovité obyvatele planety Ux, asi by vyskočili a dali by se na útěk.

Zavalité tělo mimozemšťanů bylo dole zaoblené skoro do koule, ze které však směrem vzhůru vyčnívala mírně protažená tenčí část. Dole se roztahovalo do všech stran šest neúměrně tenkých pavoučích nohou, nahoře se svíjela čtyři chapadla. Oči měli tito tvorové na stopkách, vyrůstajících na vrcholku těla. Každý tvor měl čtyři stopky a tedy čtyři mrkající oči. Chapadla i kloubovité pavoučí nohy byly ze-

nohnědé barvy, ale těla mimozemšťanů byla umně zabalená do omotaných pruhů látky, pokrytých mnoha kovovými sponami. Jeden z tvorů dával přednost barvě ultramarínové, druhý okrově žluté.

Oba tvorové spolu zřejmě zaujatě hovořili. Jejich řeč byla značně kvikavá, s prudkými přechody z jedné oktávy do druhé a zase zpět. Nebylo ale na první pohled zřejmé, kudy ty divné zvuky vydávají. Něco jako ústa totiž nebylo možné rozeznat.

Procházeli se pomalu po spáleništi, čas od času některý z nich natáhl chapadlo a uchopil některou z trosek, ale pak ji vždycky bez zájmu odhodil.

Náhle všichni tři kamarádi pocítili strašnou ospalost. Ačkoli byli jistě velice napjatí a v situaci, kdy pozorovali zblízka podivuhodné obyvatele neznámého světa, najednou se všem třem začaly nezadržitelně klížit oči...

Nouze

Tentokrát se jako první probudil Evžen, snad proto, že se předtím neúčastnil hlídek. Pomalu, líně a ospale otevřel oči, ale ospalost ho ihned přešla.

„Vstávejte, kluci!“ začal hned třást svými kamarády.

Také oni otevřeli oči, ale jakmile si uvědomili, co se kolem děje, vyskočili jako kdyby je píchli. V první chvíli se všem mohlo zdát, že jenom trochu déle zaspali, ale okamžitě, bez dlouhého vysvětlování jim došlo, že tomu tak není.

Leželi jeden přes druhého v nepříliš rozsáhlé jeskyni na hromadě usušené trávy a všichni tři byli nazí. Zmizely nejen jejich oděvy, ale i batohy se zásobami jídla. Neměli u sebe nic, dokonce ani náramkové komunikátory a Michalův fotomet. Jen Jirka měl za krkem svůj agisar, který se ale očividně trásl, jako kdyby prožil něco strašného.

„Co je, co se stalo?“ vyjekl Jirka.

Michal se rychle rozhlížel kolem, pak pohlédl nahoru.

Na první pohled se nacházeli v jakési jeskyni, ale když jeho pohled utkvěl na stropě, pochopil, že jeskyně má cosi, co ji od čistě přírodního útvaru odlišuje.

Jasně světlo, které všechny tři zalévalo, nepřicházelo nějakým otvorem. Vycházelo z veliké nažloutlé zářící koule. Bylo to umělé svítidlo, jakýsi lustr.

Následující pohled umožnil Michalovi i ostatním pochopit další souvislosti. Vzdálenější konec jeskyně, kde se temněl nezřetelný černý otvor do skalní chodby, byl uměle přehrazen pravidelnou, podle vzhledu kovovou čtvercovou mříží. A za ní se tísnil dav přesně stejných bytostí, jakou pozorovali před svým nepochopitelným usnutím na pokraji skal.

Domorodci byli potichu a jen pomalu gestikulovali svými tenkými chapadly, jako by si na pozemšťany ukazovali. Zdálo se, že by tomu tak mohlo být, mezi domorodci bylo i několik menších tvorů, zřejmě mlád'at.

Všichni tři pozemšťané se rychle rozhlíželi kolem sebe. Své věci však nikde neviděli. Neměli co by si oblékli a beze zbraně byli zcela vydaní na pospas domorodcům.

Stranou, sotva dva metry od nich byly v kamenité podlaze vyhloubeny čtyři miskovité prohlubně. V jedné z nich ležely kusy krvavého masa, v dalších kusy nevábne vyhlížející hnědé hmoty a hrst svěží zelené trávy. V jediné misce byla voda a v ní plavalo nevelké množství ovoce.

„Ježkovy oči,“ vyhrkl Jirka, „oni nás zavřeli do ZOO!“

Jako první se odvážil pojmenovat, co napadlo všechny tři nejspíš ve stejném okamžiku.

„Obávám se, že máš pravdu,“ zavrčel Michal. Evžen mlčel, ale bylo zřejmé, že je na výsost rozzloben.

Marně vyhlíželi, čím by zakryli svou nahotu. Tráva byla, stejně jako seno, na kterém prve leželi, pečlivě nakrájena; jako oděv se použít nedala. Ani žádné větší listy tu nebyly. Michal se první přestal na nedostatek oděvu ohlížet. Pomalu vstal, došel k prohlubním a chvíli si znechuceně prohlížel, co jim to domorodci připravili k svačině.

„Prosím tě, Jiří, pojď se nám na to podívat agisarem,“ otočil se po svém kamarádovi.

„Ale co oni?“ ukázal Jirka bezradně na domorodce.

Ti byli zřetelně potěšeni, že se jejich kořist probudila a dávali to najevo živější gestikulací.

„Ať je vezme čert,“ odsekl Michal. „Pro tuhle chvíli se mi zdá, že nás nechtějí sníst. Musíme se podívat, jaké máme možnosti teď hned a co bude na řadě později.“

„Jak - později?“ opáčil Jirka.

„Samozřejmě budeme uvažovat, jak odtud utéci,“ vysvětlil mu klidně svůj úmysl Michal. „Jenomže za těchto podmínek to nemá velkou naději na úspěch.“

„Nejradši bych je postřílel,“ zavrčel Evžen.

„Máš čím?“ uzemnil ho Michal.

„Právě proto,“ odsekl Evžen.

Všichni tři se shromáždili nad předhozenými potravinami. Jirka postupně přistrčil ke každé hromádce agisar a nechal ho prozkoumat, oč jde. Potom si nasadil na oči jeho chapadla a chvíli soustředěně vnímal.

„Tak nevím,“ vzdychl si, když si po chvilce odtrhl jeho komunikační chapadla s očí.

Oba dva na něm doslova viseli očima.

„Tohle maso,“ ukázal bosou nohou štitivě na krvavé kusy v míse,

„patřilo velikému hadu, ačkoliv to vlastně ani nebyl pořádný had, řekl bych, že to mělo blíž k našim žížálám, či spíš obřím červům. Ne že by se to v nouzi jíst nedalo, ale určitě by se mi z toho zvedal žaludek.“

„Fuj,“ otrásl se Evžen.

„Dejme tomu,“ přijal to kupodivu klidněji Michal. „Co je to další?“

„To hnědé je ještě horší,“ otrásl se Jirka. „Agisar mi tvrdí, že to jsou exkrementy velikého suchozemského zvířete s chapadly. Řekl bych, že je to jiné zvíře, než jaké Michal rozstřílel prve pod tou skálou.“

„Ty bestie nám dávají k jídlu hovna?“ vybuchl Evžen.

„No, ono to je, jak bych to řekl,“ ošíval se Jirka bez velkého nadšení. „Výživné to je, to ano.“

„U nás se vrabci klidně krmí z koňských koblížků,“ řekl Michal, i když očividně také s odporem.

„To je pravda,“ tvrdil Jirka. „Horší je, že se to zvíře živí hlavně hmyzem a drobnými chobotnicovitými tvory, takže je v tom spousta chitinových krovek a slizu. Já bych to asi nejedl ani kdybych měl umřít hladu.“

„A co to ovoce?“ přešel to bez komentáře Michal.

„Všechno je jedlé,“ trochu se rozjasnil Jirka. „Až na ty modré koule, co se trochu podobají švestkám. Je v nich hodně alkoholu stejně jako v těch žlutých citronech, které stály Mikyho život.“

„A ta tráva?“ pro pořádek se zeptal Michal, neboť Jirka pro pořádek prozkoumal i ji.

„Jsme snad králíci?“ opáčil s odporem Jirka. „Tráva je skoro normální tráva. Koně i krávy by se jistě napásli, ale my přece nejsme dobytek.“

„Já jen, jestli není jedovatá,“ odtušil Michal.

„Jedovaté vlastně není nic,“ pokrčil rameny Jirka.

„Tak se holt rozdělíme o to ovoce,“ povzdychl si Evžen. „Ale mají to u mě schované,“ zahrozil bezmocně pěstí směrem ke skupince domorodců.

Na každého připadly dva modré alkoholické plody, jeden kyselý zelený a jeden větší, jehož dužnina byla červená jako u pozemských melounů, ale chutnaly hořce jako grapefruity. Všichni tři se otočili k domorodcům ostentativně zády a dali se do jídla.

Ovoce bylo k nasycení málo, ale Michal přesto modrý plod jen

opatrně ochutnal a pak oba vyhodil do misky s exkrementy na znamení, že je jíst nebude. Evžen snědl alkoholické plody oba a Jirka chvíli váhal, pak jeden vyhodil, druhý snědl.

„Vezmi si aspoň jeden, Michale,“ nabádal kamaráda.

„Ba ne,“ odtušil Michal. „Musíme jim dát jasně najevo, že o některé jejich pochutiny nestojíme.“

„V tom případě bys měl taky aspoň jednu rumovou švestku sníst,“ podotkl Evžen, „Jinak už od nich žádné neuvidíme.“

„Žádná škoda,“ pokrčil rameny Michal.

Napili se z dlaní a po té hubené svačině se všichni tři stáhli na opačný konec jeskyně, aby byli co nejdál od mříže s návštěvníky. Nemínili jim dělat šašky, jak podotkl Evžen.

„Měli bychom prozkoumat alespoň tuhle klec,“ napadlo po chvíli Michala.

Zvedli se a začali si pomalu, systematicky metr po metru prohlížet stěny jeskyně. Obešli ji dokola s výjimkou části pro návštěvníky oddělené mříží. Zjistili však přitom jen pro ně nepříjemnou skutečnost, že stěny jeskyně tvoří kompaktní skála a kovová mříž je pečlivě zabetonovaná jakýmsi nesmírně tvrdým tmelem. Naděje na útěk pochopitelně poklesla a spolu s ní i nálada trojlístku.

„Tedy pánové, jestli mě něco nebaví, tak je to vyhlídka, že zbytek života strávíme v kleci jako opice,“ rozčiloval se spravedlivým hněvem Evžen.

„To se ještě uvidí,“ odsekl Michal.

Ale ani jemu se to neříkalo příliš jistě.

Po několika hodinách se situace nijak nezměnila. Jenom návštěvníci této podivné ZOO se střídali. První skupinu brzy vystřídala druhá a další se pak střídaly pravidelně odhadem po deseti minutách. Domořodci byli neuvěřitelně potichu a až na občasné gestikulování se vůbec neprojevovali.

„Potřebovali bychom nějaké nástroje,“ přemýšlel nahlas Michal. Chvíli neúspěšně lomcoval kamenem, vyčnívajícím ze skály, ale musel uznat, že drží příliš dobře.

„Měl bych nápad,“ řekl Jirka, který jeho marné počínání jen tiše sledoval, stejně jako Evžen.

„Nápad?“ ožil zadýchaný Michal. „Sem s ním.“

„Agisar umí syntetizovat různé látky a vůbec mu nevadí ani silné kyseliny,“ nadhodil Jirka.

„Myslíš použít nějakou kyselinu na mříže?“

„Na mříže, nebo na ten tmel,“ souhlasil Jirka.

„To by chtělo pokus,“ souhlasil Michal. „Ale ten budeme schopni provést až odejdou,“ ukázal na domorodce.

„Žádný spěch,“ pokrčil rameny Jirka.

Podle nehybného svítidla na stropě jeskyně nebylo možné nijak odhadovat čas. Ukázalo se, že nucené nicnedělání není nic než čirá nuda. Chvilí zvědavě mřížemi pozorovali pomalu defilující místní obyvatele, ale brzy se jim to zprotivilo.

„Nejvíc mě naštve, že oni jsou oblečení a nám nenechali ani kus hadru,“ odplivl si po hodině Evžen.

Vzdálil se od mříží a zahrabal se do sena s tím, aby ho vzbudili až k večeri. Po chvilce bylo ze sena slyšet jeho pravidelné oddychování.

„Ty, Michale,“ obrátil se šeptem na kamaráda Jirka.

„Co je?“

„Poslyš, neměli bychom těm tvorům raději nějak naznačit, že mají proti sobě inteligentní bytosti?“

„Jak to chceš udělat?“ ožil Michal.

„No, třeba jim znázorníme Pytharorovu větu, nebo nějakou jinou matematiku, co já vím?“

„Zkusit bychom to mohli,“ souhlasil Michal. „Nemůžeme na tom ztratit, leda získat.“

Potíž byla v tom, že neměli žádné psací potřeby. Podlaha byla kamenná, bez prachu, do kterého by se dalo kreslit.

Jirího napadlo použít jako tabuli mříž.

„Čím na ni chceš kreslit?“ nechápal Michal.

„Všimni si, jak je pravidelná,“ uvažoval Jirka. „Jsou to samé čtverce. Můžeme je použít jako rastr a do mezer mezi mřížemi dáme chomáče trávy. Aspoň ji nějak využijeme.“

Michal uznal, že to není tak špatný nápad. Nabrali plné dlaně trávy a vydali se k mříži. Michal navrhoval znázornit nejjednodušší trojúhelník 3-4-5. Nejprve rozměřil základnu a po stejných vzdálenostech mezi mříže nastrkali čtyři malé chomáče trávy. Potom začal Michal šplhat po mříži nahoru, aby umístil další tři chomáče na svislé čáře.

V té chvíli se nahoře nad nimi otevřelo pravidelné kolo skály, ja-

ko metr a půl veliký poklop. Vynořil se z něho kus roury a z ní vystříkl silný proud studené vody. Nejprv smetl chomáče trávy, nastrkané do mříže, pak oba pozemšťany silou vodního děla zahnal do opačného konce jeskyně, kde se k nim připojil nechápající, studenou vodou probuzený Evžen. Potom se roura stočila na stranu, vymetla z kamenných mís zbytky ovoce i další „potraviny“ a odplavila je mřížemi ven. Teprve teď si všimli, že tam je kamenný kanál, ukončený otvorem do skály, kudy proud vody odplavil všechno kromě tří mokřých pozemšťanů.

Proud vody ustal, roura se stáhla, ale ještě než kulatý poklop zapadl, plesklo shora do kamenných jídelních misek další „jídlo“, následované náručí trávy. Misky měly zřejmě propustné dno, protože se v nich s výjimkou misky s ovocem voda nedržela. Uprostřed jeskyně se potom snesl vodopád suchého sena, které nahradilo staré, vyplavené vodou ven.

„Podestýlat dovedou rychle,“ komentoval mokrem a zimou rozřesený Jirka, jakmile kamenný poklop opět zapadl na své místo.

„Jenže nám přitom rozmetali Pythagorovu větu,“ posteskl si Jirka.

Musel pak Evženovi vysvětlit, čím se zabývali.

„To byla ale blbost,“ odplivl si Evžen.

„Proč?“ naježil se Jirka.

„Chcete jim dávat najevo, že se setkali s nějakými Homo Sapiens, neboli rozumnými bytostmi?“ zeptal se ho Evžen dost pohrdlivým tónem.

„No přesně to jsme chtěli!“ vyhrkl Jirka, kterého se to jako autora nápadu nepříjemně dotklo.

„Copak myslíte, že oni to nevědí?“ vyprskl Evžen. „Teď se na nás nejspíš dívají jako na zvířata v ZOO, ale předtím nám sebrali všechno, čím se člověk od zvířete odlišuje. Naše oblečení, zbraně, přístroje. Určitě to všechno dávno pečlivě studují a pokud nejsou na hlavu padlí, dávno vědí, že nejsme obyčejná zvěř, jaká jim tu běhá po lesích.“

„No jo, to je fakt,“ připustil Jirka, udivený tím, že ho to samotného nenapadlo.

„Kdyby je to napadlo, určitě by nám všechno vrátili a navíc by k nám už dávno vyslali uvítací výbor,“ opáčil na to klidně Michal.

„S tím bych nepočítal,“ ušklíbl se kysele Evžen. „Mohli to udělat

dávno, času měli dost. Obávám se, že nás za nějaká exotická zvířata považují, ačkoliv o nás dobře vědí, že jsme na trochu vyšší úrovni.“

„Proč si to myslíš?“ nesouhlasil Michal.

„A co by udělali lidi Země, kdyby objevili tvory trochu myslící, ale na velmi nízké úrovni, například Tany? Vstrčili by je do ZOO, nebo by jim připravili slavobrány?“

„Ťanové by se na Zem sami nedostali,“ namítl Michal.

„Sami jistě ne, ale nepovažujete snad za vyloučené, aby je k nám přivezli - třeba Kígórové. S těmi by byla pořádná vesmírná přestřelka a doufám, že bychom je zlikvidovali, ale mohli by po nich zbýt nějakí Ťanové - řekněme, že by je měli na svých lodích jako otroky.“

„To Kígórové nedělali,“ zavrtěl hlavou Michal. „Ti by je prostě vyvražдили a basta.“

„No tak jiné bestie, však by se nějaké našly. Problém je jen v tom, co by lidé Země dělali s Ťany potom.“

„No, myslím, že by se s nimi snažili domluvit,“ uvažoval Michal. „Bylo by příliš jednoduché zavřít je do ZOO.“

„S Ťany by se moc nedohovořili,“ vrtěl hlavou Evžen.

„Ale zkoušeli by to.“

„No dobrá, lidi by to snad zkoušeli,“ připustil Evžen. „Jenomže co my víme o těchhle bestiích?“

„Že jsou rozumné, o tom bych nepochyboval,“ řekl Michal. „Používají nástroje, mají letadla a v téhle chvíli mají nad námi navíc převahu danou těmito mřížemi.“

„Zatím,“ zdůraznil Evžen.

„Jak dlouho bude trvat to zatím?“ vybuchl Jirka.

„Tak dlouho, dokud něco nevymyslíme,“ opáčil Evžen. „To ale musí být o třídu účinnější než Pythagorova věta.“

„Máš nějaký nápad?“ optal se věčně Michal.

„Zatím ne,“ zachmuřil se Evžen. „Však ono nás brzy něco napadne...“

V té chvíli náhle zhaslo světlo na stropě a celá jeskyně se ponořila do tušově černé tmy.

„Aha, večerka,“ podotkl Michal.

„To jako že máme spát?“ podivil se Jirka. „Teprve před chvílí jsme vstávali a tahle planeta nemá tak odlišnou dobu otočení kolem osy.“

„Jenže nemáme tušení, jak dlouho jsme spali,“ povzdychl si Mi-

chal. „Obávám se, že to ani nebyl spánek. Buďto na nás pustili uspávací plyn, nebo něco podobného. Jako když se na Zemi odchyťávají zvířata do ZOO.“

„Na to se jim vykašlu,“ rozčiloval se Evžen.

„Myslím, že s tím nic nenaděláš,“ upozornil ho Michal. „Kdyby chtěli, mohli nám tu nechat vypínač. Spíš se mi zdá, že nám budou denní režim natvrdo určovat.“

Ráno se svítidlo rozsvítilo a probudilo je. Ve stropě se otevřel poklop, ale jen proto, aby do misek plesklo další jídlo, stejné jako včera. Koupel se nekonala.

Snědli jen ovoce, ostatní nechali být.

Odpoledne jim bytosti do misek přidaly další várku, ale večer všechny zbytky spláchly.

V několika dalších dnech se téměř nic nezměnilo. Koncem každého dne se objevila kovová roura, uklidila zbytky jídla, vymetla podestýlku, opláchla i tři naháče a zase se stáhla.

Jídelníček se ovšem nezměnil. Den co den jim splachovala voda do odpadu předložený „výživný trus“, krvavé kusy masa, trávu a občas i pecky z ovoce. Ovoce bylo málo a všichni tři měli neustále hlad, ale masa, trávy ani výkalů se nedotkli. Po dobu zajetí neměli možnost oholit se, takže byli všichni zarostlí. Jen Jirka jako nejmladší měl zatím vousy ze všech nejřidší.

„Oni vůbec nejsou inteligentní,“ rozčiloval se Evžen.

„Proč myslíš?“ otázal se ho apaticky Jirka.

„Kdyby na Zemi nějaké vzácné zvíře nežralo, už by kolem klece obletovaly celé davy odborníků,“ vysvětloval Evžen. „Všichni by rychle koumali, jak to změnit a kdyby viděli, že těm zvířatům něco chutná a něčeho se nedotknou, snad by jim změnili jídelníček, nemyslíte?“

„To by udělali na Zemi,“ přikývl Michal.

„Tak proč to tihle tupci neudělají?“

„Protože nejsou ze Země,“ pokrčil rameny Michal.

„Jistě, oni jsou přesvědčeni, že nám tady podstrojují to nejlepší,“ souhlasil ironicky Evžen. „Kdybychom nevěděli oč jde, možná bychom se pustili i do těch hoven.“

„Já zase věřím, že nás pozorují a diví se, proč nežereme tak výživné dobroty,“ souhlasil Michal. „Podle mě jde o to, kdo bude vytrvalejší. Možná si tyhle bytosti myslí, že menší půst nás nakonec donutí umoudřit se.“

Všichni tři byli z neustálého hladu slabí jako mouchy.

„No, já bych měl možná nápad,“ přihlásil se nesměle ke slovu Jirka.

Vzhledem k tomu, že ostatní žádný nápad neměli, nechali ho přednést svůj.

„Slyšel jsem, že agisary umí potravu všelijak upravovat i bez vaření. Říká se tomu fermentace a pak se dá jíst i to, co by jinak nebylo k jídlu.“

„A tvůj agisar to umí? Proč jsi to ještě nezkusil?“

„Já nevím,“ posteskl si Jirka. „Agisar umí spousty věcí sám od sebe, ale má příliš malý mozeček, aby zvládl veškerou biologickou a lékařskou vědu.“

„Jak to tedy dělá?“

„Strejda mi říkal, že si to umí vytáhnout z hlavy svého pána. Během studia na univerzitě se všechny tyhle vědomosti ukládají do mozku člověka a agisar je podle potřeby využívá. Člověk mu přitom slouží - řekněme jako síťový server menším počítačům. Samozřejmě, lékař pak takových informací využívá i sám, ale teprve s agisarem vytvoří dvojici, která pak umí všechny ty zázraky, o kterých se píše.“

„Aha - takže s tebou bude ten agisar stejně pitomý, jako jsi ty sám, že?“ shrnul to Evžen.

„Koukej to odvolat!“ zastal se kamaráda Michal. „Jirka možná neumí tolik co studovaný doktor, ale bez něho bys byl v téhle chvíli slepý jako patrona. Já bych si s tebou určitě nevěděl rady.“

„Škoda, že tu s námi není Miky,“ vzdychl si Evžen. „Ten měl, říkejte si co chcete, pokaždé nějaký nápad.“

Bylo to po dlouhé době poprvé, co si vzpomněli na svého kamaráda. Ale Michala to nerozněžnilo.

„Kdyby to v tom jezírku nesežralo Mikyho, ale třeba tady Jiřího, byli bychom na tom mnohem hůř.“

„Povídám, Miky by si věděl rady!“ zvýšil hlas Evžen.

„On určitě. Až na to, že všechny jeho nápady dříve nebo později vyvrcholily parádním průšvihem, který jsme museli za něho vylízat.“

„Nehádejte se, kluci,“ prosil oba kohouty snažně Jirka. „Nechte

mě něco zkusit třeba s tím masem. Neručím, že se to povede, ale co kdyby...”

„A co kdybychom to maso prostě upekli?“ napadlo Evžena.

„Máš tu snad gril?“ namítl věčně Michal.

„To nemám, ale den co den nám dávají nové seno. Kdyby se nám podařilo rozdělat oheň...”

„Výborně,“ souhlasil Michal a natáhl k němu ruku. „Půjč mi, prosím tě, svůj zapalovač.“

„Někde jsem četl, že oheň se dá rozdělat třením dřev,“ nadhodil Evžen, aby nemusel tak snadno vyklidit pozice.

„To je toho! Já dokonce vím, jak taková ohnivá dřeva vypadají,“ trumfoval ho Michal. „Je to popisované v kdejaké slušné dětské encyklopedii, vydané na Zemi. Určitě ji máme uloženou někde v komunikátorech. A sakra, komunikátory vzal čert. Nicméně já si to docela dobře pamatuju. V tom případě tě prosím, půjč mi svá ohnivá dřeva, ať to zbytečně dlouho nezdržujeme.“

V celé jeskyni však žádné dřevo nenašli a otázku ohně museli odložit na příhodnější dobu.

Jirka si tedy vzal do parády krvavé maso. Pokusil se je natrhat na menší kusy, aby se dalo lépe zpracovat. Vzhledem k nedostatku nože to zkoušel zuby.

„Fuj,“ ošíval se nad jeho snažením Evžen.

„Strejc mi říkal, že doktorovi se nesmí dělat špatně ani když pitvá mrtvolu nebo se hrabe v lejnech,“ zavrčel Jirka a otřel si řídké světlé vousy potřísněné krví.

„Jak vidím, obojí ti jde,“ neodpustil si Evžen.

„Tak se na to nedívej a jdi najít kus dřeva,“ popíchl ho Michal, který Jirkovo počínání se zájmem sledoval.

Jirka natrhal maso na kousky a pak se chvíli beze slov dohadoval s agisarem. Výsledkem bylo, že agisar vyloučil na konci svého chapadla trochu bezbarvého slizu, který Jirka rukama, protože nic jiného na to neměl, pečlivě rozetřel po obou stranách každého kousku masa.

„Mělo by to být za čtvrt hodiny,“ řekl nejistě.

Všichni tři spořádaně čekali. Neměli ovšem hodinky a čas museli jen odhadovat.

„Moment, já to ochutnám,“ nevydržel Jirka.

„Jaképak ochutnávání,“ odsekl Evžen. Hrábl rukou, zručně rozdělil maso na tři díly a sám si vzal největší. Ale sotva dal do úst první

kousek, okamžitě jej vyplivl.

„Tfu!“ vybuchl. „To není k žrádlu!“

Michal s Jirkou ochutnali také, ale už opatrněji.

„No? Jak vám chutná to svinstvo?“ poškleboval se Evžen.

Jirka zaraženě převaloval kus masa na jazyku. Chutnalo samozřejmě jinak než čekal. Především bylo nechutně sladké.

„No,“ zamumlal Michal, „Já už jsem něco podobného kdysi jedl. Není to nejhorší.“

Přežvykoval to nechutné maso na jazyku zcela bez zábran, jako by mu opravdu chutnalo. Vlastně, uvědomil si, ono se to dá jíst. Hlad je zkrátka nejlepší kuchař.

„Kde jsi mohl jíst něco tak hnusného?“ vybuchl Evžen.

„V Německu,“ opáčil Michal a vložil do úst další kousek. „Rodiče mě kdysi vyměnili na handl s jedním Němcem, jmenoval se Reinhard Götz, když nám bylo necelých pět let. On byl rok u nás a já rok u nich. Dodnes umím pár slov německy.“

„Odkdy pak Němcům chutná sladké maso?“ nevěřil Evžen.

„Odedávna,“ opáčil Michal. „Upečou vepřovou pečení, pak ji posypou cukrem a dobrou chuť! No - a tohle chutná podobně jako ta německá specialita. Jíst se to rozhodně dá.“

Jirka byl Michalovi vděčný za zastání, ale sám tak moc svému výtvoru nevěřil. Nicméně hlad byl silnější než nechuť a když Jirka viděl, jak se Michal krmí, překonal počáteční odpor a s vynucovanou představou vepřové pečeně posypané na povrchu práškovým cukrem nakonec snědl svůj díl, stejně jako Michal. Dokonce to jedl se stále slábnoucím sebezapřením.

„Prasata,“ odplivl si Evžen.

„Sněž to taky, jíst se to dá,“ nabádal ho Michal. „Když nebudeš jíst, budeš za chvíli slabý jako moucha.“

„Víte co? Rozdělte si to, když vám to tak chutná. Ale já se toho nedotknu, aby mi v žaludku zůstalo aspoň to ovoce.“

Michal s Jirkou na sebe pohlédli. Michal pokrčil rameny a pomalu rozdělil Evženův díl na poloviny. Netrvalo dlouho a po masu se jen zaprášilo.

„Příště to zkusím jinak,“ omlouval se Jirka Evženovi.

„Jen se nepřetrhni,“ odfrkl Evžen. „Já to vydržím i bez takových blivajzů.“

Pak ho však přemohla slabost a raději se natáhl na kupku sena,

aby si odpočinul.

Dalšího dne nastala drobná změna.

V kamenné míse s ovocem objevili veliký trs narůžovělých jedlých plodů, ale co bylo důležitější, plody rostly na kusu nepřilíš silné větve.

„Hele, dřevo!“ všiml si toho Evžen. „Bude oheň!“

„Neříkej hop!“ krotil jeho nadšení Michal.

„Víte co?“ osopil se na něho Evžen. „Udělejte si to maso á la německý hnus, já si svůj díl upeču.“

„To těžko,“ podotkl Michal.

„Myslíš si, že nedokážu rozdělat oheň?“ vyjel si na něho nepřátelským tónem Evžen. „Vsad' se!“

„Nesázej, prohraješ,“ odmítl Michal hádku věčně. „Pokud se pamatuji, dřeva k rozdělování ohně musela být suchá. Tady to je čerstvě ulomené dřevo. To ti nechytne.“

Evžena to zarazilo, ale nakonec to uznal.

„Tak tu větev usušíme,“ navrhl.

Hned se vypravil obhlédnout jeskyni, kde by našel suchý kout, chráněný před vodním dělem ve stropě. Ale když prošel celou jeskyní, prostým pohledem se ubezpečil, že tamta roura svůj mokřý proud perfektně dostřelí do všech koutů.

„Budeme muset tu větev chránit vlastními těly,“ nabídl mu pomoc Michal.

„Já si ji uchráním,“ kasal se Evžen.

Pro jistotu už větev nepustil z ruky.

Jirka mezitím zuby naporcoval maso a chystal se pomocí agisaru vylepšit jeho chuť.

„Zkusím dnes něco jiného,“ nabízel.

„Rozděl to na třetiny,“ nabádal ho Michal. „To sladké se jíst dalo a máme to jisté. Když bude experimentální třetina lepší, uděláš ji zítra i pro nás. Kdyby byla horší, ať máme aspoň to co včera.“

Jirka neprotestoval a začal se svým agisarem čarovat. Po čtvrt hodině bylo všechno hotovo.

„Ukaž,“ natáhl se po novince Evžen.

Ochutnal s nedůvěrou a hned maso vyplivl jako včera.

„Co proti tomu máš dneska?“ natáhl k němu ruku Michal.

„Jestli řekneš, že to je svíčková, nacpu ti ji do krku, ty lháři,“ podal mu Evžen kousek.

Michal nehnul brvou a dal si maso do úst.

„No, kdyby v tom bylo trochu pepře...“

„...tak by to chutnalo jako svíčková?“ uchechtl se Evžen bez velkého souhlasu.

„Jako svíčková ne, ale jako tatarský biftek.“

„A to je co?“ nevěděl Evžen.

„Ten si můžeš objednat v lepších restauracích v Praze,“ řekl Michal jako by se nechumelilo.

„Tak si to vy dva dejte, já se na vás budu dívat,“ mávl rukou nesouhlasně Evžen.

„Neblbni, Evžo,“ nabádal ho Michal. „Chápu, že ti sladké vadilo, ale tohle bys sníst měl. Jinak padneš hladem.“

„Zítřka bude pečeně a pak uvidíte!“ odsekl Evžen. „Když jste tak najedení, mohli byste mi nechat víc ovoce.“

Bylo však už pozdě, žádné nezůstalo. Ovoce si rozdělili stejným dílem. Michal pokaždé odkládal všechno, co zavánělo alkoholem. Evžen to jedl za něho, takže měl trochu v hlavě. Mělo to výhodu, že se cítil lépe.

Při večerní koupeli Evžen chránil větev tak, aby zůstala pokud možno suchá, což se mu nakonec podařilo. Než zhaslo světlo, vítězoslavně ostatní na tento úspěch upozorňoval.

„Ráno uvidíme,“ pokrčil rameny Michal.

Ráno rozsvícené světlo probudilo jen dva. Evžen v noci zmizel i se svou pečlivě chráněnou větví.

„Kde je Evža?“ zděšeně se rozhlížel Jirka.

Michal to nevěděl.

Oba strávili chmurný den v obavách o kamaráda. Z ranního jídla mu schovali třetinu. Jirka konečně se svým agisarem přišel ve fermentaci na ten správný recept a i když to ani tentokrát nebyla svíčková, po zpracování maso chutnalo jako málo slaný salám.

Přes den je, jako každý den, přicházely sledovat stovky domorodců, ale pozemšťané si jich vůbec nevšímalí. Namísto toho stále poku-

kovali po poklopu ve stropě, jako by se odtud mohl každou chvilku spustit Evžen.

V poledne dostali další dávku jídla a rozhodli se dále nečekat a sníst ranní maso.

„Necháme Evženovi větší díl z tohohle,“ navrhl Michal. Jirka s ním živě souhlasil.

Nejprve proto snědli zbytky snídaně a pak teprve se dal Jirka do úprav masa. I bez agisarů si povšiml, že tentokrát je maso z jiného druhu než doposud. Do této chvíle dostávali maso bez kostí, které v tom podivném tvaru podle agisarů ani nebyly, zatímco dnes maso obalovalo dutou kost plnou morku. Vypadalo to, že je to kus nějaké končetiny, jenomže stažené s kůže, takže bylo těžké odhadovat původ.

„Z jakého zvířete to asi je?“ nadhodil Michal, který si kosti také všiml.

„Moment, podívám se,“ slíbil Jirka a přiměl agisara, aby si odebral vzorek ke zkoumání.

Zatímco se Jirka zabral do seance s agisarem, při které neviděl a neslyšel, Michal se rozhodl pomoci mu a zuby trhal maso na menší kousky, stejně jako to předtím dělal Jiří.

Seance s agisarem tentokrát trvala déle. Ke konci Jirka strašlivě zbledl, zapotácel se, prudce si odtrhl chapadla agisarů s očí a vytřeštěně se podíval na Michala.

„Michale!“ vykřikl tak zoufale, až to osloveným otřásl. „Michale, proboha, nech to - víš co to je? To maso... to je - to je Evžen!“

Další překvapení

Strašlivé zjištění oběma kamarády řádně otřásl. Nebylo divu. Málokterý pozemšťan by zůstal klidný, kdyby mu odporné vesmírné bytosti předhodily jako hrůzný pokrm jeho vlastního kamaráda.

Michal to nevydržel. Ve chvíli, kdy mu to Jiří sděloval, měl v ústech ještě chuť krvavého syrového masa a to bylo pro jeho nervy příliš. Stačil se otočit stranou; dlouho a úporně potom zvracel.

Jirka sice osvědčil, že lékař musí mít žaludek pevnější než ostatní lidé, ale i on strašně zezelenal a nejspíš mnoho nechybělo, aby následoval kamarádova příkladu.

„Tohle nás tady čeká,“ ukazoval na zbytky kamaráda.

Michal ho ani neutěšoval. Neměl slov. Oběma tekly s očí slzy bezmoci. Až po chvílce se Michal první vzpamatoval.

„Co jsi to říkal o kyselinách, co dovede dělat agisar?“

„Ty myslíš?“ podíval se na něho Jirka pohledem zvířete, zahnaného do kouta.

„Jo,“ přikývl suše Michal. „Nemá cenu čekat a odkládat to. Dokážete to aspoň?“

„Pokusím se,“ slíbil Jirka. „Ale pochop, já jsem ještě nevystudovaný...“

„To vím a nebudu se na tebe zlobit, když to nezvládneš, ale aspoň se o to pokus,“ přemlouval ho. „Jde o krk všem.“

„Já vím,“ špitl Jirka. „Ale má to jednu nevýhodu. Mohu zkusit nějakou silnou organickou kyselinu, ale kdyby jí bylo potřeba hodně, agisar ji nemůže syntetizovat z ničeho. On si na to bere moji krev, víš? Jestli jsi o tom nikdy neslyšel, pak ti musím říci, že agisary jsou původně parazity a živí se krví. Já jsem mu doteďka dával svou, skutečně to stojí za to, ale... mohlo by se stát, že pak budu strašně slabý.“

„A spokojil by se mou krví?“ nadhodil Michal.

„Určitě,“ přikývl Jirka.

„Tak ať si ji vezme ode mne,“ souhlasil Michal. „Mám se k tomu píchnout někam do žíly?“

„Umí sát odjakživa,“ zastal se agisaru Jirka. „Navíc ti potom přidá do krve něco, aby se ti v těle tvořilo krve více než normálně a tím dříve si ji doplníš, budeš-li mít ovšem z čeho.“

„Bude-li to nutné, jsem ochoten sníst i ta hovna,“ řekl se sveřepým výrazem ve tváři Michal, i když to kontrastovalo s jeho předchozí žaludeční nevolností.

Jirka se poté zabral do své diskuse s agisarem, zatímco Michal ho hlídal a nedůtklivě pozoroval za mříží střídající se domorodce.

Konečně Jirka skončil.

„Něco zkusím,“ prohlásil. „Bude to organická kyselina, to ještě zvládneme. Jde o to, z jakého materiálu jsou mříže. Nemá cenu zaměřovat se na tmel, museli bychom odstranit mříž vcelku a toho by si jistě ty bestie všimly.“

„Můžeš udělat menší pokus?“ zeptal se Michal.

„Hned jak odejdou diváci,“ zahrozil pěstí Jirka směrem k domorodcům za mříží. „A až zhasnou světla. Jinak si toho všimnou a útěk nám překazí.“

„Neměli bychom se postarat o nějaké maskování?“ napadlo Michala.

„Jaké maskování?“ nechápal Jirka.

„No, kdyby se ti nepovedlo odstranit naráz více než pár prutů, měli bychom porušené mříže něčím zamaskovat. Aby na to hned nepřišli.“

„To by snad šlo,“ odtušil nejistě Jirka. „Můžeme trochu naleptat skálu. To mě už strejca naučil.“

„No tak vidíš,“ podíval se na něho povzbudivě Michal.

Zbytek dne oba věnovali pokusům. Naleptáním skály získal Jirka poměrně slušné lepidlo, které se mu podařilo obarvit tak, že se vzhledově téměř nelišilo od šedohnědého povrchu kovové mříže. Prohlásil, že agisar si už příslušné vzorečky zapamatoval a zvládne to i potmě.

Přečkali večerní koupání. Po něm obdrželi další hromádku ovoce, ale i odporně vyhlížející výkaly a bohužel také další část Evženovy nohy. Ačkoliv byla opět zbavena kůže, dalo se tentokrát určit, že je to kus kolena.

„Lidožrouty z nás neuděláte,“ vrčel Michal, když odsunul pozůstatek kamaráda stranou.

„Budeme potřebovat sílu, vid’?“ obrátil se pak na bledého Jirku.

Když mu oslovený němě přikývl, hrábl Michal odhodlaně po hromádce nechutných hnědých výkalů.

„Já to nesnesu,“ zašeptal Jirka a zavřel oči.

„Tak sněz všechno ovoce,“ poradil mu Michal. Odlomil kus vý-

kalu, odhodlaně se nadechl, zavřel oči a vložil nechutné sousto do úst.

Jirka ho pozoroval a roztrásl se hnusem. Bylo vidět, že Michal pojídá ohavnou večeři s odporem, občas udělal prudký pohyb, jako kdyby chtěl znovu zvracet, ale pokaždé se silou vůle přemohl a pokračoval. Po celou dobu držel oční víčka pevně semknutá, aby se nemusel dívat na to, co jí.

Jirka mezitím snědl svou polovinu ovoce. Michalova dílu se ani nedotkl.

Konečně Michal dojedl. Snědl všechno, co bylo původně pro tři. Teprve potom otevřel oči. Jirka mu ihned podával na spravení chuti jednu z modrých „švestek“.

„Na, vezmi si,“ pobízel kamaráda.

„Dej to sem,“ neodolal Michal. Rychle vložil plod do úst a rychle kousal a polykal. Tentokrát mu nevadilo, že podivný plod chutná jako námořnický rum.

„Ty jsi to nesnědl?“ podivil se, když před sebou spatřil svůj díl ovoce.

„Ne,“ špitl Jirka. „Měl jsem dost.“

„Jestli mi teď řekneš, že by to ovoce stačilo a že jsem ty sračky jedl zbytečně, zakroutím ti krkem,“ vybafl na něho urputně Michal. „Koukej to sníst, nebo nejsi kamarád.“

Jirka neměl jinou možnost, než dojíst i Michalův podíl. Jen u modrých „švestek“ zaváhal.

„Jestli sním i tohle, budu ožralej jako prase a nebudu schopen žádné rozumné činnosti,“ prohlásil s určitostí.

„Tyhle nech být,“ povolil Michal. „Přiznám se, jeden kus jsem potřeboval opravdu nutně, ale ostatní jim tu necháme.“

Byli teď aspoň trochu nasycení a stáhli se co nejdál od mříží. Nebudou přece šaškovat těm debilům na druhé straně.

Také večerní koupel přečkali bez úhony. Na Jirkovu radu se ihned zahrabali do sena, aby rychleji uschli a nebyla jim zbytečně zima. I tak byli bez oděvů a ačkoliv si na to během těch několika dní zvykli, nemohli tušit, co je čeká venku.

Jakmile zhaslo světlo, oba se tiše odebrali k nenáviděné mříži na kraji jeskyně. Hlavní osobou teď byl Jirka a jeho agisar, kdežto Michal se jen držel v těsném závěsu, aby se od kamaráda příliš neodloučil.

Pak se v tichu jeskyně ozvalo jemné zašumění.

„Leptá to,“ špitl Jirka. „Počkej chvilku, nanesu to na více mříží současně. Slyšíš, jak to šumí?“

„Opatrně, nesahej na to rukou,“ varoval kamaráda Michal.

„Neboj se, vím co dělám,“ ujišťoval ho veseleji Jirka.

Kyselina stále tiše šuměla.

„Jak velký otvor plánuješ?“ zeptal se po chvíli Michal.

„Abychom tak-tak prolezli.“

„Nepopálíme se o konce mříží?“ staral se Michal. „Když to je schopné leptat kov, kůže by to nevydržela.“

„Až to přeletáme, kyselinu spláchneme.“

„Vody nám moc nezbylo,“ podotkl Michal ustaraně.

„Úplně bude stačit, když to počůráme,“ rozhodl Jirka.

Michal na to neřekl nic, bylo to docela logické. Seděli dál potmě a potichu a poslouchali spásné šumění kyseliny.

Náhle se rozsvítilo světlo.

Oslnění pozemšťané odskočili od mříží. Vzápětí nato se ve výšce nad nimi otevřel poklop, vysunula se kovová roura a proudem ledové vody je zahнала na opačný konec jeskyně.

Do jeskyně vběhlo několik domorodců a chvíli se zabývali mříží. Celou tu dobu bušil do schoulených pozemšťanů ledový proud vody.

Pak voda přestala téci. Se stropu se snesla náruč nového suchého sena, světlo zhaslo a byla opět tma.

„Bestie mizerné,“ brečel Jirka.

„Hlídadí nás líp, než jsme si mysleli,“ komentoval to už zase klidným hlasem Michal.

„Myslíš, že tu mříž opravili?“ třásl se zimou Jirka.

„Tím jsem si docela jistý,“ přikývl Michal.

„Co budeme dělat?“

„Teď nic,“ odtušil Michal. „Půjdeme spát. Budeme si na ně muset vymyslet něco jiného.“

Ráno, jakmile jim rozsvítili světlo, šli se podívat na mříž. Jak Michal předpokládal, byla dokonale opravená, takže ani nepoznali, kde se ji v noci pokoušeli poškodit.

„Nejsou tak pitomí,“ povzdychl si Michal.

„To budeme do smrti v téhle kleci?“ vzlykl Jirka.

„Ještě jsme neskončili,“ chlácholil ho Michal. Ale jemu samotnému také nebylo do smíchu.

Tentokrát ani nedostali snídani. Pokud to měl být trest za noční pokus o útěk, minul se účinkem. Nechali by jídlo na mísách i kdyby tam nějaké bylo. Když v poledne dostali další dávku, rozdělili se o ovoce a ostatní nechali být, zejména když v mase poznali další část lidského těla a věděli, že je ty vesmírné bestie chtějí krmit kamarádem.

Celý den seděli v nejtmavším koutě jeskyně co nejdál od mříží. Seděli zády k sobě a nemluvili. Když se opírali zády o sebe, měli aspoň trochu pocit tepla a více v té chvíli ani nepotřebovali.

Večer je ledová voda opět roztrásla zimou. Když skončilo další podestýlání, zalezli do suché kupky sena a krátce poté oba usnuli.

Ráno je jako vždy probudilo ostré světlo. Michal spatřil jako první cosi neobvyklého. Trhl Jirkou, aby se i on na to podíval.

Vedle nich se na kamenné podlaze válel nedbale pohozený všechen jejich materiál.

Chvíli tomu nemohli uvěřit. Pak se vrhli na hromadu jako děti k vánočnímu stromečku. V první chvíli se oba oblékli do svých šatů, na ramena si připnuli létací nárameníky, na ruce připnuli komunikátory. Hned se cítili lépe. Našli tu rovněž své batohy, i když ne pečlivě složené. Všechno z nich bylo vyházené v jediné malebné kupě na zemi. Michal dokonce našel pod ostatními věcmi i fotomet, ale jedním letmým pohledem se přesvědčil, že zbraň je k nepotřebě - akumulátor byl vybitý. To ho přimělo zkontrolovat i ostatní přístroje. A opravdu, ani létací nárameníky nebyly provozuschopné, protože napětí v nich bylo taktéž na nule.

„Podívej se na ty pitomce,“ poklepal Jirka na Michalův fotomet. „Oni nám nechali i zbraně. Nejspíš vůbec nepoznali, k čemu je to dobré.“

„Já bych je tak nepodceňoval,“ zachmuřil se Michal. „Že nám všechno vrátili, může mít i jiný důvod.“

„Jaký, prosím tě?“

„Třeba nám dávají najevo, jak málo se nás bojí. Jak se jim podařilo vybit fotomet? Nejjednodušší bude předpokládat, že si z něj párkrát vystřelili, až v něm nic nezůstalo. Pak ale museli poznat co je to zač. A to ostatní? Vidiš, všechny akumulátory jsou na nule.“

„Ty si přece můžeme dobít. Nechali nám isúny a dokonce tu má-

me i láhev B-paliva.“

„Jedna láhev na nabití fotometu nestačí,“ zchladil jeho nadšení Michal. „Ani do létacích nárameníků nám z ní energie nebude stačit.“

„Jenže máme agisar,“ vytáhl Jirka svůj trumf. „Když nás nechají chvilku na pokoji, vyrobíme si tolik B-paliva, že to bude stačit na všechno.“

„Z čeho, prosím tě?“ podivil se Michal.

„Právě z těch hoven, co nám dávají k jídlu,“ řekl Jirka vítězně. „Dáme je do plastického vaku, zalejeme vodou a necháme zkvasit. Palivové kvasinky udělat umím, to nebude problém. Při troše štěstí se to za pár dní promění v další B-palivo. Odfiltrujeme je a můžeme dát dělat další.“

„To tě taky strejc Vilém naučil?“

„Ovšem! On tvrdil, že pro Zemi byl druhý největší přínos agisarů v B-palivu, tedy hned za prodloužením průměrné doby života a léčením nemocí.“

„No, jak tak koukám, měl asi pravdu,“ přiznal Michal.

„Tak co, zkusíme to?“

„Samozřejmě,“ přikývl Michal. „A začneme hned teď.“

S novým elánem se vrhli do práce. Michal drobil krmná lejna a vrazil je do plastické nádoby, původně určené na pitnou vodu, zatímco Jiří syntetizoval palivové kvasinky. Pak se do nádoby oba vymočili, protože Jirka prohlásil, že je to pro nastartování kvasného procesu nejvýhodnější. Dnes na Zemi namísto ropných polí velkou část energie zajišťovaly čističky odpadních vod napojené na kanalizaci velkých měst. Málo platné, žádný organismus nedokáže tak dokonale využít energii přijatou v potravě tak jako palivové kvasinky, kdy si dávno vypěstované biology na planetě Bardžá a co kdysi bylo obtížným problémem, stalo se novým bohatým zdrojem.

Po výkalech do nového generátoru postupně nastrkali také trávu a seno. Zastavili se teprve když bylo v jeskyni čisto. Na kamenné míse zůstala jen část Evženova těla, které se ani v tomto zápalu z piety nedotkli.

Zbytek dne strávili kontrolou materiálu a balením věcí do batohů. Bylo toho víc než by mohli unést, protože jim teď zůstaly i věci po Mikym a Evženovi, ale nemohli se odhodlat cokoliv vyhodit. Michal podotkl, že pokud budou mít dostatek paliva, mohou jeden z batohů nechat letět samostatně pomocí vmontovaných sygytů, možná s po-

mocí programu FORMACE, který byl jistě součástí jejich řídicího počítače, nebo raději ve vleku, přivázaný na laně.

„Ještě nevíme, jestli se nám podaří uprchnout,“ začal se včas starat Jirka.

„Pokud nabijeme fotomet, prostřelím jedinou ranou do té pitomé mříže takovou díru, že by jí projel i aerobus,“ kasal se Michal. „A pak ať se nám někdo postaví do cesty!“

Zabalili pečlivě batohy a připravili spací pytle. Byly přece nepromokavé, takže si od nich slibovali ochranu před večerním ledovým sprchováním. A opravdu. Ledová voda je jako vždycky zalila, ale do spacích pytlů nepronikla.

„Ráno uvidíme, jak jsme na tom,“ šeptal Jirka Michalovi do komunikátoru.

„Ráno je moudřejší večera,“ podotkl Michal. „Poslyš, je příma, že komunikátory nepotřebují nabíjet baterie. Můžeme se aspoň domlouvat už teď.“

„A oni nás budou odposlouchávat,“ odtušil Jirka.

„To by museli znát způsob kódování,“ ujistil ho Michal. „A to je skoro nemožné rozluštit. No, ale možná máš pravdu. V tom případě vyhláši radiový klid.“

Ráno oba nemohli dospát a vybalili se ze spacích pytlů ještě za tmy. Jirka ihned zkontroloval plastikovou nádobu, proměněnou ve vyvíječ B-paliva. Ukázalo se, že na hladině už plave několik litrů této vzácné energetické kapaliny. Jirka ji pomalu, opatrně stácel hadičkou do prázdných plastikových lahví a oba utěšeně pozorovali, jak se splasklé láhve rychle zaoblují. Michal hned přelil část B-paliva do katalyzačního vyvíječe isúnu a začal nabíjet obrovské akumulátory fotometu a dvou létacích nárameníků. Jirka ihned po ranním přidělu potravin do vyvíječe nadrobil další výkaly. Jak oba věděli, byly značně výživné a tudíž z nich bude jistě hodně energie.

Tentokrát nedostali další část lidského těla, ale opět maso z obřího červa. Jirka porce zručně nakrájel kapesním nožem, zfermentoval je á la tatarský biftek a tímto chodem a ovocem se docela najedli.

V poledne mu Michal vracel prázdné láhve od B-paliva.

„Jak jsi na tom?“ optal se ho Jirka.

„Tři létací nárameníky jsou na plném stavu,“ pochvaloval si Michal. „Ale do fotometu všechno jenom žbluňklo jako žába do rybníka. Fotomet má obrovskou kapacitu, bude nám dlouho trvat, než ji naplníme.“

„Neměli bychom se pokusit už teď?“ nadhodil Jirka.

„Já nevím,“ zvážněl Michal. „S tím co máme bychom možná utéci dokázali, jenomže s plným fotometem bych se přece jen cítil jistější. Měli bychom to ještě chvilku vydržet. Venku se nám přece jen bude energie shánět hůř.“

Doplňili vyvíječ další porcí výkalů a pak už neměli co na práci. Až teď se začali trochu zvědavěji zajímat o druhou stranu mříží, kde se stále střídaly celé výpravy domorodců.

„Víš, proč je neslyšíme?“ dovtipil se Michal. „Mezi námi není jen mříž. Metr od té mříže je na jejich straně ještě jakási blána, viditelná jen ze strany. Nejspíš tlumí zvuky, možná izoluje i pachy a kdoví co ještě.“

„Nebude nám překážet v útěku?“ zvážněl Jirka.

„Vidíš, to mě nenapadlo,“ zvážněl Michal.

Rozhodl se udělat pokus. Od komunikátoru odpojil pouzdro na světelné pero a tou trubičkou se pokusil fouknout kousek smetí skrz mříž proti slabě se lesknoucí bláně.

Blána se v místě dopadu prohnula, ale vydržela a vrátila jim kousek smetí nazpět.

„Vidíš, že na to stačí poměrně malá síla,“ oddychl si spokojeně Michal.

Netušil, že taková poměrně slabá bublina zadrží i výbuch atomové střely střední ráže, protože její odpor stoupá zprvu pozvolna, ale později s velice strmou charakteristikou.

Domorodci je při těchto pokusech pobaveně pozorovali.

„Jen se smějte,“ bručel si Michal pod husté černé vousy. „Kdo se směje naposledy, ten se směje nejlépe.“

„Co takhle dát jim na ty mříže kyselinu?“ napadlo Jirku při pohledu na dobře se bavící tvory.

„Proč?“ zavrtěl hlavou Michal.

„Jen tak,“ pokrčil rameny Jirka. „Ať se starají.“

„A oni v rámci odvetného opatření podniknou něco, co nás bude mrzet,“ namítl Michal.

Jirka to uznal. Raději šel zkontrolovat vyvíječ paliva, aby přišel

na veselejší myšlenky. Uvnitř to utěšeně kvasilo, propíchnutou zátkou z vyvíječe odcházelo jen menší množství oxidu uhličitého, jinak téměř žádné plyny.

„Máme další litr,“ pochvaloval si Jirka.

„Nech to pracovat dál,“ krotil jeho nadšení Michal. Ale i on vypadal trochu spokojeněji, jako každý člověk, kterému se po delší době neúspěchů konečně začalo dařit.

Po večerním krmení doplnili vyvíječ a pojedli jako vždy maso a ovoce. Po úpravách se jim už ani nezdálo tak odporné, jako zpočátku. Museli spěchat, aby vklouzli do spacích pytlů ještě do pravidelného večerního splachování. Od chvíle, kdy získali možnost přeměňovat odpadky na palivo, nenechávali na kamenných mísách nic a doufali, že domorodci budou reagovat oslabením sprchovacího běsnění, ale zatím to nevypadalo, že by je to napadlo.

Tentokrát do nich ledová voda bušila úporněji než dosud. Nepronikla k nim sice, ale masáž tím proudem nebyla příjemná a ke všemu se zdálo, že si proud vody vyhlédl za cíl vyvíječ paliva. Ačkoli byla nádoba plná vody a odpadků, převrátil ji a začal ji kutálet po jeskyni.

Jirka vyskočil ze spacáku a vrhl se k vyvíječi, aby jej zachránil. Samozřejmě se proud ledové vody okamžitě stočil na něho, ale Jirka neucouvl a navzdory ledové vodě, která ho okamžitě promáčela skrz naskrz, se doplazil až k nádobě, postavil ji a vlastním tělem chránil.

Michal váhal, zda má také obětovat pohodlí a přispěchat kamarádovi na pomoc. Bylo by to jistě správné, ale na druhou stranu viděl, že Jirka na to stačí i sám a neměl odvahu dát se promáčet, ke všemu nejspíš zbytečně.

Místo aby opustil vyhřáté suché bezpečí spacáku, podíval se nahoru. Otvorem ve stropě uviděl dva domorodce, zřejmě se bavili pouštěním vody na Jiřího. Ve svištění a šplouchání vody zaslechl, jak ti dna nad nimi cosi na sebe pokřikují. Zřejmě je nechránila žádná izolační stěna, takže je vlastně mohl podruhé v životě slyšet na vlastní uši.

Byly to však opravdu podivné zvuky. Kvákání jako kdyby patřilo kachnám, kvikot byl velmi podobný prasečímu, do toho zněly jakési trylky, jako kdyby si ti tvorové zpívali.

Ještě jim tak porozumět, pomyslel si Michal a navyklým pohybem se podíval na displej komunikátoru, jako když kdysi na planetě Ťanů nenápadně sledovali výstupy z překládacího programu. Tentokrát

jako „bohové“ nemohli dát najevo, že řeči Ťanů vůbec nerozumějí a že si překládací modul jejich řeči koupili ještě na Zemi.

A v té chvíli strnul, jako kdyby se mu po ruce procházel nějaký divný odpudivý hmyz.

„Podívej se, jak si to brání,“ stálo na displeji.

„Jako kdyby mu na tom kdovíjak záleželo...“

„Přidám průtok a odkutálíme ho, chceš?“

Okamžik bylo nahoře ticho. Pak se opět ozvalo zakvákání a současně na displeji naskočily další tři řádky.

„Raději ho nech být, nebo ho poškodíš a schytáme to jako ti minule.“

„Aorrug je z nich nějak moc naměkko. Beztak nám k ničemu nebudou. Dobré maso prý mají, ale na chov je jich málo.“

„Stejně to jsou jen samci... tak jakýpak chov?“

Michal mžikem zapnul fixaci, aby se všechno uchovávalo do paměti a nenávratně to nahoře z displeje nemizelo.

Roura se stáhla, poklop zaklapl. Promočený Jirka valil vyvíječ zpátky jako pověsný chrobák svou kuličku. Michalovi to na okamžik připadlo směšné, vždyť Jirka opravdu valil tu kuličku hovínek - ale současně mu běhal mráz po zádech.

„Ty srabe!“ vybuchl Jirka, jakmile dovalil vyvíječ mezi oba spací pytle.

„Jirko, stalo se něco, co nedokážu pochopit,“ obrátil se k promočenému kamarádovi Michal.

„Já taky ne!“ vybuchl Jirka. „Nepochopím, jak ses mohl smát, zatímco mě kropili. Vždyť nám mohli prorazit vyvíječ!“

„O to přece vůbec nejde,“ mávl rukou Michal a soukal se z teplého spacáku ven. „Já jsem objevil mnohem větší záhadu a obávám se, že nám může pořádně zkřížit plány.“

„Co to je?“ mračil se nedůvěřivě Jirka.

„Mám v komunikátoru překladač z místní řeči,“ ujišťoval kamaráda Michal.

„No a co má být?“ nechápal rozezlený Jirka, zatímco ze sebe shazoval promočený oděv a hrabal se v batohu, aby našel něco suššího.

„Ty nechápeš?“ rozkřikl se na něho Michal. „Pochopíš už konečně, co se stalo? Rozšifrovali komunikátor a doplnili do programů moduly překladu ze své řeči!“

„Jakého překladu?“ zarazil se Jirka.

„Podívej se!“ ukázal mu Michal displej.

V té chvíli zhaslo v jeskyni světlo, ale Michal displej pohybem ruky opět rozsvítil, aby si Jirka mohl přečíst, co si o něm povídali domorodci nahoře u vodního děla.

„To je fakt zvláštní,“ divil se Jirka. „Jak se jim to mohlo povést? A vlastně proč ne? V komunikátorech je přece jazyk Bar odjakživa.“

„Jazyk Bar ano, ale někdo musel sestavit moduly místního jazyka, protože ty tam zaručeně nebyly. Na to musel znát jak se překládací moduly kódují, ostatně pokud vím, na Zemi jsou na to speciální programy, říká se jim jazykové analyzátory.“

„My jsme přece jeden měli,“ namítl Jirka.

„Právě ten jeden měl Miky ve svém komunikátoru, když ho to sežralo,“ ujišťoval ho Michal. „My bychom se s domorodci ani nedorozuměli. Tím spíš nechápu, jak dokázali dekodovat programy komunikátoru oni a doplnit do nich nejenom slovník, ale i gramatiku. Po všimni si, jak jsou všechny věty správně uspořádané. My jsme to tak dobře nedokázali!“

„To máš ale pravdu,“ vydechl Jirka.

„A ještě něco!“ skoro vykřikl Michal. „Vždyť ty máš svůj komunikátor zapnutý na vysílání!“

Jirka se pokusil tuto funkci zrušit, ale bez úspěchu.

„Je to nějaké... zaheslované či co,“ rozčiloval se.

„Zaheslované!“ popadl se Michal za hlavu. „To je pěkné, oni nám zaheslovali naše komunikátory, takže my je nemůžeme ovládat. A z tvého náramku si udělali slušné odposlouchávací zařízení. Já jsem to říkal! Podcenili jsme je!“

„Ale co budeme dělat?“ znejistěl i Jirka.

„Odložíme útek,“ rozhodl Michal. „Musíme se dozvědět víc o těch bestích, jinak si s námi budou jenom hrát jako kočka s myší...“

Michal nakonec zrušil zaheslování komunikátorů, ale dalo mu to celý den bádání. Holografické paměti všech náramkových komunikátorů měly několik gigabytů a vyznat se v nich nebylo snadné ani pro počítačové odborníky. Naštěstí byla většina dat umístěna v trvalých pamětech, takže nehrozilo, že o ně neodbornou manipulací přijdou. Večer Michal vrátil Jirkovi jeho komunikátor s poznámkou, že je všechno zase v nejlepším pořádku.

„A víš, že můj komunikátor byl také zapnutý na vysílání? Jediný rozdíl byl v tom, že falešně signalizoval, že se nic neděje,“ oznamoval vítězoslavně.

„Já jsem o tom taky přemýšlel,“ opáčil zamyšleně Jirka. „A přišel jsem na to, že bychom měli oba zapnout na vysílání a nechat je tak.“

„Proboha, proč?“ zděsil se Michal. „Přeskočilo ti?“

„Umíš ještě morseovku?“ zeptal se ho Jirka zdánlivě bez souvislosti.

„Snad ano,“ odtušil Michal.

„Podej mi ruku,“ požádal ho Jirka.

Vzal Michalovu ruku do své a začal mu ji jemně tisknout, jako když doktor měří pacientovi puls.

„M-a-m-e t-a-d-y m-i-k-r-o-f-o-n-y,“ signalizoval mu pomocí Morseovy abecedy. „R-i-k-e-j n-a-h-l-a-s j-e-n-o-m c-o n-e-v-a-d-i.“

„Uvažuj,“ pokračoval pak nahlas. „Když vypneme to jejich odposlouchávání, oni na to brzy přijdou a postarají se, aby nás zase převezli. Mají proti nám v tomhle směru jen výhody, ale dozvěděli jsme se aspoň, že nás chtějí uchovat, i kdyby jen jako zajímavé exponáty.“

Morseovkou dodal: „Necháme-li odposlech pracovat, aspoň tohle jim snad unikne.“

Michal se krátce zamyslel.

„To opravdu vypadá nadějně,“ připustil po chvílce. „To byl milionový nápad.“

Pak také přešel na morseovku: „Možná nás poslouchali už předtím. Aspoň víme, proč nás tak snadno odhalili.“

Pak oba přepnuli své komunikátory na vysílání. Michal na oko opakoval, že bude třeba s plánem na útěk počkat, ale do dlaní Jirkovi

signalizoval jiný nápad...

Další dny se zdánlivě nedělo nic. Jirka se věnoval pouze produkci B-paliva a Michal dobíjel akumulátory. Sedmého dne museli vyvíječ na chvíli odstavit, odstranit všechny obsah a naplnit jej „čerstvým palivem“, protože se na jeho dně shromáždilo v podobě drobných granulí všechno, co se nedalo přeměnit na energii a reakce se začala zpomalovat. Tovární čističky jsou vybaveny automatickým odstraňováním zbytkových granulí, které se používají jako kvalitní minerální hnojivo.

„Jak jsme na tom?“ zeptal se Jirka večer Michala, když spolu přečkali další večerní sprchování a leželi vedle sebe v teplých spacích pytlech.

„Pořád máme málo energie,“ řekl Michal a dělal, jako že chce spát.

Potmě se pak chytili za ruce a Michal hlásil, že všechny akumulátory jsou plné včetně velkého ve fotometu.

„Všechno palivo jde do zásobních láhví. Čím víc ho bude, tím lépe pro nás,“ tiskl kamarádovi potmě ruku.

Přes den se před mřížemi pořád střídaly davy domorodců, ale jak se zdálo, bylo jich méně než dřív a každá skupina tu setrvala déle než předtím. Také ošetřovatelům už trochu zevšedněli. Rituál krmení dravé zvěře byl pořád stejný, ale sprchování teď bylo krátké a v podstatě jen vymývalo kamenné mísy. Ošetřovatelé se teď ani tolik neschovávali a Michalovi se několikrát podařilo zaznamenat jejich rozhovory. Většinou se ale bavili o ničem, co by mohlo být zajatcům k užitku.

Jen dvakrát se v zachycených větách objevilo něco, co vyvolalo jejich pozornost. Poprvé, když ti dva nahoře vedli zajímavý spor o tom, jak pěkně jsou už vykrmení a jak by asi chutnali s ostřejším kořením. Na podobné téma byla i druhá taková věta, jestli by totiž nešlo zařídit, aby zajatcům na pekáč trochu pomohli. Určitě by se to dalo zamaskovat jako neznámá nemoc anebo prostě nehoda.

„Mohli bychom třeba zapomenout zavřít vodu a utopili by se,“ navrhoval jeden z ošetřovatelů.

„Ať tě to ani nenapadne!“ bránil mu druhý. „Aorrug by na to určitě přišel. A pak by nám nebylo do smíchu. Věř mi, to nám za to ne-

stojí.“

Tajemné jméno Aorrug se objevovalo častěji, ale vždycky bylo znát, že je vyslovováno s patřičným respektem. Jednalo se snad o zdejšího vládce, který si podivné tvory ochraňoval pro svou zálibu - a možná i pro zisk, spojený s předváděním za vstupné? Buď jak buď, měli velmi respektovaného a mocného ochránce, zato před ošetřovateli by si určitě nebyli jistí životem, kdyby byli vystaveni jejich libovůli. Hlavně Jirka se pokaždé roztřásl, když si na displeji četl překlad řečí, přicházejících odshora.

„Neměli bychom zmizet? Na co čekáme?“ signalizoval večer tajně morzeovkou Michalovi.

„Nemáme jídlo,“ namítal Michal.

To byla pravda. Z jejich majetku se mnoho neztratilo, ale zmizely všechny konzervy. Možná by dokázali našetřit pro útěk víc jídla, jenže ovoce nebylo zrovna trvanlivé a o masu by se to také nedalo tvrdit.

„Zítřka večer,“ signalizoval Michal.

„Proč ne hned?“ opáčil Jirka.

„Překvapíme-li ty dva burany nad námi, ušetříme si možná jeden náboj,“ trval Michal na svém nápadu.

Druhého dne se věnovali posledním kontrolám vybavení. Co se dalo udělat předem, to už udělali. Nádobu vyvíječe paliva vyprázdnili a přibalili k jednomu batohu. Podle plánu se měl o zavazadlo navíc starat Jirka, aby měl Michal volné ruce, ale byli odhodláni v případě potřeby batoh obětovat.

Přes den zdánlivě bez zájmu komentovali návštěvníky za mřížemi, ale neustále se drželi za ruce a sice pomalu, ale vytrvale si sdělovali své nápady.

Konečně nastal večer.

S prvními zvuky otevíraného poklopu oba kamarádi prudce vzlétli a otevřeným poklopem překvapili hlídače. Ti se vůbec nestačili vzpamatovat. Michal nejprve jednoho a pak druhého popadl a svrhl otevřeným poklopem dolů do jeskyně. Až se sám podivil, jak jsou lehouncí, neměl s nimi těžkou práci a celá rvačka ho nestála žádnou námahu. Slyšeli je oba během pádu do jeskyně vrískat, ale po nárazu na kamennou podlahu umlkli - nejspíš je pád omráčil. V každém případě se zdálo, že jim překážet nebudou.

Jirka stačil do jím připravené plastické tašky nasypat ošatku ovoce, určenou k večernímu krmení. Byl to jeho nápad a Michal mu to

schválil, pokud jejich akce proběhne hladce, což se stalo. Pak oba zamířili jedinou kamennou chodbou ven, na svobodu. V místnosti ošetřovatelů bylo světlo, ale chodba byla mnohem tmavší a museli dávat pozor, aby je ve tmě někdo nebo něco nepřekvapilo.

Brzy narazili na konec chodby, ale skála kupodivu před nimi sama poodjela doleva a dál byla velká, naštěstí prázdná jasně osvětlená jeskyně.

„Nejspíš to mají na fotobuňky,“ šeptal Michal.

Jirka neodpověděl, ale asi souhlasil. V každém případě měli cestu volnou a to bylo hlavní.

Těsně před akcí oba vypnuli komunikátory, ale teď se ani nepotřebovali domlouvat. Skála se za nimi opět zavřela, ale z této strany se nepodobala skále, nýbrž kovově vyhlížejícím dveřím. Michal pohledem objevil další podobné dveře vysoko nad nimi na ochozu a zamířil tam, těsně následován Jirkou. Ten vlekl na laně největší zavazadlo, vyvažované nárameníky.

Druhé kovové dveře se před nimi rovněž samy otevřely. Za nimi byla klikatá chodba, jejíž stěny byly opět více podobné přírodní kamenné jeskyni. Letěli rychle zhruba středem její výšky, drželi se co nejdál od stěn a co nejrychleji vybírali všechny zákruty.

Také tato chodba končila náhle a bez varování, ale také teď se před nimi kamenná stěna sama odsunula, tentokrát na pravou stranu. Za těmito dveřmi byla nevelká plošinka a nad ní - se vznášela obrovská, majestátní galaxie.

Byli venku, na svobodě!

Nemohli tu však zůstat, pokud se z nově nabyté svobody chtěli těšit co nejdéle. Michal jako vůdce zamířil poněkud šikmo doprava, prvním směrem, který mu připadal jako vhodný. Aniž by stoupali nebo klesali, rozletěli se vodorovně směrem k horám na obzoru.

Jirka se přiblížil co nejvíce ke kamarádovi a zblízka na něho pološeptem zavolal:

„Proč neleteme výš?“

„Čím výš poletíme, tím budeme lepším cílem pro radary, pokud je už znají.“

„Tak tedy poletíme při zemi!“ navrhl Jirka.

„Každý metr dolů budeme muset v horách opět vystoupat,“ odtušil klidně Michal. „Lépe šetřit už teď. Kromě toho by si nás dole mohli lépe všimnout chodci.“

Letěli dále sotva šedesátikilometrovou rychlostí, Michal to zřejmě s šetřením myslel vážně. I tak se hory na obzoru rychle přibližovaly. Po necelé půlhodině se prosmykli úzkým horským průsmykem a před nimi se objevilo další široké údolí s dalšími horami na obzoru.

Michal za průsmykem prudce změnil směr o pětáctyřicet stupňů doleva.

„Nesmíme letět přímo,“ vysvětloval polohlasem Jirkovi. „Musíme trochu kličkovat, abychom zmátli pronásledovatele.“

Byli na útěku déle než hodinu. Energie v akumulátorech létacích sygytů trochu poklesla, ale zatím to nebylo nijak na pováženou. Na této planetě bylo v noci dobře vidět, neboť noční obloha byla našťastí bez mráček a svítivost galaxie na ní převyšovala jas měsíce na Zemi.

Blížili se k dalším horám. Tentokrát to nebyl jednoduchý horský hřeben, ale větší pohoří s mnoha rozeklanými skalami, nahoře zasněženými, oddělenými úzkými údolími. Přelétali nad šumícími vodopády i nad údolními pralesy.

„Tady bychom si měli najít úkryt,“ navrhoval tiše Michal a Jirka s ním ochotně souhlasil.

Vyšplhali se ještě trochu výš, na samotnou hranici lesů. Výš už byla jen řídká kleč a louky.

„Doufám, že je to tu neobydlené,“ povzdychl si Jirka.

Michal mu neodpověděl, jen upřeně sledoval terén dole. Po chvilce zřejmě našel, co hledal.

„Heleď, tam je jeskyně,“ upozorňoval kamaráda a ukazoval rukou šikmo dolů.

Snesli se tam. Michal opatrně přistál u vchodu a vypnul sygyty. Jirka se snesl dva kroky od něho.

„Nebude tam nějaké zvíře?“ začal opatrně čichat.

Ze vchodu se nesla nepříliš vábná vůně a připadala jim trochu povědomá.

„Baterku,“ připomněl Michal.

Měli jen jednu a protože Michal měl fotomet, Jirka se staral o svítilnu.

Rozsvítil a oba se protlačili nepříliš širokým vchodem do dlouhé, úzké a tmavé jeskyně. Problém jim také způsobily batohy. Museli je shodit ze zad a vtáhnout dovnitř za sebou. Třetí, největší batoh dal Jirkovi nejvíc práce. Michal mu chtěl pomoci aspoň tím, že od něho převzal svítilnu a trochu mu posvítil, ale jakmile Jirka provlekl otvo-

rem do jeskyně i přivěšený prázdný vyvíječ paliva, otočil se, aby posvítil dál do jeskyně.

„Zavři oči!“ zařval v té chvíli.

V jeskyni na okamžik vzplálo oslnivé slunce, aspoň tak to oběma připadalo, ačkoliv oba prudce sevřeli oční víčka.

Necelých pět metrů od nich se ozval dutý výbuch a oba ovanul závan horké páry, smíšený se zápachem spáleniny. Oba kamarádi skropil horký déšť krve.

Jirka se otočil a chvíli oslněn mžoural očima. Michal byl ducha-přítomnější, těsně před stisknutím spouště fotometu si oči zaclonil předloktím. Teď si svítil slabým světélkem baterky na roztrhané klubko chapadel, svíjející se před nimi ve smrtelných křečích.

„Už je po něm,“ oddechl si.

„Co to bylo?“ zaúpěl Jirka.

„Co já vím?“ odtušil Michal. „Nejspíš dosavadní majitel této usedlosti. Právě nám ji ochotně předal a nejspíš nám na nějakou dobu poskytl i zásoby jídla.“

Jirka se vzpamatoval a vytáhl z kapuce agisar. Nemusel udělat ani krok - potřebné vzorky tkání podivného tvora měl všude, i na obličejí.

„Byl to stejný dravec, jako kdysi pod tou skálou napadl Evžena,“ řekl s určitostí. „Nemůže jich tu být víc?“

Michal opatrně postupoval dál, ale sotva po pěti metrech se ze tmy vylouppl definitivní konec jeskyně. Více oblud se zde nenacházelo. To bylo dobré znamení - jeskyně byla nyní jejich a mohla jim poskytnout potřebné útočiště.

„Budeme muset zabezpečit vchod, aby nás tady v noci něco nepřepadlo,“ uvažoval nahlas Michal.

V jeskyni bylo naštěstí dostatek velkých kamenů, kterými se dal úzký vchod snadno zatarasit.

„Dáme jen dobít akumulátory,“ rozhodl Michal. „A pak se pokusíme usnout. Dnes jsme si to opravdu zasloužili.“

Rozbalili spacáky, ale nerozbalovali batohy. Jirka měl naštěstí po ruce láhev s vodou. Snědli ovoce a natáhli se na kamenitou podlahu. Spacáky byly měkké a oba brzy usnuli, ale tentokrát konečně na svobodě.

Jaké překvapení jim ještě tahle planeta připraví?

Mohli očekávat ledacos, ale aspoň pro tentokrát si opět vybojova-

li kus svobody. Oba si uvědomovali, že na ně místní obyvatelé brzy uspořádají štvanici, ale byli si jistí, že se ve vzduchu žádné stopy nezachovaly a v jeskyni jsou velice dobře schováni.

Netušili, jak těžce se zmýlili...

Aorrug

Michal se probudil jako první. A okamžitě prudce zatřásl ramenem svého kamaráda. A nebylo to proto, že už byl venku zářivý bílý den a paprsky slunce jasně osvětlovaly jeskyni. Příčinou jeho zděšení bylo něco jiného.

Tři kroky od nich seděla na jejich třetím batohu jakási tmavohnědá příšerka. Chapadla měla, podobně jako chobotnice, na vnitřní straně světlejší až do žluta, ale její tělo bylo ukryté pod vakovitým vroubkovaným rohovinovým krunýřem. Byla o trochu menší než člověk a nehýbala se, jen občas zamrkala svými dvěma velkýma černýma očima.

„Vstávej,“ třásl Michal Jirkou. Současně druhou volnou rukou šátral ve spacím pytli po rukojeti fotometu. Nemohl ji nahmatat a Jirka se také probouzel příliš pomalu.

„Co je, co se děje...?“ mžoural rozespale očima.

„Hele, co tu máme,“ ukázal mu Michal rukou.

„Tohle?“ podíval se ospale Jirka. „Co je to?“

„Nevím,“ odtušil Michal.

„Když to zastřelíš, já ti to zjistím,“ zabručel ospalým hlasem Jirka.

„To bude velice těžké, ne-li úplně nemožné,“ odpověděla mu v té chvíli - příšerka.

Oba překvapením ztuhli jako sochy a dokonce i Jirka se rázem probudil z polospánku.

Jednak proto, že na ně promluvila. Měla poněkud pištivý hlas, ale vyslovovala velice zřetelně.

Druhým šokem tedy bylo, že na ně promluvila jazykem Bar, známou univerzální řečí Galaktického společenství.

Třetím - a rozhodně ne nejmenším šokem - bylo, že na ně při těchto slovech namířila - Michalův fotomet.

Bezmála minutu se na ni dívali jako na zjevení zla. Když se příšerka nedočkala žádné reakce, pokračovala:

„Několikrát jste mě překvapili v dobrém, ale závěr jste si nemožně pokazili. Ten útěk byl ze začátku parádní. Hezky jste se zbavili strážců a odletěli jste daleko, takže by vás tu dlouho nikdo nehledal.

Ale pak - no promiňte mi, to byla opravdu školácká chyba, oba si usnete jako na nějakém výletě a nepostavíte ani hlídku. Za to byste zasluhovali, abych vás teď na tom místě rozstřílela na krvavé cucky.“

„Jak to... jak to že to mluví?“ vyjekl Jirka.

„Jak to, jak to...“ opakovala po něm posměšně ta podivná obrněná chobotnice. „Nejste přece jediní tvorové ve vesmíru, kdo se umí dorozumívat zvukovou signalizací.“

„No jo, ale že ovládáš jazyk Bar?“ vybuchl Jirka.

„Proč ne?“ odtušila příšerka klidně. „Jazyk jako jazyk, ten váš je navíc velice snadný.“

„Cožpak se tak daleko od naší Galaxie mluví právě tímto jazykem?“ zeptal se také Michal.

„Daleko?“ zasmála se docela zřetelně chobotnice. „Vy si vážně myslíte, že jsme daleko od té vaší Galaxie?“

„Podle toho, co jsme v noci viděli na obloze...“ začal Michal, ale chobotnice ho nenechala domluvit.

„Co jste viděli na obloze, není vůbec rozhodující. Tady je všechno úplně jiné než u vás.“

„Takže musíme být strašně daleko,“ dokončil Michal.

„Vy jste ze Země, vidíte?“ otázala se jich chobotnice, ale nečekala na potvrzení svých slov a pokračovala:

„To se tedy budete divit...“

„Chceš snad tvrdit, že jsme blízko Země?“

„No, dalo by se to tak říci,“ zaváhala s odpovědí. „Ne že byste byli právě na Zemi, ale daleko to rozhodně není.“

„A co jsi vlastně ty?“ oslovil mluvící příšerku Michal a pokusil se vysoukat se rychle ze spacího pytle. „A vrať mi tu hračku, rozumíš?“

„Přibrzdi chlapečku, oba jste pořád mými zajatci,“ řekla rychle příšerka a na stvrzení svých slov na ně opět namířila fotomet. „Tohle není vědecká debata, to je výslech.“

„Jenomže my nehodláme vypovídat,“ odsekl Jirka bezmocně a skoro zoufale.

„To ani není nutné,“ odtušila chobotnice. „Nepotřebuji znát vaši verzi, když jsem viděla pravdu téměř očima.“

„Jak to, viděla?“ nechápal Michal.

„Viděla,“ opakovala příšerka. „Cožpak jste doufali, že uniknete časoprojektorům?“

Oba zůstali stát, jako kdyby vedle nich udeřil blesk.

„Časoprojektorům?“ vytřeštil oči Michal. „Ty přece mají jenom Strážci...“

„To platí u vás,“ odušila klidně příšerka. „Tady je mám zrovna já. Proto se mi tu nikdo neopovází postavit na odpor. Ani vy ne, za to vám ručím.“

„Poslyš, ty bestie, co ty jsi vlastně zač, že se chováš, jako by ti tahle planeta patřila?“ rozkřikl se na ni Michal, jakkoliv dosud vypadal klidnější než jeho kamarád.

„Chytřej chlapeček,“ pochválila ho posměšně chobotnice. „Uholdl, bravo! Ale jinak máte oba smůlu. Máš pravdu, patří mi celá tahle planeta a nejen tahle. Já jsem totiž Aorrug, svrchovaný vladař šestnácti světů Impéria.“

„Takže tobě patřila i ta zoologická zahrada?“ zděsil se už po kolikáté Michal.

„Patřila? Proč o ní mluvíš v minulém čase, když jste ji opustili sotva na jednu noc?“

„Ty nás tam chceš vrátit?“ vybuchl Jirka. „Nikdy se tam nevrátíme, rozumíš? Nikdy!“

Konečně se oběma podařilo vymotat se ze spacích pytlů. Naštěstí se večer se ani nesvlékali, takže by teď byli ihned připraveni k útěku - kdyby ovšem ta příšerka nedržela jejich jedinou zbraň, příliš účinnou, než aby se mohli spoléhat na to, že by vyvázli. Stáli proti ní a chytili se za ruce, jako kdyby si vzájemně chtěli dodávat odvahy.

„Nikdy neříkejte nikdy,“ odušila posměšným tónem malá bestie. „Mohlo by se vám snadno stát, že se zmýlíte.“

„To špatně znáš lidi Země,“ pokusil se jí aspoň slovně odporovat Michal. „Nikdy se tam nevrátíme, rozhodně ne sami a dobrovolně.“

Současně tiskl Jirkovu dlaň v rytmu morseovy abecedy.

„To jsem přece nikdy netvrdila,“ opáčila pobaveným tónem chobotnice. „O dobrovolnosti mluvíte vy a já vám na ni pěkně zvysoka kašlu. Vy se tam vrátíte proti své vůli. A za trest, protože každé vzepření mé vůli musí být potrestáno, budete celých dvacet dní dostávat k jídlu jen hovna.“

Jirka nejprve odpověděl pouhými dvěma písmeny Michalovi morseovkou. Teprve pak se obrátil na příšerku.

„To radši zemřeme!“ řekl zdánlivě klidně.

„To bych docela nerada,“ opáčila. „Tak vzácné exponáty jsem tu ještě neměla a kdoví, jestli se mi sem v dalších stu letech dostanou

další. Víte vy, kolik životů mých poddaných už kvůli vám vyhaslo?“

„Ti dva hlídači zahynuli?“ zarazil se Michal.

„Samozřejmě,“ ujistila ho chobotnice. „Zahynuli tak jako tak. Kdyby si nepřerazili kosti při tom pádu, zanedbali moje nařízení a za to je poprava. Připočítejte k tomu osm dalších, kteří vás měli strážit anebo měli držet hlídky v Govirnagru, dále dvanáct předchozích hlídačů, kteří nepřekonali chuť na maso, ačkoliv mi později tvrdili, že se snažili uchránit vás od smrti hladem.“

„Myslíš ty, co zabili Evžena?“ domyslel zděšeně Michal.

„Ano, to mám na mysli,“ potvrdila jeho slova chobotnice. „Oni před popravou tvrdili, že vám chtěli nabídnout něco, co vám bude určitě chutnat, abyste nakonec nepošli hladem, ale nechali pro vás sotva polovinu jedné nohy a ostatní, zejména nejchutnější vnitřnosti, zbaštili sami krátce po nepovolené porážce. Určitě toho pak litovali, když se pomalu v hrozných mukách rozpouštěli v bazénu s kyselinou... To byla podívaná, sjelo se na ni nejméně tisíc pozvaných...“

„My bychom to stejně nejedli, nejsme lidožrouti,“ opáčil už zase skoro klidně Michal.

„Kdyby tady tvůj kamarád neměl agisar, nepoznali byste to a baštili byste všechno jako čuníci ve výkrmně,“ odušila pohrdlivým tónem chobotnice. „Někdy je mnohem lepší nevědět nic a nestarat se, co ti kdo předhodí. Takový agisar nemusí být vždycky jen výhodou. Řekla bych, že vám ho z toho důvodu ani nenechám.“

„Ty bestie mizerná!“ vykřikl Jirka - a vrhl se spolu se svým kamarádem směrem k překvapené chobotnici. Michal totiž předtím navrhl morseovkou Jirkovi, že se na příšerku vrhnou a Jirka souhlasil, ačkoliv Michal počítal s možností, že ta bestie přitom jednoho z nich zastřelí. Fotometu chvíli trvá, než se jeho kondenzátor z výstřelu zotaví a nabije. Ten, kdo by to přežil, by měl tu potvoru zabít, i kdyby to měl udělat holýma rukama. Zejména Michal dobře věděl, že zdejší tvorové jsou poněkud křehčí než bývá na Zemi zvykem. Během rozhovoru se oba zvolna, jako kdyby chtěli jenom lépe slyšet, pomalu po centimetrech k „vládci šestnácti světů“ přibližovali.

V nevelké jeskyni se prudce zablýsklo.

Jirka s Michalem se srazili, jak oba skočili na malou chobotnici. Ani jednomu z nich se nic nestalo, protože místo aby ta příšerka stiskla spoušť fotometu, zmizela jim přímo před očima a oba dopadli jenom na opuštěný batoh.

„Óóóch, vidím, že jsem vás docela podcenila,“ ozvalo se v té chvíli za nimi.

Ohlédli se. Chobotnice teď seděla na Michalově batohu, fotomet pořád namířený na oba zděšené mladíky.

„Přiznávám se, překvapili jste mě,“ pištěla uznale. „To je zvláštní, myslela jsem si, že lidi Země znám lépe.“

„Chcípni, potvoro!“ vykřikl Jirka a skočil po ní znovu. Byl blíž, ale tentokrát se nestačili domluvit a proto se Michal ani nepohnul. Místo toho v očekávání dalšího záblesku přimhouřil oči a navíc si je zaclonil předloktím, takže si na rozdíl od kamaráda všiml, co se vlastně stalo.

Ta bestie se na okamžik zahalila do nafialovělého, jasně svítícího obláčku a v okamžiku se rozplynula, aby se stranou od nich současně v dalším podobném obláčku objevila.

Bylo mu jasné, že si s nimi může hrát známou kočičí hru, kde oni mají nezáviděníhodnou roli ubohé myšky.

„Stejně nás nechytíš,“ vykřikl na tu potvoru nenávistně, ale už i bezmocně.

„Chytím, chlapečkové, chytím,“ opáčila chobotnice. „Asi bych se o to měla s vámi vsadit, jenomže vy mi už teď beztak patříte se vším, co máte, takže ani vsadit nemáte co.“

„Michale, ona nás ani nechce zabít, jen chytit,“ vykřikl náhle Jirka na kamaráda. Nezdržoval se morseovkou, křikl to česky a spoléhal na to, že ta bestie, jakkoliv zná jazyk Bar Galaktického společenství, nemůže znát řeč nepatrného národa kdesi v Evropě.

Právě tak využívali Američané během druhé světové války jednoho indiánského kmene, jehož příslušníci v rádiu klidně komunikovali otevřenou řečí, ale svým jazykem. Japonci to za celý zbytek války nerozšifrovali.

„Uletíme jí!“ pobízel Jirka Michala.

„Nemáte kudy,“ upozornila je nevzrušeně chobotnice.

V jeskyni trochu potemnělo. Kamarádi bleskově pohlédli ke vchodu, ale nebylo zřejmé, zda ztuhli překvapením z toho, co viděli, nebo z toho, co slyšeli.

Uviděli, že vchod je zamřížovaný propletencem chapadel, patřících mnohem většímu netvoru, než byla chobotnice. Každý pokus o útěk byl tudíž předem odsouzený k nezdaru.

Stejným šokem na ně působilo, že chobotnice tak pohotově reagovala na Jirkův návrh.

Ba co hůř.

Ona jim odpověděla - česky.

Impérium

Michal se probouzel jen zvolna. Jirka třásl jeho ramenem jakoby šlo o život, ale Michal se pořád nemohl probrat.

Vzpomínal, jak se dohadovali s takovou ohyzdnou hnědavou příšerkou s chapadly, ale pak je ovinula černá mlha a na víc si ne a ne vzpomenout.

Místní obyvatelé nejspíš používali jiné zbraně, než aby na ně pozemšťané našli odpovídající obranu.

„Tak už se konečně probud‘,“ třásl Michalem Jirka.

„Kde jsme?“ zeptal se věčně Michal.

„Přesně to nevím,“ oznamoval mu Jirka. „Jedno je jisté. Zase jsme zavření v kleci, ale podle všeho jinde.“

Michal konečně otevřel oči.

Ležel na jednoduché pohovce, bez spacího pytle, zato byl přikrytý měkkou dekou a na sobě měl pyžamo, které bezpochyby nepocházelo z jejich výbavy.

Spustil nohy na podlahu. Ležely tam měkké bačkory. Vstal a mechanicky si je obul. Pak teprve se pořádně rozhlédl.

Nacházeli se sice v jeskyni, ale byla o trochu větší než prve. Na jedné straně byly mříže a za nimi postávaly skupiny mlčenlivých domorodců, ale kromě jejich věcí se tu nacházel stůl, dvě lůžka a dvě celkem solidní dřevěné židle. Stranou u kamenné stěny stály dvě skříňky a na jedné z nich byla menší bednička s prosklenými dvířky.

Jejich věznitelé se nejspíš poučili o životě lidí Země, proto jim tu přichystali překvapení.

„Co myslíš, že to je?“ zeptal se Jirka Michala.

„Jak to mám vědět? Ty už to víš?“

„Už jsem se podíval,“ odušil Jirka. „To menší nahoře je běžná mikrovlnná trouba a to dole lednička, mimochodem dobře zásobená.“

Otevřel ji. Uvnitř se rozsvítilo slabé světlo a ozářilo několik šíšek salámu, plátky žlutého sýra zavařené do tenké plastické fólie a láhve bílé tekutiny připomínající mléko.

„Ještě mi potvrď, že to je z vepřového nebo z hovězího - a já vážně padnu naznak,“ užasl Michal.

„To ti nepotvrdím,“ zesmutněl okamžitě Jirka. „Sebrali nám

nejen fotomet, ale taky agisar.“

„Cože?“ zvažněl okamžitě i Michal. „Jak to? Agisar jsme přece měli od začátku, i když nám sebrali i šaty.“

„Šaty nám tentokrát nechali, ale agisar tu není,“ kysele odpověděl Jirka.

„To je zlé,“ povzdychl si Michal. „Jak to ta bestie prve říkala? Že nám agisar sebere, vid’? Tak to přece splnila.“

„Ale ona ho tím zabije,“ rozvzlykal se Jirka. „Bez krve nevydrží ani pět dní.“

„To bohužel neovlivníme,“ zamračil se Michal a stáhl rty do úzké štěrbiny.

„A to všechno ta bestie,“ rozčiloval se Jiří. „Má nás v hrsti a i když nám připravila všelijaké vymoženosti, jsme zase v kleci.“

„No, ale jsme pořád ještě naživu. Dokud dýchám, doufám, pravil kdysi jeden filosof.“

„Ty by sis s ním určitě dobře rozuměl,“ durdil se Jirka nesouhlasně. „Ale víš, co pro nás znamenal agisar?“

„Vím,“ odušil Michal. „Ale když budeš trochu uvažovat, snad tě něco napadne. Jůžišmarjá, mně to doskočilo! Sice až teď, ale Jiříku, jestli je to pravda, jsme z toho venku.“

„Co že se to vlastně stalo?“ podíval se na něho udiveně Jirka. „Proč myslíš, že jsme z toho venku?“

„Ty to pořád nechápeš?“ obrátil se k němu Michal. „Kdo jediný nás může oslovit česky takhle daleko od Galaktického společenství? Vzpomínej, už jsme to přece jednou zažili!“

Jirka chvilí mořil svou paměť, ale marně.

„Nepamatuji se,“ řekl odevzdaně.

„A jméno zdejšího vládce ti také nic neříká?“ dorážel na něho Michal. „Nenapadlo tě vyslovit je pozpátku?“

„Aorrug...“ přemýšlel Jirka, „to je přece - Gurroa!“

„Gurroa! No vážně, koho jiného bychom tu mohli potkat, aby znal Zemi a dokonce uměl česky? Jedině on to může být, nikdo jiný! A tím je jasné, že jsme z toho venku!“

„Miky a Evžen taky?“ pokropil ho okamžitě Jirka studenou sprchou těch dvou jmen.

„Ti ne,“ zvažněl Michal. „Ale co mohl Gurroa udělat pro Mikyho, když se Miky nechal tak pitomě sežrat hned první den po našem přistání na téhle planetě? Vždyť o nás Gurroa tehdy ještě nemohl vě-

děť!“

„Ale co Evžen?“ nadhodil Jirka. „To už o nás musel vědět a ne že ne! Rozsekali ho na kusy a ještě nám ho nabízeli ke svačině, barbaři - i s tím svým vládcem.“

„Evžena nezabil Gurroa, ale jeho služebníci a to nejspíš proti jeho rozkazu.“

„Proč nás i potom zavíral do klece?“ zapochyboval Jirka. „Já chápu, zasloužili jsme pořádně na zadek, ale trest smrti mi ve spojení s Gurroou nějak nesedí. Ostatně, tamta bestie se zmiňovala o krutých popravách hlídačů, o tom, že se jí tu nikdo neodváží postavit. Tohle že by udělal Gurroa?“

„Ale vždyť sám musíš vidět, že se k němu hlásí! Třeba to jméno! Aorrug je přece Gurroa, jenomže pozpátku.“

„Satanisti mají taky ve znaku kříž, akorát postavený na hlavu...“

„Ty to zkrátka nechceš vidět!“ urazil se Michal. „Chápu, že nás chce vytrestat. Má na to nárok. Nemůže být na nás jen mírný a chápající, když už jsme ho jednou zklamali a zničili mu jeho dálkové letadlo. Ale člověče, nezapomeň že Gurroa je vtělené dobro! Na některých zaostalejších planetách mu dnes stavějí svatyně!“

„To vím, přece jsme u Ťanů v jedné takové byli. Jenomže co když je tohle nějaká jiná bytost? Co když to jméno jenom označuje protiklad tamtomu Gurroovi, kterého známe?“

„Ty jsi zkrátka paličák,“ vzdychl si Michal. „Nemá cenu, abychom se o tom bavili. Máš utkvělou představu a tu ti vzít nedokážu, nejsem psychiatr. Víš co? Dal bych si něco k jídlu a pro dnešek vyhlášení konec diskuzí.“

„Jak myslíš. Jen tak mimochodem, támhle tu velkou černou mísu považuji za záchod. Ale ještě jsem to nezkoušel, je na ni od mříží moc dobře vidět.“

V ledničce našli kromě masa i cosi, co připomínalo těsto na knedlíky, jak si to oba pamatovali z domova. Bylo zmrzlé, ale Jirka se ujal úkolu zjistit, co by se s tím dalo dělat.

Nejprve je i s miskou vložil do mikrovlnky, nastavil na menší výkon a nechal pět minut rozmrazit.

Mikrovlnka neměla popisy ani číslice, jen piktogramy, ale ty byly

snadno pochopitelné, takže se s ní dalo poměrně dobře zacházet. Jirka to považoval za další nepopiratelný důkaz příbuznosti se Zemí, zatímco Michal tvrdil, že podobně fungující stroje mohou mít po celém vesmíru podobný tvar bez ohledu na původ.

Jakmile bylo těsto rozehráté, nastavil Jirka plný výkon bez omezení času a pozoroval, co to udělá.

Těsto brzy začalo na povrchu červenat a jakmile dosáhlo správné hnědé barvy, Jirka vypnul vypínač, za tepla vytáhl svůj výtvar a zkusil jej vyklopit z misky.

Na stole před pozemšťany se tak objevil kulatý bochník chleba. Kdyby nebyli na neznámé planetě a právě si jej sami neupekli, mohl by Jirka tvrdit, že jej dostali v zásilce ze staré dobré Země. Michal mezitím v ledničce v jiné neveliké misce objevil bílý, slabě nažloutlý tuk.

„Chleba s máslem a salámem!“ roztál, jakmile jej opatrně ochutnal. „To si dám líbit.“

Ukrojil dva pořádné krajíce, namazal a navrch nakrájel plátky ze šišky salámu.

„A nevádí ti, co je v tom salámu všechno zamícháno?“

„Človče, začínám mít dojem, že ti ten agisar sebrali právě proto, abychom zbytečně nezkoumali, co jíme,“ odušil s plnou pusou. „Ber to tak, že nám nechťejí ublížit. Určitě to je k jídlu a jestli v tom není vepřové, pak je to tím, že Země je příliš daleko a jinde ve vesmíru prasata nepěstují. To bys přece měl vědět.“

„Jestli agisar zahyne, budou mít u mě obrovské mínus.“

„A černý puntík jako v mateřské školce,“ ušklíbl se na něho Michal.

Jejich postavení se proti dřívějšímu velmi zlepšilo. Byli sice pořád v kleci, za mřížemi si je pořád prohlížely davy místních obyvatel, ale už jim to ani tak moc nevadilo.

Naděje na útěk a život na svobodě se však velmi zmenšily a ani o tom raději nemluvili.

Předně už neměli zbraně. Ačkoliv minule vlastně fotomet vůbec nepoužili, bez zbraně si na útěk netroufali.

Jejich hlídači teď o sobě nedávali vůbec najevo. Mříže vypadaly jako z jednoho kusu, bez vrátek. Na stropě už se neotvíral žádný otvor a nekonalo se sprchování vodním dělem, jako minule. Nedalo se ani zjistit, kdy a jak jejich nynější ošetřovatelé doplňují ledničku, ale kdy-

koliv ji pozemšťané otevřeli, pokaždé byla plná.
Nic jim tu vlastně nechybělo - kromě svobody.

První dny byly ještě jakž-takž snesitelné, protože mohli objevovat, co nového je tu pro ně přichystáno.

Pak nastala šedivá, zničující nuda.

Chvilí se bavili tím, že pozorovali davы návštěvníků za mříží, ale nerozuměli ani slovo, protože silová přehrada, či co to bylo za mříží, nepropouštěla žádné zvuky.

Jediné, co je ještě mohlo vytrhnout z nudy, byly jejich náramkové komunikátory, přesněji studium, co všechno na nich domorodí počítačové experti pozměnili.

Věnoval se tomu především Michal. Jirka byl bez agisaru vyřízený a zmohl se sotva na vaření pro oba, či spíše jen na tepelnou úpravu víceméně hotových pokrmů.

Zato Michal se do úkolu, který si sám zadal, zabral jako kdyby šlo o život.

Nebylo to nic jednoduchého. Tři čtvrtiny paměti každého komunikátoru jsou neměnné, jen pro čtení. Tady nemohl nikdo nic poškodit, usuzoval Michal. Ale zbývající čtvrtina paměti měla úctyhodnou kapacitu. Zapsali do ní celý naučný slovník? Na volné kapacitě se to prozatím příliš neprojevalo a kdyby nebyl aktivní, ani by si ho nevšimli.

Kromě nového slovníku, jehož studium by samo o sobě bylo nesmírně zajímavé, tam však byly tu a tam nepatrně pozměněny i jiné, také velmi důležité údaje. Na jednu novou vlastnost přišel Michal ihned - že totiž jejich komunikátory samy bez příkazu vysílají. Přesněji řečeno, ten příkaz jim kdosi dal, ovšem nejdříve musel překonat hesla a vůbec bylo vidět, že to nebyl žádný počítačový analfabet.

Michal pochopitelně toto vysílání z trucu zablokoval, ale druhého dne oba komunikátory opět tajně vysílaly.

Michal vysílání opět vypnul a rozhodl se nespát, aby té záhadě přišel na kloub. Vydržel to zhruba do půlnoci. Poté se oba komunikátory samy o sobě daly do vysílání, ačkoliv se do klece nikdo cizí nepřiblížil a Michal po celou dobu držel stráž a neusnul ani na minutu.

Pochopil, že tam někde bude trojský kůň, neboli vsunutý pro-

gram, který za to všechno může. Ale ať po něm pátral jak chtěl, nenašel nic.

Ten místní počítačový odborník byl fakt třída. Zejména když tohle dokázal s technikou pozemské civilizace, kterou do této chvíle neznal.

Anebo ji znal?

Říkalo se přece, že se Gurroa perfektně vyzná ve všem co pochází ze Země. Byl to další důkaz, že Aorrug a Gurroa jsou jedna a tatáž bytost?

Michal brzy vzdal, že by přišel na všechny změny. Kdoví, zda by na ně přišli ve výrobních závodech na Zemi. Ačkoliv, ti by měli k dispozici neupravený a upravený vzorek, stačilo by pustit na ně srovnávací program.

Další zajímavostí se ukázalo studium naučného slovníku. V naučném slovníku byly popisovány také základní místopisné a historické údaje planety. Bylo to dokonce tak zajímavé, že Michal svým zápallem strhl i apatického Jirku.

Planeta byla místními lidmi nazývána Margabadar a spolu s dalšími patnácti obydlými světy tvořila Impérium Aorrug. V naučném slovníku se objevovalo též jméno další říše, jejíž jméno bylo přeloženo do řeči Bar termínem Federace. Impérium a Federace byly spolu ve válce. Michal se už nedozvěděl, jak tato válka vznikla a navíc se mu zdálo, že informace o tomto konfliktu nejsou dostatečně věrohodné. Přímo z nich číselna nesmírně agresivní propaganda, do nebe vychvalující Impérium a do pekel zatracující Federaci.

Válka se vedla z obou stran nesmírně krutými prostředky. Čtyři definitivně zničené planety, to už o něčem vypovídalo. V této válce neexistovali zajatci ani ranění; pouze mrtví. Patnáct miliard mrtvých.

Ano, Federace bitevními loděmi na padrt' rozstřílela dvě planety Impéria, Abhlofo a Golad, ale Imperiální křižníky na druhé straně slisovaly svým drtícím sevřením neuvěřitelně mohutného silového pole planety Seltyfoj a Flgu, včetně osmi miliard obyvatel, ze kterých během šesti hodin nezůstala na bakelitově lesklém povrchu planet, zmenšených o třetinu, ani nepatrná stopa.

Byl to sebevražedný útok.

Menší a slabší křižníky Impéria byly dokonale vyzbrojené pouze pro drčení všeho, co se jim podařilo sevřít mezi sebe. Proti impulsním torpédům neměly žádnou obranu a byly vzápětí nemilosrdně rozstříleny hvězdnými bitevními loděmi Federace, jejichž posádky zkáza planety Seltyfoj samozřejmě vybičovala k nepříčetnému vzteku.

Nebylo divu.

Planeta Seltyfoj byla centrem Federace, nejvyspělejší ze všech těch světů. Odtud pocházela většina posádek Federální Flotily, měla tam rodiny, příbuzné i domov. Je to div, že se to rozhodli oplatit za každou cenu a v míře co největší?

Obětované křižníky Impéria při této bitvě vtáhly skupinu bitevních kolosů Federace z prvního nadprostoru do nultého, neboli klasického prostoru. Zdálo se, že tam hledají úkryt, jenže hvězdná soustava Seltyfoje neměla žádnou další planetu ani asteroidy, takže bitevní lodě Federace křižníky Impéria během několika hodin dohonily a všechny proměnily v ohnivá, rozplývající se oblaka.

Federálové ale netušili, že jde o past.

Mezitím totiž dorazila na místo druhá vlna Imperiálních křižníků. Sevřela do drtícího objetí celou planetární oblast včetně její hvězdy, mrtvé planety Seltyfoj, bitevních lodí Federace i trosk vlastních křižníků, všechno stiskla lisem silového pole a během dvou dnů zamačkala pod povrch hvězdy.

Zbytky Federální Flotily do prostoru masakru dorazily příliš pozdě. Rozstřílely druhou vlnu Imperiálních křižníků, ale o závěrečnou tragédii se potom postarala samotná hvězda planety Seltyfoj, uvedená pádem planety do nestability. Bez nejmenšího varování vybuchla a ze dvanácti tisíc zbývajících bitevních lodí Federace se jich zachránilo sotva dvě stě.

Federace tak přišla o svou hlavní sílu, bitevní loďstvo, ale ani Impérium nemělo další rezervy a nedokázalo výsledky bitvy využít. Jediným výsledkem největší kosmické bitvy mezi Federací a Impériem byla tudíž zkáza nejvyspělejších planet a nezáviděníhodná nouze na všech ostatních.

Michal nechtěl věřit svým očím.

Tohle že má být Gurroa, vtělené dobro, uctíváný spasitel Galaktického společenství?

Gurroa, který dobrovolně na sebe převzal tíhu Agríšské války, aby ukončil nejen ničení životů obyvatel Galaktického společenství,

ale i Agríšských flotil? Gurroa, který během všech dalších akcí nezkřivil těm krutým hmyzím válečníkům ani chlup, ačkoliv během vyjednávání zničili i několik jeho neozbrojených lodí s vyjednávači?

A teď - taková zkáza!

Je sice pravda, že většinu posádek Imperiálních křižníků tvořili příslušníci vládnoucí rasy Aorrug, ale jiní zástupci téže dynastie na planetách vládli tvrdou rukou a obyvatelé se jich nevýslovně báli.

Planeta Margabadar byla osídlena sice slabšími, ale o to nelítostnějšími bytostmi. Možná to bylo dáno způsobem jejich rozmnožování. Jejich samičky byly obvykle pětkrát větší než samečkové, ale dožívaly se jen jediného roku. Během té doby vyrostly, dospěly, byly oplodněny a dozrálo v nich v průměru sto až stodvacet vajec. To je ovšem natolik vyčerpalo, že je ani nesnášely a umíraly. Vylíhlé larvy nejprve zkonzumovaly zbytky vlastní matky a pak byly rozděleny podle pohlaví. Jen menší část byly samičky - ty byly chovány odděleně a poměrně nevšimavě, spíš jako dobytek. K čemu také výchova, když jim bylo dáno příštím rokem zemřít? Místo toho byly krmeny, aby byly tlusté a udržely se co nejdéle, neboť jen tak mohlo být jejich potomstvo zdravé a silné.

Samečkové byli vychováváni odděleně. Bylo jich nepoměrně více, na jednu samičku jich připadala stovka. Drtivá většina jich později ve svém životě samičku ani nespatriła, ačkoliv se dožívali až třiceti let. Byli vychováváni pro svá budoucí povolání, která nemohli změnit. V současné době bylo nejvíce Margabadarů vychováváno pro stav vojenský a tvořili většinu vojenských posádek na základnách Impéria. Tato služba byla nevďěčná, vojáky na žádném světě neměli rádi, ale obávali se jich a to Margabadary obzvlášť těšilo. Na všech planetách Impéria s oblibou vyhledávali hnízda nespokojených rebelů, aby je po krátkém soudu veřejně pro výstrahu popravovali.

Takhle že vládne Gurroa?

Michal už si tím nebyl jistý a v duchu dával za pravdu Jirkovi. Aorrug může být také nebezpečný a krutý protipól té mírné, dobrácké civilizace, dobře známé na všech planetách Galaktického společenství.

Stále častěji spolu oba pozemšťané skrytě komunikovali prostřednictvím morseovy abecedy.

Na vlastní hlas se nespolehali.

Ta bestiální bytost Aorrug znala nejen Bar, ale i česky. Jistě se to naučila z komunikátoru, kde byly tyto řeči někde ukryty - což se dalo snadno pochopit u přístrojů, dodávaných do oblasti Čech. Michal i Jirka znali ze školy angličtinu, oba se ji naučili jako nepovinný předmět, ale byli si jisti, že tento jazyk bude v komunikátorech také, přinejmenším jako pozůstatek z doby před univerzální rečí Bar, dovezenou kdysi na Zem spolu s nesmírným pokrokem z planety Bardžá.

Michal se Jirkovi skrytě omluvil a uznal, že se zmýlil. Jiří sice omluvu přijal, ale na náladě mu to nepřidalo.

„Raději bych byl, kdybys měl pravdu ty,“ přiznal trpce.

Museli opět dát hlavy dohromady, co dál.

Otevřená vzpoura ani útěk neměly naději na úspěch. Mohli by holýma rukama uspět proti silám, které lisují planety do bakelitových koulí a ty házejí do plamenů slunce? Kam utíkat na planetě, kde vás sledují časoprojektory, schopné přečíst knihu aniž by ji musely otevírat? Na Zemi a ve všech světech Galaktického společenství spravovali časoprojektory Strážci, tato neomylná a nanejvýše spravedlivá policie. Bylo výborné, že Strážcům není možné nic zatajit, ale tady bylo děsivé, že tytéž možnosti má vskutku d'ábelská tyranie.

Smířit se s osudem, s nezvratností situace? Na to byli pozemšťané vychováni v příliš svobodnomyslné společnosti, než aby si všechno nechali jen tak lehce vzít.

Ale přece jen, jejich situace nebyla záviděníhodná. Byli chováni jako okrasná zvíř, jako kuriozita daná pouze zálibou vladaře, na kterého se nedalo spoléhat. Dnes je chovali jako ve vatičce, příště je zavrou jako šelmy a nakonec vladaře úplně omrzí a nechá je změnit v exotickou hostinu. Skončí na pekáči, jako už skončil život Evžena.

„Musíme zjistit, co je to zač ten Aorrug,“ tvrdil Michal vždycky, když byl Jirka příliš netrpělivý.

A přikoval ho těmito slovy ke komunikátoru. Rozdělili si nejprve jednotlivé kapitoly naučného slovníku a později také adresáře, aby oba nebádali nad stejnými daty. Dohodli se, že při objevení jakékoliv zmínky o Aorrugovi každý uvědomí toho druhého a pustili se do studia záhad.

Naučný slovník probrali od začátku do konce, ale mnoho se toho nedozvěděli. V podstatě tam bylo psáno, že vládnoucí dynastie Aorrug je nejvyšší autoritou Impéria, její zákony i příkazy musí být bezpod-

mínečně splněny. Každému, kdo by se opovážil byt' jen slovy zapochybovat o této autoritě, hrozily strašlivé tresty. Nikde tam nebyla nejmenší zmínka o tom, že by se dynastie skládala z jediné bytosti jako Gurroa. Zato tu byly psány hotové báje o vševědournosti, síle a krutosti příslušníků této dynastie. A dokonce se zdálo, že ona se tím ještě chlubí!

I porážky Imperiálního loďstva byly líčeny jako oslnivá, zdrcující vítězství. Něco z toho mohla být i pravda, početně byly posádky křižníků oproti posádkám Federálních bitevních lodí nepatrné. Při zkáze křižníku zahynulo dvacet bytostí, kdežto u Federálních bitevníků se oběti počítaly po několika desítkách tisíc. Na Imperiálních křižnících tvořili posádku výhradně příslušníci dynastie Aorrug, která tak nutně pomalu slábla. V propagandě se tento fakt samozřejmě opomíjel.

Na počet zničených planet to také bylo vyrovnané, ale na zničených planetách Federace žilo před zničením dvojnásobek bytostí, než na planetách Impéria, takže poměr obětí byl pro Impérium méně nepříznivý. Na druhé straně měla Federace více než sto planet, byla tedy početně srovnatelná s Galaktickým společenstvím, zatímco Impérium se svými šestnácti planetami bylo mnohem menší a slabší.

Válka, v Galaktickém společenství a naštěstí i na Zemi oprávněně považovaná za největší možné neštěstí, byla v této oblasti vesmíru považovaná za běžný stav. Největší bitvy se sice zatím odehrály v prázdném vesmíru, ale když nepřátelské lodi pronikly až k planetám, začalo jít do tuhého i tam.

Překvapivé útoky, i když planetu nerozmetaly, znamenaly zpravidla přeměnu velkých oblastí i s početnými obyvateli v pustou, mrtvou poušť. Takové nebezpečí hrozilo především pohraničním planetám, kdežto Margabadar, jako nejvzdálenější od Federace, nebyl dosud postižen. Možná to souviselo s tím, že o něm Federální dosud nevěděli, zatímco poloha bližších světů jim byla známá. Bylo dokonce možné, že planet Impéria je více, ale že nikdo z obyvatel první šestnáctky vůbec nic neví o samotné existenci dalších, právě tak jako obyvatelé prvních osmi planet dosud nevěděli o dalších osmi.

V encyklopedii to bylo vysvětlováno chvályhodnou snahou dynastie Aorrug o větší bezpečí planet, o kterých Federace dosud neví. Prakticky to mimo jiné znamenalo absolutní zákaz jakéhokoli cestování mezi planetami za jinými než vojenskými účely, prakticky nullový obchod a přísný válečný režim všude po celém Impériu.

Jaký div, že se to pozemšťanům nemohlo líbit!

Na Zemi sice války skončily nedávno, takže se v paměti lidí a zejména ve všelijakých dokumentech uchovalo na toto ostudné období mnoho památek, ale mladší generace si už něco takového z vlastních prožitků nepamatovala a byla ochotna tyto pověsti chápat jen jako staré báje a pohádky.

Setkat se s jakýmikoli projevy války znamenalo proto pro mladé pozemšťany nelíčený šok.

A ještě větší, že těmto hrůzám vévodí, vládne a nejspíše je i způsobila civilizace, nazývající se obdobně jako známá, spravedlivá a mírná složená bytost - Gurroa.

Audience

Michal ani nedospěl ke konci zkoumání svého komunikátoru a získal názor, že je zbytečné studovat to dál.

Propagandy a jiných nevěrohodných informací jim Aorrug nebo jeho podřízení do komunikátorů propašovali tolik, že by bylo zdlouhavé všechno studovat. Zvlášť když těch skutečných informací mnoho nebylo. Všechno bylo nutné třídit a vybírat jen opravdu důležité body. Dalo se věřit čistě přírodopisným faktům o obyvatelích planety Margabadar, o flóře a fauně, či o kosmologii nejbližšího okolí.

Pozemšťané se tak dozvěděli o většině nebezpečí, s nimiž by se mohli ve volné přírodě setkat. Dozvěděli se, že dravé améby inuymosi, stejné jako ta, která ulovila Mikyho, žijí jediné ve vodě a toto prostředí nemohou nikdy opustit. Druh inuymosi byl na této planetě ohrožen vyhynutím. Ne že by měl v přírodě málo potravy či silné nepřátele, ale čistě proto, že obyvatelé Margabadaru se rozhodli tyto améby definitivně vyhubit a pořádali na ně hony, kdekoliv je objevili.

Améby ve vodě důstojného přirozeného protivníka neměly, ale proti citlivým detektorům a vražedným elektrickým šokům byly bezbranné. Lovili je nemilosrdně, zabíjeli elektrickým proudem i s mláďaty a počty améb od vyhlášení honů neustále klesaly. Miky se musel setkat s jedním z posledních žijících exemplářů toho druhu. Měl prostě smůlu.

Další lovnou zvěř, právě tak nemilosrdně hubenou, bylo zvíře podobné suchozemské chobotnici, které přepadlo Evžena. Také těchto zvířat bylo už pomálu. Jakmile se Margabadarové rozhodli některý živočišný druh zlikvidovat, pustili se do jeho pronásledování s velkou vervou. Až si Michal vyčítal, že sám dvě z těch ohrožených zvířat zastřelil. Utěšoval se, že jedna ta šelma napadla Evžena, druhá jeho s Jirkou, takže v obou případech neměl na vybranou.

Na planetě tak zůstávaly jen menší dravé šelmy. Většinou nebyly schopné ohrozit ani křehčí Margabadary, natož o mnoho robustnější pozemšťany. Kdyby tyran Aorrug neměl k dispozici časoprojektory, mohli by ve volné přírodě žít dlouho a bez velkých problémů.

Svoboda by jim vlastně nebyla k ničemu, kdyby neměli ani nejmenší šanci vrátit se na Zem. Vládce Impéria Aorrug sice disponoval

letouny, schopnými létat nadprostorem, ale nedalo se čekat, že svým zajatcům návrat na Zem umožní. Ukořistit některý letoun na planetě Margabadar bylo podle všech známek nemožné. Planeta patřila mezi méně vyspělé a bojové křižníky Impéria se na ní objevovaly zřídka. Kromě toho byly vždycky plně obsazené a neležely někde na pusté planetě, hlídané jen nevelkou posádkou Strážců. Galaktické společenství po válce zapomnělo na nutnou opatrnost, ale Aorrug byl ve válce stále a takovou chybu by těžko udělal.

Ať tak či tak, vyhlídky na návrat nebyly valné. Zůstat do smrti v kleci byla ovšem perspektiva nepříjemná a skončit na pekáči by bylo ještě horší a ani to nebylo vyloučené.

„Máme jedinou možnost,“ navrhl Michal morzeovkou jednoho večera Jirkovi. „Musíme navázat spojení s Gurroou.“

Jirka mu lakonicky odsignalizoval otazník.

„Nevím,“ odušil Michal. „Rozhodně sem něco z Gurroova věhlasu proniklo. Aorrug asi není ten Gurroa, jak ho známe, ale musí s ním mít spojení, když o něm ví.“

„Dobrovolně nám nevyhoví,“ sýčkoval Jirka.

„Pak ho musíme přesvědčit, že je to v jeho zájmu,“ trval na svém Michal.

Jirku přesvědčil, ale horším oříškem se ukázalo navázat kontakt s onou vládnoucí dynastií Aorrug.

Pokusili se odeslat jí zprávu. Přimíchali ji do hlášení, které jejich komunikátory neustále vysílaly. To se jim sice povedlo celkem snadno, nicméně bez účinku.

„Zřejmě to neprošlo přes odposlechovou službu,“ hodnotil situaci Michal. Mluvil otevřeně, neměl důvod tyto věty nijak skrývat. „Myslím, že tudy cesta nepovede.“

„Svedeme nějaký psaný text?“ zajímal se Jirka.

„Jistě,“ souhlasil Michal.

„Obrátíme se s plakátem na vážené návštěvníky téhle ZOO, aby Aorrugovi náš požadavek vyřídili.“

Na technické stránce věci už se dohodli celkem snadno.

Neměli sice papír ani nic jiného, na čem by mohli psát, neměli ani psací potřeby, ale dohodli se, že těch několik znaků vytvoří z horo-

lezeckého lana, propleteného do mříží.

Nemohlo toho být mnoho, ale potřebná slova byla naštěstí jednoslabičná a nejdelší bylo jméno Aorrug.

Začali s tím krátce po rozednění, či spíše po rozsvícení světél v kleci. Začali od prostředka a brzy poté se na mříži skvěly první dva znaky. Okamžitě začali provlékat lana, aby vytvořili další. Řeč těchto tvorů se podobala více čínštině nebo japonštině a většina slov sestávala z jediného znaku.

Domorodci za mříží náhle zneklidněli. Nejprve si horlivě ukazovali na mříž, pak se ale rozprchlí jako když střelí do vrabců a zbytek jeskyně zůstal prázdný.

Pak se poprvé od chvíle kdy se tu ocitli otevřel poklop ve stropě. Shora slétli dva dozorcí ošetřovatelé s podivnými zbraněmi. Jeden ji namířil na pozemšťany a donutil je rychle se stáhnout na opačný konec jeskyně, druhý se poté obrátil na mříže a stiskl spoušť.

Jeskní zavířil uragán plamenů a donutil oba pozemšťany zavřít oči. Horko je ožehlo, ale potom všechno ustalo a když oči opět otevřeli, byla v jeskyni tma. Ne, světlo nezhaslo, jen oběma po tom obrovském jasu dlouho trvalo, než se jejich oči opět přizpůsobily normální úrovni světla.

Mříž byla čistá, horolezecké lano na ní dokonale shořelo a nezbyly po něm ano stopy.

„Budeme na to muset jinak,“ povzdychl si Michal, když se oba trochu vzpamatovali.

„Nebude třeba,“ ozvalo se za nimi česky hlasem, který se oběma zdál podstatně lidštější, než dosavadní vysoké pištění místních obyvatel.

Okamžitě se ohlédli a oba málem vykřikli úžasem.

Za nimi stál člověk.

Vypadal jako rytíř zakovaný do černého brnění. Nebylo to pravé středověké brnění, ale cosi, co se podobalo kosmickému skafandru. Tmavý kov lesklého čelního pancíře kontrastoval s řadou úzkých stříbrných přezek, tmavá přilba černými skly zakrývala obličej, ale co hlavního, mělo to nejenom lidské rozměry, ale i lidskou podobu s dvěma rukama a dvěma nohama.

„Gurroa!“ vykřikl Jirka nadšením.

„Omyl,“ opravil ho černý rytíř. „Nejsem ten, za koho mě považujete. Nejsem Gurroa, jsem Aorrug, vládce a pán Impéria šestnácti svě-

tů.“

„Ale znáš ho!“ zaútočil na něho dotazem Michal.

„Kdysi dávno jsem ho znal,“ přisvědčil rytíř. „Ale teď už s ním dlouho nemám nic společného.“

„Až na jméno,“ dodal Michal. „Jmenuješ se jako on, jenže poza-du.“

„Ano, toto jméno jsem přijal,“ zarazil se trochu Aorrug, ale přikývl. „Jenomže co má jméno společného s vlastnostmi?“

„Škoda, že ho neznáš lépe! Je úplně jiný než ty,“ začal opatrně Jirka.

„Neznám?“ zasmál se rytíř. „Znal jsem ho velmi dobře, dá se to tak říci. Ale vy si ani představit nedovedete, co se od těch dob změnilo.“

„Rozešel ses s ním aspoň v dobrém?“ sondoval Michal.

„Já jsem se s ním nerozešel,“ zavrčel rytíř nevlídným hlasem. „Gurroa zůstal ve svém světě a já ve svém, tot' vše.“

„Ale víš aspoň, kde je Gurroa teď, dnes?“ otázal se ho s nadějí v hlase Jirka.

„Já to vím - on neví o mně, to je celé,“ odpověděl mu už zase klidným hlasem rytíř.

„Už jsi ho nikdy potom nepotkal?“

„My dva, Gurroa a já, se v životě nemůžeme setkat,“ řekl unaveně Aorrug. „Jeden z nás by musel zemřít. A nejspíš bych to byl já a proto po tom ani netoužím.“

„Takže jste se přece jen rozešli ve zlém!“ opáčil na to zklamaně Jirka. „Škoda!“

„Vůbec ničemu nerozumíte, chlapečkové,“ odsekl mu Aorrug hlasem, jehož tónu nerozuměli. Nebyl vlídný ale ani zlý, nebylo z něj vůbec nic znát.

Zarazili se. Nebylo by dobré rozhněvat si ho dříve, než se dostanou k věci.

„Chtěli jste se snad se mnou setkat,“ pokračoval Aorrug. „Tak vyklopte, co máte na srdci.“

„Chtěli bychom se setkat s Gurroou,“ řekl pevně Michal. „Nemohl bys nám zprostředkovat jeho návštěvu?“

„Nemohl. To není v mých silách,“ odušil Aorrug.

„Jsi přece pánem a vládcem Impéria!“ nadhodil Michal.

„I kdybych byl vládcem celé téhle galaxie, žádáte po mně příliš

mnoho. To vám nemohu splnit.“

„Proč ne?“ naléhal Michal. „Bojíš se snad, že by Gurroa zasahoval do tvého Impéria? Vždyť by stačilo, aby sem poslal jedno jediné letadlo s posádkou malých batolat. Těch by ses přece nebál, nebo ano?“

„To už kdysi udělal!“ zasmál se rytíř velmi zlým smíchem a trhl přitom prudce rukou. „Z té posádky čtyř batolat se mu nevrátilo ani jedno.“

„Tys je - zabil?“ zděsili se oba pozemšťané.

„Já?“ zasmál se rytíř, ale tentokrát už jeho smích nebyl tak zlý jako předtím, spíš trpký.

„Já jsem je nezabil, jen... nedokázal jsem je ochránit, toť vše. Ale od samého začátku mi bylo nad slunce jasnější, že se žádné z těch dětí nevrátí.“

„Tys je tu uvěznil... jako nás?“ otřásl se Michal.

„Já jsem je neuvěznil, nezabil, nijak jsem jim neškodil. Přesto zemřely. To byl prostě jejich osud.“

„Svádět něco na osud je velice primitivní,“ nasupil se Michal. „A omlouvat tím násilnou smrt... to je zločin.“

„Co vy dva víte o osudu?“ odsekl rytíř. „Když se na vás podívám, koho vidím? Dva mladíčky, kteří se objevili v našem prašivém vesmíru v ukradeném letadle. Původně jste byli sice čtyři, pravda, ale žádný z vás neprojevila dostatečnou úroveň inteligence, nutné pro přežití. Dva z vás už to také šeredně odskákali, ostatně, tenhle vesmír není zábavní park. A když to tak vezmu kolem a kolem, zavinili jste si to sami.“

„Co ty o nás víš?“ pokusil se mu to vrátit Jirka. „Kdo ti vlastně nakukal, že jsme to letadlo ukradli?“

„To je přece jasné,“ odušil Aorrug. „Když se tu objeví parta povalečů v dálkovém letadle civilizace Gurroa, ale bez patřičného doprovodu, pak ihned vím, co jsou zač.“

„Podle čeho usuzuješ, že to letadlo patřilo Gurroovi?“ mračil se Jirka.

„To je velice jednoduché. Protože Gurroova letadla znám. A moc dobře vím, že je nikdo jiný pilotovat nedokáže. Jenom Gurroa - a Aorrug. Vždyť vy s tím ani zacházet neumíte.“

„Gurroa nám letoun zapůjčil,“ vysvětloval klidně Michal. „Vytvořil v něm program, aby nás samo zavezlo domů. Jenomže místo k Zemi jsme doletěli sem.“

„To že by udělal?“ zarazil se Aorrug.

„Tvrdil, že momentálně nemá dost lidí, aby někdo z jeho civilizace letěl s námi,“ potvrdil kamarádova slova Jirka.

„A hleďme se! Copak se to děje, že Gurroa najednou nemá lidi?“ optal se zvědavě Aorrug.

„Povídal něco o pacifikování Agříšů,“ vysvětloval Jirka. „Objevil prý několik dalších flotil a má zaměstnanou většinu svých křižníků.“

„To je mu podobné,“ odfrkl si rytíř. „Takže vy dva jste normální trosečníci... No, kdybych nevěděl, co vím, asi bych vám na to i nalezl. Jenomže máte smůlu, chlapečkové. Já vím mnohem víc, než je pro vás zdravé.“

„Například co?“ vybuchl Michal.

„Například to, že váš kolega, ten co to sežrala inuymosi v jezírku krátce po vašem přiletu, na okamžik vypnul za letu nadprostorem Duha hlavní vypínač.“

„Jak víš, že to byl Miky?“ vyjekl Jirka.

„To je přece velmi prosté, moji milí jelimánci. Uvažujte trochu! Když víte, že mám časoprojektory, nemělo by vás snad překvapit, že znám každé vaše slovo od okamžiku, kdy jste se vynořili u Margabadaru. Mohli byste vědět, že zapírání nemá smysl. Víím o vás všechno. Vaším hlavním cílem bylo ohromovat faraónskými obleky nějaké pokud možno primitivní domorodce.“

„Však už jsme za to draze zaplatili,“ vzdychl si Jirka.

„Zatím zaplatili Miky s Evženem. Vás dva to teprve čeká, ale nevím, nevím, jestli se vám účet bude líbit.“

„Ty nás chceš zabít?“ zděsil se Jirka.

„Zatím ne,“ odtušil rytíř. „Prozatím vás tu ohrožuje jen vaše vlastní hloupost. Kdo měl ten nápad přistát s Gurroovým letadlem přímo na impulzní vedení?“

„Na tu kamenitou cestu?“ ujišťoval se Michal. „Mně se od začátku zdála nějak podezřelá.“

„Ale přistál jsi tam,“ pokýval hlavou rytíř. „Kdybyste hned nevystoupili, rozházelo by to vaše kosti a krvavé maso po lese a ani byste se nedozvěděli, co to bylo za pitomost. Cožpak jste se nikdy nesetkali s podezřelým místem uprostřed pralesa, kde neroste ani travička? Nezapadlo vás, že tam je něco, co té trávě nedovolí růst?“

Michal i Jirka mlčeli.

„Abyste měli více jasno i vy dva, povím vám, kde vlastně jste,“

pokračoval po chvilce Aorrug. „Budete mít dost času na přemýšlení, protože nemám čas se s vámi zabývat. Možná se na vás občas zajdu podívat, ale příliš na to nespolehejte, aby vám nebylo líto, když nepřijdu. Vy jste se tím vypnutím hlavního vypínače propadli do úplně odlišného vesmíru. Já mu říkám Gmutuko, což znamená peklo. Máte štěstí, že v něm jsou hvězdy a planety jako v tom starém dobrém Euklidu, který tak dobře znáte. Ale je tu i několik význačných odlišností a na některé už jste narazili sami. Největším rozdílem ale je, že tento vesmír je především - zlý.“

„Vesmír jako takový nemůže být dobrý nebo zlý,“ pokusil se Aorrugovi odporovat Jirka. „To záleží na lidech, nebo na jiných bytostech, které v něm žijí...“

„Jistě,“ přikývl Aorrug. „Jenomže ve starodávném Euklidu na jednu vlídnou planetu připadá dvacet jedovatých, horkých nebo naopak ledových. Tady je ten poměr jedna ku padesáti.“

„Ale přírodní podmínky samy o sobě nejsou zlé,“ trval na svém Jirka. „Možná je tu víc nevhodných planet, ale někde se přece jen dá žít. Tahle planeta nevypadá nijak zle.“

„Možná máš i pravdu, ale to zdaleka není všechno,“ nedal se zastavit Aorrug. „V Euklidu platí další pravidlo, totiž že na jednu vysloveně zlou civilizaci připadá alespoň dvacet dobrých. Tady to neplatí. Vím nejméně o dvou stovkách světů, ale žádný, rozumíte dobře, žádný z nich není osídlen takovou civilizací, která by se v tom, čemu říkáte dobro, vyrovnala kterémukoliv ze světů Galaktického společenství.“

„Ani v Euklidu nejsou všechny světy dobré,“ namítl na to Jirka. „Kdyby se někdo znenadání vynořil uprostřed oblasti Agríšťů, asi by získal dojem, že Euklid je plný čistého zla.“

„Ba ne, tak tomu není,“ odmítl Aorrug. „Agríši jsou jen jedna civilizace, i když roztažená do velikého prostoru. Ale na okrajích říše Glug jsou opět světy obvyklého složení, co se civilizací týče. Kdežto tady? Pamatujte si, dokud budete v mé kleci, nikdo vám nezkriví ani vlas. Ale ne proto, že by vás Margabadarové uznávali jakožto druh Homo Sapiens. Oni si na vás pochvalovali jediné vynikající slanou chuť vaší krve, křehkost vašich jater a tuhost vašich bifteků. Inteligence, pochopení, přátelství, nic z toho moje poddané nezajímá. Jen jedno je může odradit, aby vás nesnědli. Jediné, co opravdu poslouchají, jsou mé příkazy. Ale rozhodně ne proto, že by mě měli v lásce. Všich-

ni tu moc dobře vědí, jak dopadli vaši první hlídači - a nikomu dalšímu se už nechce podstatně si nechat zkrátit život kvůli jednomu jedinému krvavému bifteku z lidského masa. Jsou krutí, ale vypočítaví.“

„Ale proč jsi krutý i ty?“ útočil na něho Jirka.

„Proč?“ zachechtal se Aorrug. „Nejspíš proto, že nejsem člověk...“

S těmito slovy oběma rukama uchopil přilbu a trhnutím si ji sejmul.

Překvapení pozemšťané spatřili namísto lidské tváře dvě velké černé oči v hlavě, která rozhodně lidská nebyla.

Z odklopených ramenních plátů kosmického brnění se poté vysunulo několik hnědých chapadel a rozepnulo lesklé přesky na čelním pancíři. Z kosmického brnění se vyloupila nahnědlá opancéřovaná chobotnice, jaká už je jednou překvapila, když vypátrala jejich úkryt za nepodařeného útěku.

„Přemýšlejte trochu, jelimánci,“ zachechtala se jim sice lidským, ale přitom škodolibým a krutým smíchem.

Potom se znenadání zablesklo, až oba šokovaní pozemšťané leknutím pevně sevřeli oční víčka. Otevřeli je sice, jakmile záblesk skončil, ale před nimi nebylo nic - ani chobotnice, ani tak lidsky vyhlížející skafandr...

Pohrobek

Návštěva Aorruga v obou chlapcích vyvolala spíš depresi, než že by je povzbudila. Jak taky jinak.

Jak to vlastně říkal? Dávno před čtyřmi pozemšťany sem proniklo jiné letadlo Gurroovy civilizace, pilotované čtyřmi odvážnými batolaty. Všechna zahynula. Aorrug je podle svých slov bránil, ale neubránil. Jak je to možné, když ho všechny zdejší příšerky poslouchají na slovo?

„On nám lhal, lhal,“ vzlykal Jirka.

„Na to nemáme důkazy,“ opáčil zamyšleně Michal. „Sice je to velice pravděpodobné, ale kdoví... Třeba to bylo tenkrát jako s Evženem. Věřil bych, že hlídači porušili jeho rozkaz, podle kterého se nás neměli právo dotknout. Stejně tak mohli kdysi pobít i Gurroovy děti.“

„A co když nám lhal i s Evženem?“ vybuchl Jirka. „Možná to bylo úplně naopak a on sám si na Evženovi pochutnal! Což můžeš věřit takové bestii?“

„Počkej, ne tak nahlas,“ krotil Jirku Michal. Podal mu ruku a morseovkou vyslal jediné slovo: „Stop“.

„Je mi to už jedno,“ vzlykal Jirka a prudce vyvinul svou ruku z Michalovy. „Stejně nás tu drží jen jako zvíř. Takový život nemá cenu!“

„To máš sice pravdu, ale pořád máme naději,“ řekl Michal vážně. „Já si myslím, že musíme doufat. Ještě nejsou všechny trumfy ve hře.“

„Ty něco víš?“ podivil se Jirka a honem honem natahoval ruku zpátky k Michalovi.

Tentokrát však rukou ucukl Michal.

„Možná - ale nic ti neřeknu,“ odmítl. „Mohlo by se stát, že kdybych ti to pověděl, nesplnilo by se to. Nezapomeň, on nás může odposlouchávat i pomocí uxionů.“

„Já myslím, že mikrofony,“ podivil se Jirka. „Pokud vím, uxiony přenášejí jenom obraz.“

„Ano, jen obraz,“ přikývl Michal. „Jenže jsou tak jemné, že přenesou i chvění předmětů ve tvé blízkosti. Stačí potom zamířit do obrazovky citlivý snímač a to chvění převést na zvuk. Jestli má Aorrug

uxiony, jako že je má, mohl si takhle přehrávat všechno, co kdo z nás řekl od chvíle, kdy jsme se u téhle planety vynořili z nadprostoru. A proto bude určitě lepší, když ti neřeknu nic a budu si to jen myslet. Promiň, to není nedůvěra, ale nutnost.“

Jirka to uznal - a ta nová naděje mu opět trochu vrátila chuť do života, ačkoliv neměl tušení, co tím Michal myslí.

Nemohl, chudák, tušit, že Michal si to všechno vymyslel právě proto, aby svého kamaráda psychicky podržel, ale sám nevěděl o nic víc než on. Jeho plány teď existovaly jedině v Jirkových nadějích.

Vrátili se opět ke studiu komunikátorů, přesněji řečeno toho, co se v nich objevilo nového.

Nic jiného tu ani dělat nemohli. Jeskyně neměla rozměry tělocvičny, aby se zde dalo něco nového objevit. Návštěvníci za mříží vypadali pořád stejně a komunikátory byly vlastně to jediné, co snad stálo za to studovat.

Michala našťastí napadlo vytvořit si na to pár krátkých programů. Brzy se mu podařilo setřídit všechny soubory podle data poslední změny, aby mohl oddělit stará data od nových, propašovaných.

Ačkoliv to vypadalo k nevíře, zjistil přitom, že některé změny se objevily i v trvalých pamětech, do nichž se veškerá data zapisují už při výrobě a které by tedy nemělo být možné žádným obvyklým způsobem měnit.

Jirka tomu nechtěl uvěřit, ale když mu Michal předvedl své důkazy, nezbylo mu než je uznat.

Proto nebylo možné ony trojské koně vypnout ani smazat. Kdykoliv tak učinili, systémové programy je při nejbližší příležitosti opět obnovily.

Ovšem - zapisovat dodatečně do pozemských holografických pamětí stavěných jako READ-ONLY by bylo nejspíš nepříjemným oříškem i pro výrobní podnik, kde se komunikátory dělaly.

„Do smrti nepochopím, jak se mu podařilo narvat něco do pamětí, které nemají možnost zápisu,“ skučel Michal.

„Jak že se vlastně do těch pamětí zapisuje?“ zajímal se Jirka zvědavě.

„To je to, nijak,“ odušil Michal. „Vyrábějí se rovnou se všemi

daty. Četl jsem, že se to všechno vypaluje přímo do materiálu, ale jsou na to nějaké velice přesné lasery, které v hotovém komunikátoru pochopitelně nenajdeš. Paměti, které se měnit dají, jsou na úplně jiném principu.“

„A co když tady vyrobili nové paměti i s těmi vloženými daty a vyměnili je vcelku?“ napadlo Jirku.

„Šlíš? To by tu mohli rovnou vyrábět celé komunikátory a to je pořád vrchol pozemské techniky! V celém Galaktickém společenství nic takového nedovedou a v elektronice jsou na Zemi všichni závislí, dokonce i Bardžané.“

To byla pravda. Bardžanská civilizace, skoro o padesát tisíc let starší než pozemská, byla velice překvapená úrovní elektroniky Země, toho zvláštního barbarského světa. Na tom nic neměnilo, že byla Země koncem minulého století připojena ke Galaktickému společenství právě těmi starými bardžanskými nadprostorovými stanicemi, které na Bardžá fungovaly v době, kdy na Zemi pobíhali mamuti.

Michal však v té chvíli netušil, že Jirkovo plácnutí do vody bylo ve skutečnosti - přesná trefa do černého...

„Aorrug má určitě něco společného s Gurroou. Pro toho by to nebylo nemožné. Či snad o tom pořád pochybuješ?“ požíval se Jirka na Michala přímo.

„Pochybuju,“ odsekl Michal. „Jistěže něco ví o Gurroovi, ale o pozemské elektronice nic vědět nemůže, pokud ovšem... ledaže by byl...“

Nedořekl. Chvilku se díval na Jirku rozšířenýma očima, ale nezdálo se, že ho vnímá.

„Panebože, Jirko, jestli jsem to správně pochopil, potom se stalo něco strašného, něco příšerného. A v tom případě by asi bylo lepší, kdybychom se tam u jezírka nechali zlákat ke koupání spolu s Mikym...“

„Na co jsi zase přišel?“ vyjekl Jirka.

„To by bylo příšerné,“ mumlal si Michal spíše pro sebe. „V tom případě bych chápal všechno, dokonce proč je takovej zlej... Ale to by s náma byl konec, definitivní konec...“

„Tak řekni konečně, o co jde?“ zatřásl Jirka jeho rukou a přímo visel očima na jeho ústech.

„A už taky vím, že mohl mít pravdu. Vždyť on ta Gurroova batolata zabít nechtěl, ale ani nemohl! Určitě dělal všechno možné, aby je

zachoval při životě. Není jejich vrah, to on sám je oběť tohohle vesmíru!“

„Jseš si tím jistý?“ přerušil ho zamračeně Jirka.

„Co je tady na té planetě jistého?“ povzdychl si Michal. „Jisté je jen to, že musí každý zemřít, tak jako je to jisté i v našem vesmíru. Ale jestli jsem to pochopil správně, pak mu opravdu nezávidím ani to, že je vládcem šestnácti planet, před nímž se všichni třesou strachy.“

„Myslíš pořád na Aorruga, že?“ vybuchl Jirka. „Ale co se ti zdá na tom lháři nezáviděníhodného?“

„Jirko, je to horší, než jsme si mysleli,“ řekl Michal se smutkem v hlase. „Nejhorší na tom je, že my dva bychom se snad ještě vrátit mohli, ale on ne... I kdyby byl vládcem ne jen šestnácti planet Impéria, ale celé galaxie, on si nemůže nasednout do dálkového letadla, podobného těm co má Gurroa, a vrátit se domů, ačkoliv taková letadla nejspíš má a k Zemi možná není ani tak daleko, jak si myslíme...“

„Proč by nemohl?“ podíval se Jirka na Michala udiveně.

„Protože by okamžitě zemřel... On nám nelhal, všechno je to pravda... chudák Aorrug...“

„Chudák?“ vybuchl Jirka. „Snad toho vraha nelituješ? Což jsi mi sám neukazoval, jak jeho křižníky rozdrtily celý svět Seltyfoj i s šesti miliardami lidí?“

„Na jeho místě bys možná jednal stejně,“ odsekl Michal.

„Proč myslíš?“

„Protože Aorrug býval kdysi člověk. Protože on si určitě pamatuje, jak kdysi chodil po Zemi, na kterou se za žádných okolností nemůže vrátit. Protože, jestli to ještě nevíš, on je vlastně Čech - jako my dva!“

„Ta chobotnice?“ opáčil Jirka se zlým pohledem.

„Proto říkám, že kdysi býval člověkem, ale dnes už není. Jirko, že ty to ještě nechápeš?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Jirka.

„Já ti to tedy řeknu, i když mě možná budeš považovat za blázna. Člověče Jirko, vždyť Aorrug - to jsou přece ta čtyři batolata Gurroovy civilizace!“

Civilizace Gurroa není tak starobylá, jako ostatní světy Galaktic-

kého společenství. Ba co horšího, před pouhými dvěma stoletími žád-
ná taková civilizace ani neexistovala.

Co o Gurroovi píše naučný slovník?

Není toho mnoho. Pouze dvě ústřední hesla - a také větší množ-
ství drobných narážek.

„GURR - planeta, na níž sídlí civilizace Gurroa. Ačkoliv ji už na-
vštívalo několik desítek bytostí ze Společenství, nikdo nezná její polo-
hu. Podle některých poznámek ji Gurroa občas stěhuje hyperprosto-
rem k opuštěným hvězdám (je známo, že to dokáže a nejméně jednou
takový přesun realizoval).“

„GURROA - dosud záhadná civilizace, která občas podle svého
uvážení spolupracuje se Společenstvím GSMB; většinou se drží oddě-
leně. Má ze všech civilizací nejméně členů, údajně jen několik stovek,
kteří jsou telepaticky dokonale propojeni do jediné složené bytosti.
Tato civilizace je v mnohém záhadná, dosud však vždy Společenství
pomáhala.“

V kapitolách popisujících vývoj Galaktického společenství se
mimo jiné píše:

„Na počátku Čtvrté éry došlo k oddělení první civilizace od Ga-
laktického společenství. Toto oddělení bylo způsobené diametrálně
odlišným rozvojem civilizace Gurroa. Ta i nadále udržuje k Společe-
nství přátelský vztah, ale její psychický vývoj se s ostatními světy dáv-
no rozešel.“

Všeobecně je také známe, kdy se civilizace Gurroa poprvé veřej-
ně v Galaktickém společenství projevila. Bylo to v době války mezi
Galaktickým společenstvím a rozpínavou civilizací Glug, nazvanou
také Agríši. Napadené Galaktické společenství tenkrát ustupovalo a
překotně vyklízelo planety, protože se vědělo, že Agríši původní oby-
vatelstvo všech dobytých světů vyvražďují do posledního.

Tehdy se objevila záhadná civilizace, sama sebe nazývala Gurroa.
Jak se ukázalo, šlo o jméno dítěte. To však neměnilo nic na tom, že
civilizace Gurroa během šesti hodin vyčistila postiženou oblast od
několika flotil Agríšů, ačkoliv flotily Agríšů tvořilo několik tisícovek
obrovských kosmických lodí, velikostí značně převyšujících kilometr.

Civilizace Gurroa donutila Agríše k uzavření míru. Jistě to nebylo
jednoduché, zejména když jejich říše má v průměru mnohem více než

dva tisíce světelných let, což je největší vzdálenost planet Galaktického společenství.

Další informace o této civilizaci jsou značně skoupé.

Od začátku se ví, že dokáže stěhovat celé planety. Její křižníky se pokusily zadržet vybuchující supernovu - a také ji skoro půl roku úspěšně držely v sevření, než se ukázalo, že už to nebude zapotřebí.

Její dálkové lodi ze vzdálenosti dvou milionů světelných let od našeho domova pořídily dokonalé mapy Galaxie a poté navštívily několik nejbližších hvězd z galaxie v Andromedě.

V nedávné době její vyslanci postupně navštívili všechny obydlenné světy Galaktického společenství s nabídkou, kterou všechny světy přijaly - Gurroovi lidé všude uvedli do chodu jakési záhadné stroje „vargrd“, které mají zaručit, že tento svět nemůže ohrozit žádná vnější kosmická katastrofa, ať jde o možnost srážky s velkými asteroidy, či o exploze hvězd. Na Zemi byl prý „vargrd“ oživen v Antarktidě, ale nikdo z lidí Země dodnes neví, co je to za stroj a kde přesně leží.

Zvědavější si mohli o této civilizaci přečíst i několik knih, ať už odborných, nebo beletristicky zpracovaných.

Civilizaci Gurroa, jakkoli se to zdá neuvěřitelné, tvoří jedna jediná myslící bytost.

Fyzicky to tak nevypadá. Členové civilizace Gurroa se zdánlivě nijak neliší od ostatních členů různých světů. Část se jich narodila na Zemi, menší část i na dalších planetách Společenství. Důležité je, že všechny jeho členy spojuje do jediné bytosti telepatie. Žádný z členů této bytosti proto nemá samostatnou vůli, vlastní myšlení. Všichni tvoří jednu jedinou bytost, která pak disponuje spojenou silou intelektů všech svých součástí, ale má jednu jedinou vůli. Tato bytost je podle všeho nesmrtelná - ačkoliv její části mají křehká těla jako ostatní, smrt jedné této části se na celku příliš neprojeví a bytost Gurroa trvá dál.

Tak to vykládal Michal Jirkovi, hltajícímu každé slovo, každé gesto, jakoby na tomto vyprávění závisel jejich život. Ostatně - nebylo to blízko pravdě?

„No dobře, to všechno je hezké, ale co to má společného s Aorrugem? Je to Gurroa, nebo není?“ položil Jirka otázku svému kamarád-

dovi na konci jeho vyprávění.

„Jak Gurroa zkoumal vesmír?“ odpověděl mu protiotázkou Michal. Ale nečekal na odpověď a pokračoval:

„Gurroa do okolního vesmíru posílal malé průzkumné lodě. A protože od začátku neměl nazbyt dospělých, tvořily posádky jeho průzkumných dálkových lodí i batolata.“

„To vím, ale zdá se mi to kruté,“ odušil Jirka.

„Proč?“ opáčil klidně Michal. „To vůbec nebylo kruté. Ta batolata jsou samostatná, pobyt ve vesmíru jim jistě nevadí, v letadlech je pohodlí, bezpečí a běžná gravitace. Gurroova batolata vyjednávala s Agríši, pacifikovala jejich bitevní lodě a snadno přenášela i planety. Nic přece nezanedbávala. Gurroovy děti se vůbec nemusí učit, znají odmalička všechno, co zná Gurroa jako takový.“

„Ale co nebezpečí ve vesmíru? Meteority, záření?“

„Jistě, vesmír přece není místo k nedělním procházkám,“ souhlasil Michal. „Jenomže co se stalo, když se letadlo těch batolat dostalo do oblasti smrtícího záření, anebo do palby meteorů? Gurroa se dokáže přemísťovat vesmírem i bez letadel a dálkových stanic. V případě nebezpečí se v řídicí kabině trochu zablýsklo a děti se jediným obrovským skokem vrátily na planetu Gurr. Letadlo bylo zničeno - ale prázdné.“

„Opravdu? Ale jak to potom souvisí s těmi čtyřmi, které v tomhle světě zahynuly?“

„To všechno souvisí s telepatii. Všechny ty vlastnosti má Gurroa jen proto, že jeho součásti jsou navzájem dokonale propojené. Ale napadlo mě, že to nemusí platit všude. Možná, že v tomhle vesmíru telepatie nefunguje, anebo funguje, ale bez jakéhokoliv telepatického spojení s naším, Euklidovským vesmírem. Co by to znamenalo? Nic než to, že při přechodu do tohoto vesmíru se čtyři batolata naráz od zbytku telepatické sítě Gurroa odtrhla. Hádám, že zůstala spojená navzájem, ale byla tu sama. I to bylo víc než naše parta, ta čtveřice dále uvažovala jako jediná bytost, nehádala se jako my - a kromě toho je pravděpodobné, že měla od začátku veškeré vědomosti původní bytosti Gurroa.“

„Jestliže ta batolata všechno věděla, potom by se určitě dokázala vrátit, ne?“ vrtěl hlavou Jirka.

„Kdysi jsem četl knihu o telepatickém propojení bytostí, jako je Gurroa. Problém je v tom, že k telepatické síti se nikdy nemůže připo-

jit bytost s vlastním vědomím. Připojují se zásadně pouze embrya, která ještě sama myslet nemohou. Ta jediná se připojí bez problému. Jakmile se pokusíš připojit k takové bytosti myslícího tvora, dostanou se téměř okamžitě do konfliktu vůlí a obvykle to zničí tu část mozku, která se podílí na telepatii. Co to znamená: jakmile se přechodem do jiného vesmíru část Gurroovy bytosti odtrhla, nemůže se už nikdy víc připojit zpátky.“

„Myslíš, že tady zůstala - uvězněna?“ došlo Jirkovi.

„Ano, přesně to si myslím. A protože Gurroa určitě zná všechno o telepatii mnohem lépe než já, bylo i těm batolatům okamžitě jasné, že návrat je nemožný. Kdyby se do Euklidova prostoru vrátila, ihned by se dostala do konfliktu s původní bytostí Gurroa. To by pravděpodobně okamžitě vedlo k těžkému poškození mozku a ke smrti. Takže tu zůstala - navěky.“

„Ty myslíš, že i ta část, pouhé čtyři děti, znala totéž, co celá civilizace Gurroa?“

„Lidská paměť je přece holografická,“ připomněl Michal kamarádovi. „Znamená to, že i část nosiče uchovává informace když ne o celém obraze, pak určitě o jeho většině.“

„Takže si myslíš, že Aorrug jsou ta čtyři batolata? Ale co ta chobotnice, která nás pořád pronásleduje?“

„I tohle bych pochopil,“ zvažněl Michal. „Tehle svět je podle Aorruga zlý. Jakou šanci v něm mohly mít čtyři mrňavé děti? I kdyby měly Gurroův intelekt, číhá tady příliš mnoho nebezpečí. Ale nezapomínej, že Gurroa je excelentní genetik. On i v našem vesmíru k sobě dokázal připojit nejenom lidská embrya, ale embrya jakýchkoliv tvorů, jaké se kde vyskytují. Vzpomeň si na tu divnou chlupatou kočku, co nás posadila do Gurroova letadla. Ta čtyři batolata tady pravděpodobně měla agisary, takže mohla upravit větší množství embryí místních bytostí, připojit je k sobě. Původní lidská batolata později zahynula - mluvil o nich přece jako o mrtvých. Zůstala tady po nich jen telepatická bytost, složená výhradně z místních chobotnic. Myslím si, že takhle postupně vznikl Aorrug.“

„To ale bylo kruté...“ otrásl se Jirka.

„Bylo,“ přisvědčil Michal. „Musíme si uvědomit, že tento vesmír je krutější a nelítostnější než náš. Život v něm bude obtížnější - takže ta původně dobrá a laskavá bytost, jakou byl Gurroa, se v něm mohla časem změnit. Zůstala jen pekelná a nelítostná stvůra - Aorrug. Aby

vůbec přežil, stal se zlým a vede v tomto vesmíru nelítostnou válku. My dva máme ovšem smůlu, že jsme mu padli do drápů. Pochybují, že by nás chtěl vrátit do našeho světa.“

„Proč by nemohl?“ skoro vykřikl Jirka.

„Původní Gurroa by to udělal,“ odtušil Michal. „Jenomže tohle není Gurroa. Tahle bytost o poslední zbytky lidskosti dávno přišla. Je to Gurroův protipól Aorrug, přesně tak, jak jsi to uhodl.“

„Že jsem kdy něco takového vypustil z huby!“ úpěl Jirka.

„Jestli jsi něco řekl nebo ne, na tom přece nesejde, tím jsi nic nezměnil,“ těšil ho Michal.

„Co budeme dělat?“ obrátil se na něho Jirka bezradně.

„Obávám se, že s tímhle my dva nic nesvedeme,“ pokrčil Michal rameny.

Pak podal kamarádovi ruku a tajně ho morseovkou ujistil, že jeho plán zůstává i nadále v platnosti.

Ale jen on sám věděl, že žádný plán neexistuje...

Krutá volba

Jako předtím, i nyní se zabrali do studia komunikátoru, ale bylo znát, že jim chybí jakékoliv nadšení.

Michal se pokusil nadhodit něco o tom, že Edmond Dantés by v kobce pevnosti If za takový nevyčerpatelný zdroj vědění dal nevímco, ale Jirku tím nepovzbudil.

Dozvěděli se sice další novinky o Margabadarech, ale ani ty se jim nezdály příliš přitažlivé.

Měli naprosto jednostranné vzdělání, pokud se o vzdělání dalo vůbec mluvit. Vojáci uměli zacházet pouze se zbraněmi, jaké dostali přidělené v útlém věku. Pěšák zůstával do smrti pěšákem, pilot kosmického křižníku směl opustit prostory své lodi jen v době krátké vycházky na některé základně. Dělníci neznali nic jiného než továrny a zemědělci velké farmy, kde se teprve v posledním století začínaly uplatňovat modernější metody a stroje. Den se tu dělil na práci a odpočinek, volný čas v pozemském pojetí neznali. Kultura, zábava, sport, nic takového neexistovalo.

Bydlení bylo také podivné. Existovaly podzemní základny, jakou zběžně prošli na svém útěku, ale většina obyvatelstva bydlila v jeskyních. Kde nebylo dost přírodních jeskyní, tam byly vyhloubeny umělé, ale úroveň bydlení v nich byla téměř stejná jako v těch přírodních. Jeskyně neposkytovaly zdejším obyvatelům větší komfort, než pozemšťanům v dobách ledových, kdy nad pevninami vládli mamuti a šavlozubí tygři. Jeskyně ostatně byla místem, kam Margabadarové chodili pouze spát.

„Strašný svět,“ vzdychal si Jirka.

„A přitom tu mají kosmické lodě,“ doplnil Michal.

„Ty tady zřejmě zavedl Aorrug,“ nadhodil Jirka.

„To není pravda,“ nesouhlasil Michal s kamarádem. Pak mu v komunikátoru vyhledal pasáž stručných dějin Margabadaru, ze které vyplývalo, že kosmické lodě tady existovaly už před více než dvěma sty lety, tedy dávno před příchodem dnešního samovládcе.

„Strašný svět!“

To byla nejčastější Jirkova věta, když se každého večera oba unaveně odtrhli od zkoumání.

Hlubiny paměti komunikátorů skutečně obsahovaly obrovské množství informací. Týmy vědců by měly plno práce, než by je úspěšně roztrídily. Musely by z nich nejprve vyházet spoustu balastu a propagandy, aby se jim podařilo sestavit věrohodný obraz tohoto světa.

Michal narazil na další oddíly této místní encyklopedie. Stejně květnatě, nabubřele a s vtíravou, vlezlou propagandou zde byly popisovány i další obydlené světy Impéria.

Sousední planeta Pelivie byla obydlena rasou Anhazeb.

Právě k tomu druhu patřily chobotnice, které pozemšťany věznily - z této planety údajně pocházela vládnoucí dynastie Aorrug, které se nedávno podařilo dobýt a spojit do jediného Impéria osmnácti světů.

Znamenalo to, že právě na tomto světě přistál kdysi před mnoha lety průzkumný letoun Gurroovy civilizace? Všechno by tomu nasvědčovalo. Planeta Pelivie se nacházela necelých osm světelných let od Margabadaru, bylo by tedy možné, aby na ní průzkumný letoun s Gurroovými batolaty přistál jako první.

Anhazebové byli, podobně jako většina chobotnicovitých bytostí Galaktického společenství, obojživelní. Mohli stejně dobře pobývat na souši jako ve vodě, ale část obyvatelstva, která zůstala v oceánech, se brzy ocitla v jasné nevýhodě ve srovnání s těmi, kdo sídlili na pevnině. Na pevnině se totiž mnohem snadněji opracovávaly kovy a pevninské rody si proto svá území po celá tisíciletí žárlivě střežily.

Anhazebové dospěli v kosmické technice nejdál. Když před několika dvěma sty lety došlo k prvnímu kosmickému kontaktu, byli to Margabadarové, kdo první překonali kosmickou propast mezi Margabadarem a Pelivií. První kontakty skončily velice rychle a krvavě. Anhazebové tuto v podstatě spíše průzkumnou než dobovatelskou výpravu pobili a podle jejich ukořistěných kosmických letounů si postavili flotilu kosmických bitevních lodí, mnohem lépe vyzbrojenou než byly původní Margabadarské hvězdné lodě. Válka se potom přenesla na planetu Margabadar, ale ani Anhazebové nedokázali své nové protivníky přemoci. Počítali s podobnou taktikou jako oni, totiž se zničujícími nálety na města, která ale na Margabadaru nenalezli. Jeskyně se příliš nelišily od přírodních útvarů, byly dobře bráněné, takže

Anhazebové museli s velkými ztrátami odtáhnout. Jejich hvězdné lodě byly od té doby vždycky o krůček před hvězdnými loděmi Margabadarů a dovedly si s nimi snadno poradit, ale to se týkalo jenom volných prostor vesmíru.

Teprve v následujícím století obsadili Anhazebové svými hvězdnými koráby Margabadar, postupně přemohli vlády všech rozdělených, nejednotných oblastí a nastolily zde Impérium. To však už byly jiné, mrštnější a lépe vyzbrojené hvězdolety s telepaticky koordinovanými posádkami - Aorrugovy lodi.

Dynastie Aorrug, jak se sama nazývala, postupně ovládala další a další světy, ale při osudovém sedmáctém narazila na silnějšího protivníka - Federaci.

Aorrugova propaganda na světech Federace nenašla ani nit správnou. Federace podle ní oplývala jen krutými hrdlořezy, kteří mezi sebou neustále válčí, přičemž zvlčilé soldatesky na poražených světech bezohledně drancují, loupí a na každém kroku přinášejí obyvatelům krutou smrt.

Že to asi nebude pravda, vyplývalo z toho, jak rychle se všechny planety Federace spojily proti Aorrugovým flotilám a připravily jim hned na úvod několik těžkých porážek.

Federálové se ovšem nespokojili s odražením agresorů. Na oplátku napadli okrajové planety Impéria a v tomto poněkud cizím prostředí utrpěli strašlivou porážku, když byla jejich invazní flotila obklíčena Aorrugovými křižníky, kterým se překvapivě podařilo oblast sevřít do podivné průhledné blány velice odolného silového pole.

Z federální flotily se vrátil jediný spojovací letoun, vyslaný z hlavního stanu s rozkazy. K flotile se nedostal, ale jeho posádka uprchla a přinesla domů neuvěřitelnou zvěst o slisování celé flotily do nepatrné koule, kterou po bitvě Imperiální křižníky odhodily kamsi do volného vesmíru.

Další útoky byly z obou stran silnější a ničivější.

Federálové se naučili neútočit v hustém šiku, který se dá snadno obklíčit, ale spíše v široké, rozestouplé formaci, kde se lépe uplatnila jejich větší dálková palebná síla.

Aorrugovy lodě přišly s taktikou několika útočných vln. První vlna byla zpravidla ztracena. Byly v ní pouze starší, vyřazené a poškozené lodě s minimální posádkou. Obětovaná vlna pokaždé zaměstnala bitevní lodě Federace, zatímco druhá vlna křižníků dokončovala smr-

tící obklíčení.

Federálové vyslali útočný klín nejrychlejších bitevních lodí proti planetě Abhlofo a dříve než se Impérium stačilo vzpamatovat, obrovské impulsní kanóny tuto planetu smrtícími salvami rozstřílely na roj mrtvých asteroidů.

Impérium rovněž odpovědělo protiúderem. Řídce obydlenou planetu Flgu sevřelo osm křižníků a když po necelém půldni odlétly, byla tato planeta skoro o třetinu menší a na jejím lesklém, jakoby bakelito-vém povrchu byly ještě znát obrysy několika měst. Vypadaly jako přejeté gigantickým válcem.

V současné době se zdálo, že si obě kosmické říše lížou kruté rány z poslední velkolepé hvězdné bitvy, v níž každá strana přišla o další planetu a o většinu svého loďstva.

Michal s Jirkou zůstali zavření v jeskynní kleci několik dlouhých měsíců, měreno pozemským časem.

Nebyl problém nastavit si v komunikátorech místní čas. Technické údaje o všech šestnácti planetách Impéria zde byly pěkně pohromadě a protože nebyly předmětem propagandy, byly kupodivu strohé a přesné. Komunikátory měly možnost nastavit odlišné planetární cykly, to byla v Galaktickém společenství s jeho stovkami odlišných planet nutnost, takže nebylo těžké zavést novou časomíru přizpůsobenou tomuto světu.

Ačkoliv si opět zavedli vlastní výrobu B-paliva, neměli možnost toto palivo použít. Naplnili všechny vhodné plastové láhve a další palivo čas od času vylévali na zem a zapálili. Vznikaly tím zajímavé ohňostroje, na které domorodci pokaždé reagovali překotným úprkem.

Povalečský život exemplářů ZOO se však pozvolna začínal projevovat. Svaly ponechané dlouhé nečinnosti slábly, zato oči, zvyklé na přítomí spoře osvětlené jeskyně, byly pozvolna citlivější - a háklivější na větší jas.

„Budeme se muset opět setkat s Aorrugem,“ řekl jednoho večera Jirka. „Bud’ nám vrátí agisar, pokud se mu nepodařilo ho zabít, nebo to s námi půjde od deseti k pěti.“

„Já bych se ho chtěl na něco velice důležitého zeptat,“ odušil zamyšleně Michal.

Jako kdyby na to čekal, objevil se v té chvíli před nimi v modrofialovém záblesku černý rytíř - Aorrug.

Ted' už je tak nepřekvapil. Věděli, že se jedná o masku, člověku jenom podobnou. Uvnitř sedí chobotnice zdejšího rodu Anhazebů, která si hraje na člověka. Nicméně - byl to osobně vladař Impéria, či spíše, jedna z mnoha jeho osob.

„O agisar se nestarejte,“ promluvil aniž by jim ponechal čas vzpamatovat se. „Nic takového nebudete nikdy potřebovat. Ale zajímalo by mě, na co se chcete vy dva ptát?“

„Zajímalo by mě, jak dlouho nás míníš držet v kleci jako zvířata,“ vzpamatoval se první Michal.

„Tak dlouho, dokud sám uznám za vhodné,“ odsekl Aorrug. „Třeba až do smrti. A pak si vás dám na památku vycpat.“

„Přišel jsi už o mnoho z lidské podstaty,“ odvětil na to s dobře sehraným klidem Michal. „Ale já se domnívám, že není možné myslící bytost Gurroova formátu takhle zdevastovat. Věřím, že se z ní něco v tobě uchovalo.“

„Věřit tomu můžeš,“ přikývl rytíř. „Ale pravda obvykle nezávisí od toho, jestli na ni věříš nebo ne.“

„Máme k tobě prosbu,“ nedal se ovlivnit Michal.

„A co byste si přáli, hošánkové?“ odsekl Aorrug.

„Myslím, že už jsme tu byli dost dlouho. Mohl bys nás už konečně pustit domů.“

„Co to vidím? Vy už ani nechcete, abych vám sem přivedl vyjednaváče z civilizace Gurroa?“ uchechtl se Aorrug.

„Pochopili jsme, že to na Gurroovi nezáleží,“ připustil Michal. „Ted' je všechno plně ve tvých rukách.“

„To bych musel nejprve nějaké ruce mít,“ odpověděl na tu neočekávanou narážku ostře. „A protože vás mám jen ve svých chápadlech, tak vás nepustím.“

„To bys musel být ještě horší, než ve skutečnosti jsi,“ nesouhlasil Michal.

„Co je na tom tak zlého?“ otázal se ho Aorrug, jako když medu ukrájuje. „Jak nejspíš dobře chápete, s lidmi už nemám nic společného. Ale pořád asi nechápete, že tenhle vesmír je přece jen trochu jiný než váš?“

„Vesmír za nic nemůže. Zlo vězí v bytostech, které tento vesmír obývají,“ přidal se ke kamarádovi Jirka.

„To už jsme si snad vysvětlili,“ odsekl Aorrug.

„Ne tak docela,“ odporoval mu Michal. „Tvrdíš, že tento vesmír je špatný, ale to soudíš jen podle sebe. Co budeš ale dělat, až se sem dostane více takových lodí?“

„Nepřál bych jim to,“ odpověděl mrazivě. „Bude-li v nich Gurrova posádka, jako že je to nejpravděpodobnější, nejspíš nepřežije ani minutu. Já to ani nepocítím, moje síť je tady dostatečně mohutná, aby si konfliktu ani nevšimla, ale menší skupince to musí vypálit mozek.“

„A co když ne?“ odporoval Michal. „Nemusí to přece být zrovna Gurroa. V našem vesmíru je více takových bytostí.“

„Nejprve by musel Gurroa vyvinout tu novou, hypotetickou vysílačku.“

„Asi ji mezitím vyvinul,“ pokrčil rameny Michal. „Mohlo by sem také zabloudit jiné letadlo, například od Kosmického průzkumu.“

„To by mě nemohlo ohrozit,“ odvětil sebejistě.

„Proč by tě mělo ohrožovat? Galaktické společenství není říše zla a její lodě nepřilétají cizí světy ničit.“

„Stačí, aby narazili na Federální loďstvo,“ mávl Aorrug chapdlem. „Zůstane z nich jen rozplývající se oblak.“

„Po jedné lodi přiletí další. Některá unikne pozornosti, ať už tvé, nebo Federace. Prosonduje si některý svět pomocí uxionů - a vrátí se.“

„Ať se vrátí! Budu jí to jenom přát.“

„I když taková loď objeví tvoje tajemství?“

„To bude její věc.“

„Ale takové informace se určitě dozví ten pravý Gurroa. Co si o tobě pomyslí?“

„To bude zase jeho věc.“

„Nejspíš se za tebe bude stydět,“ podotkl Jirka, který dosud mlčel a nechával prostor Michalovi.

„Co o tom víte?“ vybuchl Aorrug. „Jestli existuje v obou vesmírech jediná bytost, která mě může pochopit, pak to bude jediné on, Gurroa, protože to jsem byl i já. Tady není žádné Galaktické společenství, chlapečkové! Zdejší vesmír má jméno Gmutuko, což znamená peklo. Nedokážete si to ani představit? Dobrá, něco vám z toho ukážu!“

Otočil se a vykročil přímo proti stěně. Ta se před ním pohnula a veliký kamenný blok rychle a přitom tiše zajel do skály, jako by klouzal po oleji. Po dvou metrech se zasunul stranou a otevřel dlouhou

tmavou chodbu.

„Pojďte se mnou!“ vybídl pozemšťany Aorrug.

Následovali ho tiše jako myšky.

Chodba končila ve velkém sále zhruba kruhového půdorysu, srovnatelném s rozměry fotbalového stadionu a vysokém skoro jako Petřínská rozhledna. Na kamenné podlaze ležela nevelká černá koule, ve které poznali letadlo.

Otevřeným vchodem prošli, následujícíce černého rytíře. Za nimi se ozvalo sténání hydrauliky a vchodový segment prudce dosedl do kovových veřejí.

Prošli krátkou chodbičkou do řídicí kabiny.

Byla skoro k nerozeznání podobná řídicí kabině Gurroova dálkového letadla. Totéž rozmístění obrazovek a přístrojů, téměř stejné rozměry, žádné nápisy. Klidně svítící obrazovky ukazující kruhový sál, bílé, zelené a červené číslice panelů měřících přístrojů. Michal s Jirkou zaznamenali potěšující bod - číslice na panelech byly arabské, typické pro starší varianty pozemských letadel, ale také pro Gurroova letadla. Bardžanské lodě, stejně jako lodě spřátelených civilizací a v poslední době i pozemské stroje mívají měřící přístroje popisovány univerzálnějšími ciframi jazyka Bar.

Michal s Jirkou očekávali, že se nejspíš otevře obrovský strop sálu, nebo nějaký průchod, kudy letadlo vyletí, ale to ještě pořádně neznali Aorrugovy letouny. Náhle se na všech obrazovkách v kabině blýsklo a vyvstala na nich nafialovělá mlha nadprostoru. Aorrug se nedotkl žádného řídicího prvku, a letoun přece letěl. Michal s Jirkou vlastně poprvé uviděli řídit letadlo telepatickými příkazy.

Fialové vlny útočily na letoun, ale Aorrug si jich nijak nevšímal. Stál tu na pevně rozkročených kovových nohách jako černá socha.

To není skafandr, uvědomoval si Michal. To je krácející stroj, podobné se používají na Zemi i na okolních planetách. Jenomže je v nich uzavřen člověk, kdežto tady - chobotnice.

Mimoděk ho napadlo, jaké stroje používají nehumanoidní civilizace - vždyť Uxané jsou přece také chobotnice!

Letadlo mezitím dorazilo k malému zelenkavému světélku. Těsně před ním ale zhasla na všech obrazovkách fialová mlha a kolem letadla byl opět obvyklý vesmír.

Pozemšťané očekávali, že nedaleko od nich bude planeta, ale i tentokrát se maličko přepočítali. Nadsvětelné letadlo se s nimi vynoři-

lo nepřipustně blízko u planety - v podstatě viselo sotva sto metrů nad jejím povrchem.

Pod letadlem bylo město. Přesněji, ubohé trosky toho, co ještě nedávno městem být mohlo. Hory kamení, uspořádané do pravoúhlých seskupení zřejmě podle bývalých ulic. Doutnající hromady dřeva, některé planoucí jako obrovské čadivé hranice a obklopené tvory, jací se nevyskytují na žádné planetě, co pozemšťané znali.

Ti tvorové se z dálky podobali velikým ledním medvědům, na jejichž hřbetě sedí malý eskymáček. Zblízka bylo vidět, že obrovské medvědí tělo nemá hlavu, tělíčko trochu podobné lidskému vyrůstá přímo z jeho hřbetu a jeho dlouhé končetiny jsou sice zakončeny útvarrem vzdáleně podobným rukám, ovšem nejméně s dvaceti tenkými prsty.

Tvorové se bez velkého vzrušení dívali nahoru k nehybně visícímu letadlu. Nemávali, jako kdyby pro ně letadlo vůbec neexistovalo.

Stranou skupinka těchto tvorů stavěla další hromadu. Do vrstev dávaly vždy řadu prken či trámů, pak řadu rozbitých těl dalších podobných tvorů, na to další vrstvu trámů, opět vrstvu mrtvol...

Všechny hranice byly pohřební. Teprve teď si toho užaslí pozemšťané všimli. Obyvatelé zničeného města tu spalovali tisíce svých mrtvých.

„Jak se vám líbí práce bitevních lodí Federace?“ obrátil se Aorrug na pozemšťany.

„Tohle bylo jejich dílo?“ zeptal se pro jistotu a celkem zbytečně Michal.

„Ano, tohle bylo jejich dílo,“ odpověděl vážně Aorrug. „Před půlhodinou se tady znenadání objevily a vystřelily pět impulsních torpéd. Čtyřem mé křižníky vletěly včas do dráhy, páté proniklo do atmosféry planety a výsledek vidíte sami.“

„To jsi obětoval čtyři své křižníky?“ podíval se udiveně Michal na Aorruga.

„Pět - pátý dostihl torpédo až v atmosféře,“ ujistil je. „Kdybych to neudělal, neměli by ti tady co pohřbívat. V této chvíli by už půl hodiny nikdo z nich neexistoval - nejspíš s celou planetou Dafgud. Torpédo explodovalo ve výšce skoro třiceti kilometrů. Kdyby proniklo na povrch planety, mohlo by ji rozlomit. I tak zničilo dvanáct milionových měst jako bylo tohle a nepočítaně menších. Třetina pevniny zcela lehla popelem, domy byly rozdrceny, zbytky lesů ještě hoří.“

„To je skoro jako atomové bomby,“ vydechl Michal.

„To je horší než atomové bomby,“ opravil ho Aorrug. „Ty sice po sobě zanechávají radioaktivitu, ale impulsní výbuchy otáčejí do protisměru i krystaly v horninách. Půda se stává jedovatou a několik desítek let rodí jedovaté rostliny. Bude nutné celé toto území opustit - a polovina pevniny, to je na produkci potravin zatraceně znát.“

„A co ty bytosti pod námi?“ zeptal se Jirka.

„Ještě pohřbí své krajany a potom postupně zajdou. Nikdo jim nepomůže.“

„Proč ne?“ vykřikl Jirka.

„Protože se dostali do impulsního pole,“ odpověděl mu klidným hlasem Aorrug. „I oni už jsou jedovatí. Jenže o tom zatím nevědí. Anebo to tuší, ale na tom nesejde. Prakticky jsou stejně mrtví, jako ti, které teď sami spalují.“

„Jak můžeš...“ zavrtěl hlavou Michal.

„Já jim nepomůžu,“ odušil Aorrug. „Není v mých silách je vyléčit. Ale vy jste chtěli vidět zlo. Tady je máte.“

„Ještě horší než to zlo je, s jakým klidem nám to říkáš. To je...“ začal Michal...

„...nelidské, že?“ dokončil Aorrug a obrátil se k němu.

„Ano. Tak by se to dalo nazvat,“ souhlasil Michal.

„Kdybych byl člověk, urazil bych se,“ odušil Aorrug.

„Kdybys byl člověk, choval by ses jinak,“ řekl Michal.

„Proč mi pořád předhazujete moji člověčí nebo nečlověčí podstatu?“ obrátil se Aorrug znenadání na oba pozemšťany. „Tady není Země, ani Galaktické společenství. Ostatně, i tak bych se mohl urazit, protože být člověkem není zase taková výsada či dokonce přednost. Lidé Země nemají už vůbec žádné právo vystavovat na odiv své lidství, protože právě oni mají na hlavě tolik másla, že by se měli držet pěkně ve stínu. Co mi asi řeknete na argumenty jako Hirošima, Osvětim, Kambodža a jiné? Lidi Země nemají nejmenší právo odsuzovat zlo, které se ve vesmíru děje, protože sami nebyli lepší.“

„To je pravda,“ přikývl bledý Michal. „Ale lidé, to jsou také Bardžané, kteří neznají zlo už padesát tisíc let.“

„Vy dva nejste Bardžané,“ namítl Aorrug.

Na vnějších obrazovkách v té chvíli zhasl obraz poničené planety a rozlilo se po nich fialové mléko nadprostoru. Kam letěli teď? Aorrug řídil letoun jen jako mimochodem a neřekl jim dopředu, kam se je

chystá zavézt.

„Nejsme Bardžané,“ přikývl Michal pevně. „Ale Země také není tím, čím bývala. Od doby připojení Země ke Galaktickému společenství se na Zemi neválčí a podíl násilí prudce klesá. Bardžané mám ukázali, jak by mohla Země vypadat a Uxané nám dodali uxiony, které dovolují zlo účinně potlačovat.“

„Uxiony?“ zasmál se nehezky Aorrug. „Mám je také a kdyby tady pomáhaly prosazovat dobro, činily by pravý opak toho, k čemu je používám. Uxiony mohou vytvářet i zlo a to velice účinně, záleží jen na tom, kdo je má... v chapadlech.“

„Samotní Uxané je na svém světě použili jedině správným způsobem - a to se říkalo, že i planeta Ux byla ještě před tisíci lety semeništěm zla. Uxané mají také chapadla, ale ty by sis z nich dnes mohl brát příklad.“

„Poslyšte, nechte si ty řeči,“ odtáhl se Aorrug. „Nemá cenu, abychom se tu dohadovali o morálce. Ostatně můžeme si to vyzkoušet na příkladě lidí Země. Vystupte si.“

Na obrazovkách se opět objevila veliká kruhová hala, ta, odkud před chvílí odlétali. Aorrug vyšel z letadla a oba dva pozemšťané poslušně cupitali za ním. Brzy kráčeli chodbou, kde se od stěn odrážely těžké kroky Aorruga jako v chodbách starých protiatomových krytů Země.

„Zůstanete opět nějakou dobu tady,“ dovedl Aorrug vězně zpátky do jejich jeskynní klece. „Budete tady mít dost času na to, abyste se rozhodli, co dál.“

Těžká vrata se za nimi pomalu zavírala.

„Nevíme, o čem se máme rozhodovat,“ namítl Michal věčně.

„Ještě jsem nedomluvil,“ přerušil ho Aorrug. „Tady si mě nikdo nedovolí přerušit, pamatujte si to. Vám poskytnu tuhle výjimku, protože nechci přijít o takové zajímavé exponáty, ale nespolehejte se na mou trpělivost. V této chvíli už moje křižníky dokončily obklíčení flotily Federálních bitevních lodí, té flotily, která mi poničila svět Pirgod. Chystá se tam jiná zábava, nemám v této chvíli čas na vás. Přemýšlejte a až se dohodnete, zavolejte.“

„Ale o čem máme přemýšlet?“ opakoval otázku Michal.

„Rozhodl jsem se jednoho z vás propustit,“ oznámil jim ledovým hlasem. „Jeden z vás se vrátí domů, aby donesl moje poselství Gurrovi, protože já se vrátit nemohu, jak jsem už nejdříve řekl. Ale kdo to

bude, to si rozhodnete sami. Pokud se dohodnete, uznám, že jste lepší než ti lidé Země, které si pamatují. Ten druhý bude ale bezvýhradně souhlasit, že on sám tady zůstane do smrti - a vlastně ještě déle, protože já si ho pak nechám vycpat jako exponát do muzea, až nebude ani pro ZOO dost dobrý. Anebo - máte ještě jednu možnost, jak se dohodnout. Jeden z vás může druhého třeba zabít. To je taky řešení, kdy ten druhý nebude protestovat. Vyberte si, co se vám zamlouvá víc.“

„Ale to je od tebe kruté!“ vykřikl Jirka.

„Tak to v tomto vesmíru chodí,“ odušil Aorrug. „Není tu ani čas, ani místo na sentimentalitu. V této chvíli necelých patnáct světelných let odtud začalo lisování bitevních lodí Federace. Je jich osm, každá s posádkou téměř dvanácti tisíc bytostí. Teče tam fialová krev, je to mnohem zábavnější, než se tu bezúčelně dohadovat s dvojicí bývalých krajanů. Zkuste chvíli přemýšlet. Ale pamatujte si, dříve než mě zavoláte, jeden z vás musí tomu druhému ustoupit - bez výhrady. Další možnost je, že se nedohodnete a nikdo z vás neustoupí. Potom vás zabiju oba. Nebojte se, smrt nic není. Obvykle je to jen takové malé lupnutí...“

Zablesklo se - a černá postava zmizela.

Byli opět ve své kleci, ale dívali se jeden na druhého, jako by tomu pořád nemohli uvěřit.

Jeden z nich se tedy může vrátit domů.

Ten druhý tu zůstane.

Kdo z nich to bude?

„Je to zkrátka bestie,“ vydechl zprudka Jirka, jakmile opět osaměli.

„Ne tak docela,“ odušil Michal. „Přinejmenším napolovic nám to vyšlo.“

„Jenomže ta jeho volba je stejně krutá, jako on sám.“

„Ne tak docela,“ opakoval Michal.

„Jak to, že ne?“ rozčiloval se Jirka. „Cožpak je možné, abychom se my dva dohadovali, kdo z nás...“

„My se tu samozřejmě dohadovat nebudeme,“ zavrtěl hlavou Michal. „My budeme rádi, že to dopadlo aspoň takhle. Dohoda mezi námi bude jednoduchá. Vrátiš se ty.“

„Proč já?“ vybuchl Jirka.

„Protože,“ odsekl Michal. „Bude to tak lepší pro oba.“

„Vážně si myslíš, že tě tady nechám?“ vytřeštil na něho oči Jirka, „Míšo, vždyť bych nemohl s takovým vědomím klidně žít, pochop to!“

„Právě proto, že tě chápu, proto to navrhuju,“ opáčil na to Michal skoro klidně. „Ty se nevrátíš, abys mě tady nechal na pospas Aorrugovi a jeho chobotnicím.“

Pak stiskl jeho ruku a co si netroufal vyslovit nahlas, dokončil morseovkou: „Najdeš Gurrou a požádáš ho o pomoc.“

„Vždyť on sem přece nemůže!“ odpověděl mu Jirka stejnou cestou.

„On ne,“ přisvědčil Michal. „Ale věřím tomu, že tě naučí létat se svými letadly, jedno ti půjčí a ty se sem vrátíš.“

„Jak tě tady ale najdu?“ strachoval se Jirka.

„Podle komunikátoru,“ napověděl mu Michal. „Dohodneme si vyvolávací kód. Věřím tomu, že tě Gurroa vybaví něčím, co je citlivější než všechno o čem víme. Najdeš mě, neboj se.“

Podívali se na sebe a mlčeli.

„A ty - tady zůstaneš?“ promluvil opět nahlas Jirka.

„Budu muset,“ odušil stoicky Michal. „Domnívám se, že vydržím víc než ty. Neprotestuj, víš sám, že to je pravda.“

„Ale...“

„Žádný ale,“ nenechal ho mluvit Michal. „Myslím, že jsme dohodnutí a můžeme Aorruga zavolat.“

„A co když nebudu souhlasit?“ pokusil se Jirka naposledy opakovat. „Pochop, Michale, my musíme držet spolu.“

„To budeme i tak, aspoň doufám,“ odušil Michal. „Já si myslím, že odmítnout nemůžeš. Ostatně, v těch podmínkách ani nestojí, abychom se shodli. Bezvýhradně musí souhlasit jenom ten, kdo zůstane. Takže stačí, když souhlasím já.“

Problém, jak zavolat Aorruga, se vyřešil sám a hned, ani se jím nestačili zabývat.

Zablesklo se - a stála před nimi figurína černého rytíře s malou chobotnicí uvnitř. Vládce šestnácti světů Aorrug.

„Opět jste mě překvapili,“ řekl hlasem neutrální barvy. „Myslel jsem si, že se aspoň teď poperete, ale jak vidím, vy pořád držíte spolu. No dobrá, už jsem to slíbil. Ne že bych splnil všechno co slíbím, ale tentokrát je to výhodné pro mě stejně jako pro vás - tedy spíš pro jednoho z vás. Nebudeme to tedy zbytečně zdržovat. Dej mi svůj komunikátor, Jiří.“

Jirka váhavě odepnul ze zápěstí komunikátor. Černý rytíř mrštil přístrojkem na podlahu a rozšlápl jej těžkou kovovou botou. Pak vytáhl z pouzdra nový a podával jej Jirkovi.

„Vezmi si tenhle,“ pobídl ho. „Je stejný, jenom je v něm nahrané moje poselství Gurroovi. Doufám že mu to odevzdáš. Je to i v zájmu tvého kamaráda. Jestli ani ten nepatrný úkol nesplníš, povede se mu tady mnohem hůř.“

Jirka si připnul komunikátor na ruku a podezíravě si jej prohlížel. Vypadal přesně stejně jako jeho - a v tom případě nemohl ručit ani za pravost toho předchozího.

Michal si jen připomněl, jak předtím vášnivě odmítal, že by Aorrug mohl vyměnit ROM-paměti vcelku za jiné. Teď už byl ochoten připustit, že to možné je.

A opět se odsunul obrovský kamenný blok a otevřela se za ním chodba do kruhového sálu. Aorrug pokynul oběma chlapcům a ti ho poslušně následovali.

„Let k Zemi je naprogramován. Doufám, že tě nenapadne ta pitomost s vypnutím hlavního vypínače,“ řekl Aorrug Jirkovi. „Mohl by ses propadnout do třetího vesmíru a odtud by ses už nikdy nevrátil.“

„Cožpak existuje i třetí paralelní vesmír?“ Michalovi to nedalo, aby se nezeptal.

„Podle mých výpočtů ano. Ale z pochopitelných důvodů jen podle mých výpočtů. Nemám zájem vysílat tam své lodě, dost na tom, jak pitomě jsem se ocitl tady,“ vrčel Aorrug.

Jiří pomalu vstoupil do přechodové komory malého letadla a několikrát se ještě otočil, aby zamával kamarádovi. Michal mu povzbudivě ukazoval zdvižený palec, aby ho podepřel. Jemu samotnému však bylo mnohem tísnivěji. Kdyby to nevyšlo, pak se pro něho Jirka nevrátí. Bude sice doma, ale on, Michal, zůstane do smrti tady, ve světě krutých nepřátelských tvorů, kteří by v něm viděli nanejvýš - chutnou pečení.

„Vrátíme se,“ pokynul Aorrug Michalovi. „Při odletu mého leta-

dla tady vznikne bublina vakua. Roztrhalo by nás to oba, kdybych odlet nenaprogramoval s patřičnými kontrolami.“

Vrátili se nejprve do chodby a pak až do jeskyně-klece. Náhle se skála otrásla, ozvalo se zahvízdání, které postupně klesalo, až skončilo stále klesajícím bučením.

„Doufám, že doletí,“ podotkl Aorrug zamýšleně.

„Doufáš?“ podíval se na něho s podezřením Michal.

„Ano, doufám,“ opakoval Aorrug. „Nikdy jsem ještě nic do bývalého vesmíru neposílal. To je můj první pokus. Doufám, že bude úspěšný.“

„A ty... takové pokusy... ty je provádíš na nás?“ trochu vykypěl Michal. „To jsi do Euklida neposlal ani sondu? Děláš takové nebezpečné pokusy - na lidech?“

„V tomhle vesmíru nejsou krysy, abych mohl dělat pokusy na nich,“ odsekl Aorrug. „Ostatně - bylo by těžké přesvědčit se, zda taková sonda skutečně dorazila do Euklida a ne někam jinam. I kdybych nařídil automatům vyfotografovat všechno na druhé straně, kdo zaručí, že to není právě ten třetí vesmír? Takhle bude všechno hned jasné. A neboj se, spočítal jsem to podle svého nejlepšího svědomí.“

„Pokud vůbec nějaké máš,“ opáčil Michal posměšně.

„Do mého svědomí tobě nic není,“ odsekl Aorrug. „Tady je můj vesmír, moje Gmutuko, moje peklo. Tady vládnu já a ty mi do toho mluvit nebudeš.“

„Máš mě tu v hrsti, nebo v chapadlech, říkej si tomu jak chceš,“ připustil Michal otráveně. „Ale to mi nebrání, abych ti neřekl čistou pravdu. Nevím, co ti na tvůj vzkaz odpoví Gurroa, ale jedním jsem si jistý. Yl-la ti to zlo neodpustí. A bude se za tebe stydět. Tím si můžeš být jistý.“

„Tohle jsi neměl říkat,“ řekl Aorrug a zkoumavě se na Michala podíval. „Ale konečně - já ani nevím, co se stalo od chvíle, kdy jsem opustil planetu Gurr. Nevím co se přihodilo s Yl-lou. Pamatuji se, chtěl jsem jí věnovat nesmrtelnost, ale odtrhl jsem se dříve, než jsem to dokázal vyřešit.“

„Abys věděl o něco víc,“ podotkl Michal a také tak divně se na svého věznitele podíval, „Yl-la je něčím podobným jako Gurroa nebo jako jsi ty. Zatím se nijak neprojevila, ale to asi bude proto, že ji Gurroa zatím považuje za příliš slabou a zranitelnou. Žije prý na planetě Gurr. To je všechno, co o ní vím. Víc si možná najdeš v našich

komunikátorech, pokud to tam ovšem bude.“

„Není to tam,“ odtušil Aorrug. „Už jsem po tom pátral.“

„To je možné,“ přikývl Michal. „Nicméně - pokud se mohu spolehnout na řeči, které se o tom vedly před naším odletem ze Země, bude to pravda.“

„To už je jedno,“ vzpamatoval se zase Aorrug. „To už se nikdy nevrátí. Tenhle vesmír je můj osud. Je jiný, než starý dobrý Euklid. Gmutuko je peklo, ale vládnu šestnácti světům a jsem tady pánem. A do Yl-ly mi nic není.“

Zablesklo se a černý rytíř zmizel.

„Jsi tady neomezeným pánem, a přitom - je mi tě opravdu líto,“ odtušil Michal.

Ale to už černý rytíř neslyšel.

Oběti pekla

Michal se poprvé a naposledy pokusil útočit na city toho netvora, který snad kdysi býval člověkem.

Věděl toho o Gurroovi zoufale málo, ale nebylo toho tak málo, aby se na tom nedalo nic postavit. Gurroa býval kdysi pozemšťan. Jako patnáctiletého ho unesli do vesmíru první kosmonauté z Aigury, ale nebylo to ze zlého úmyslu. Aigurské hvězdné letadlo na Zemi přistálo tak nepříjemně prudce, že se málem rozbilo. Pavel se tenkrát vracel domů a nešťastnou náhodou si zkracoval cestu lesíčkem, kam aigurská stříbrná koule prudce vletěla. Polámané kmeny stromů, létající kolem, se mu jako zázrakem vyhnuly, ale omráčily ho antigravi- tační vlny naplno pracujících motorů.

Aiguřané mu chtěli pomoci. Nemohli ho nechat ležet jen tak, proto ho přenesli do svého letadla. Ale pak je vyděsilo prolétávající letadlo a oni nakvap odlétli - se svým novým, nedobrovolným pasažérem. A aby všem bědám nebyl konec, brzy poté v nadprostoru dokonale zabloudili.

Vrátil se na Zem až za několik dlouhých let. Přemohla ho touha po domově. Podařil se mu husarský kousek, neboť našel i bez pořádných hvězdných map cestu z Aigury, vzdálené dva tisíce světelných let. Ale brzy se opět vrátil na Aiguru.

Z patnáctiletého chlapce na Aiguře vyrostl mladý muž. Se svými přáteli prožil převrat, zakončený pádem nenáviděného císařství, dlouho byl poradcem vlády a pomáhal tak vytvořit první demokracii v historii této planety - a nakonec si vzal aigurskou dívku Yl-lu za ženu a zůstal na Aiguře.

Měli spolu čtyři děti - míšence. Ale nebylo to zadarmo. Zpočátku jim totiž nikdo nedával naději na vlastní děti, bez deformací, způsobených genetickou nekompatibilitou. Pak za nimi jednoho dne přišel lékař, který jim vlastní zdravé děti slíbil, pokud mu dovolí s nimi trochu experimentovat.

Jak by mohli odmítnout?

Netušili, že se stali nevědomky obětí pokusu. Ten lékař nebyl takový lidumil, za jakého ho měli. Ale všechno se pak obrátilo tak, jak to nikdo nečekal.

Děti pozemšťana a Aiguřanky byly velice zvláštní.

Jako první se narodil chlapec, svými rodiči předem zvaný Gurroa, což znamená v aigurštině Moudrý. A zdálo se, že dělá svému jménu čest.

Půl minuty po narození poprvé promluvil. Nikdy nechodil do školy - ale znal všechno stejně dobře, jako jeho otec. Ve dvou letech samostatně řídil letadlo a sedmiletý s otcem a dvěma mladšími sestrami poprvé pilotoval kosmické letouny, schopné přenášet od hvězdy ke hvězdě celé planety.

Na veřejnosti se poprvé objevil v osmi letech. Vrcholila právě válka s Agriši, Galaktické společenství svými křižníky i letadlovými loděmi ustupovalo drtivé přesile útočných lodí hmyzí civilizace - a slib osmiletého chlapce, že Galaktické společenství zachrání, pokud mu bitevní lodě Společenství na pár hodin vyklidí prostor střetnutí, působil podivně.

Stejně podivně však zapůsobilo, jak se to dítě znenadání objevilo uprostřed sálu Velké rady Společenství na planetě Bardžá. Všechny tím šokovalo - a uvěřili mu.

On slib splnil a potom zmizel, jako by se nikdy předtím neobjevil. V deseti letech dojednal trvalý mír s centrálními planetami říše Glug - s oněmi Agriši.

Teprve potom se veřejnost aspoň částečně dozvěděla, jaká nová bytost tu mezitím vznikla.

Dávno předtím byla na pusté planetě Gurr založena divná kolonie. Tvořily ji samé děti, od mimin a batolat, po osmi až devítileté. O všechny ty děti se starali jen dva dospělí. Gurroova matka, Aiguřanka Yl-la, a její muž Pavel, pozemšťan a uznávaný vůdce této kolonie.

Ve skutečnosti tomu bylo poněkud jinak. Na planetě Gurr žily jen dvě bytosti. Aiguřanka Yl-la - a úplně nová bytost, která si začala říkat Gurroa. Všechny děti totiž psychicky tvořily spolu s Pavlem jedinou telepatickou bytost. Bytost, složenou z mnoha na první pohled obyčejných lidí a zpočátku vlastně dětí - ale s jediným společným vědomím.

Pak se stalo, že byl Pavel zavražděn. Zprvu to vypadalo, že se Yl-la stala ochránkyní zbylých dětí, ve skutečnosti to bylo naopak. Ta jedna bytost, tvořená stovkou dětí, chránila od té doby Yl-lu před jakýmkoliv dalším nebezpečím.

Yl-la získala na planetě Gurr velice zvláštní postavení. Všem dě-

tem se stala matkou - čtyři z nich skutečně porodila, ostatní přijala za své. Bytost Gurroa, která původně vznikla rozšiřováním a připojováním dalších a dalších členů k jejímu muži, byla přitom stále i její první a jedinou láskou.

Jedině Aiguřanka Yl-la mohla být proto citlivým místem i pro Gurroova pokračovatele - pekelného vládce Aorruga.

Když však Aorrug prohlásil, že ho osud Yl-ly nezajímá, bylo to velice zlé znamení.

Znamenalo to, že už bylo porušeno i jeho poslední lidské pouto. Vesmír Gmutuko, nazvaný taktéž Peklo, držel svou oběť příliš pevně.

Michal sice bezvýhradně souhlasil, aby se na Zem vrátil Jirka, ale jeho matné tušení o pekle, které ho tu čeká, bylo slabým odvarem proti skutečnosti.

Ne že by se mu dařilo špatně po fyzické stránce. Lednice byla neustále plná, na pohovce se spalo dobře, hladem, zimou ani tělesným strádáním netrpěl. Horší to bylo po psychické stránce. Mohl se v duchu přesvědčovat, že Aorrug své chování jednou změní, ale jasně cítil, že je od pravdy příliš daleko a vyhlídky na splnění tohoto snu jsou malé.

Aorrug ho tu potřeboval. Jako památku na původní vesmír? Nebo ze zlomyslnosti, že i někdo jiný měl stejnou smůlu jako on sám? Aby další zbloudilec uvízl v tenatech pekla Gmutuko?

Nejprve se pokoušel dělat to co předtím. Jakmile se ráno probudil, nasnídal se a začal se přehrabovat v té obrovské haldě hnoje, kterou do komunikátoru uložil Aorrug. Připadal si jako Herkules při čištění Augiášových chlévů. Odstraňoval strašlivý, ubíjející nános propagandy a drobná zrnka poznání z toho bahna vybíral a přepisoval do čistých adresářů.

Byla by to práce na několik let. Jenomže Michal si už za týden uvědomil, že tahle práce je nejen obtížná, ale zejména marná. Pro koho tady shromažďuje všechny údaje? Jistě ne pro sebe, on je v téhle kleci potřebovat nebude. Jedině... možná pro případ, že by se Jirkovi podařilo zainteresovat Gurrou. Ale tahle možnost byla spíše teoretická.

Osvobození vězně Michala z moci pekelníka jako Aorrug by ur-

čitě nebylo jednoduché. Předně není vůbec jisté, zda bude komunikátor, ta jediná stopa, zjistitelný odkudsi z vesmíru. Vždyť se Michalova jeskyně může nacházet kdovíjak hluboko pod zemí. Mohou jeho signály skrz tak silné stěny proniknout ven? A i kdyby ho Jirka našel, jak by se sem dostal?

Ale ani to není všechno, největší překážkou osvobození by byl určitě sám Aorrug a jeho nesmírná moc v tomto vesmíru - včetně uxi-onů.

Nevypadalo to, že by měl Michal nějakou naději. Nejspíš tu zůstane do smrti - tahle planeta se ostatně stala hrobem dvou ze čtyř kamarádů, Mikyho a Evžena. Smutný konec party, která se vydala do vesmíru jen tak za zábavou...

Michal tedy i nadále klofal své příkazy na miniaturní klávesnici komunikátoru, ale už ne s takovou chutí jako když s touto činností začal. Ted' to dělal spíš proto, že to bylo přece jen lepší než nečinnost. Zůstat sedět a jenom se dívat na střídající se návštěvníky, kteří ho pozorovali čistě jako exotické zvíře? To by se jistě brzy zbláznil.

Jenomže těch dat bylo na jednoho člověka příliš mnoho. To by byl úkol pro celý tým, pečlivě organizovaný a vybavený dokonalou technikou včetně výkonných počítačů. Pravda, i ten komunikátor obsahoval miniaturní počítač, ale od toho mrňete se nedal požadovat žádný oslnivý výkon.

Dny tak ubíhaly pomalu a stereotypně.

Ráno vstát, dát si snídani. Pak zalézt pod deku, zapnout komunikátor a vleže klofat do kláves.

V poledne si ohřát něco k snědku. Potom zalézt pod deku, zapnout komunikátor...

Večer si ohřát něco k snědku, po večeři zalézt pod deku, zapnout...

Jednou za čas si to nepatrně vylepšoval pečením chleba, kterému musel věnovat delší chvíli, ale nechtěl to prozatím nijak automatizovat.

Pak ho napadlo, že by si mohl vést deník, když tu není do čeho píchnout. Založil si adresář, napsal sem své zážitky za poslední dny, popsal tam odlet Jirky - a pak zjistil, že nemá o čem psát. Chyběl mu motiv, chyběly mu události. Tady v kleci se nic nedělo. Michal konečně pochopil, proč některé organizace tak vystupují proti Zoologickým zahradám na Zemi. Ano, pro návštěvníky jsou zdrojem poznání,

ale pro zvířata to musí být strašně ubíjející.

Z postupující apatie nakonec Michala vytrhl ten, od koho to už ani nečekal.

Aorrug se u něho jednoho rána zjevil tak nečekaně jako vždycky. A jako vždycky použil ono černé brnění, tak falešně připomínající člověka.

„Celé dny jenom ležíš,“ osopil se na Michala. „Takhle se za chvilku přeměníš ve spokojené prase. A já tě nepotřebuju jako vepře, rozumíš?“

„Zajímavé,“ odušil Michal, ale vstal. „Já jsem si skoro myslel, že ti jde právě o tohle.“

„Rozhodl jsem se ukázat ti Impérium,“ úmyslně přeslechl Michalovu kousavou odpověď.

Michal mu neodporoval. Prošli chodbou do známé kruhovitě hal, kde na ně čekalo malé letadlo. Nastoupili. Tentokrát Michal čekal, že se otevřou nějaká vrata, byl připraven i na to, že se letadlo vznese kolmo vzhůru, ale ne. Prostě náhle, bez varování byli v nadprostoru Duha II, který zářil podobně jako Duha I, jen trochu pozměněnými barvami.

„Tentokrát poletíme dál,“ oznamoval Aorrug Michalovi.

„Na nějakou hraniční planetu?“

„Ještě dál,“ odušil Aorrug. „Pokusíme se dobýt planetu. Vyhlédl jsem si Momug, skoro v centru Federace. Budou na to koukat jako sůvy z nudlí.“

Michal se zamračil. Na vraždění nebyl zvědavý a tohle se mohlo změnit v horší masakr, než rozdrcení jedné flotily.

Nadprostor Duha z obrazovek zmizel, jako by je sfoukl. Ted' tady byla jen fialová mlha nadprostoru Evsej II.

„Už ji vleču!“ ukázal Aorrug Michalovi vítězoslavně.

Před nimi se objevily větší kulovité lodě. Zdálo se, že jsou nalepené na obrovité, průhledné mýdlové bublině, veliké jako fotbalový stadion i s ochozy. Pomalu se s ní rozjížděly nadprostorem. Michal se nahnul blíž k čelním obrazovkám, aby lépe viděl, ale neostrost obrysů byla asi způsobena mlhou. Přesto uprostřed bubliny spatřil nevelký předmět. Podobal se namodralému kopacímu míči s bílými krajkami.

„Co je to?“ vyhrkl úžasem.

„Planeta Momug,“ prohlásil Aorrug hrdě. „Přesněji, její projekce z Euklida do Evseje.“

„A co s ní děláte?“

„Stěhuju ji,“ odušil Aorrug. „Už mám pro ni vyhlídnutou jinou hvězdu, přenesu ji tam a umístím na oběžnou dráhu.“

„Ale... i s obyvateli?“

„Bez nich by to nebylo ono.“

„A oni s tím... souhlasili?“ vyhrkl Michal, ale ihned si uvědomil, že to nebyla zrovna inteligentní otázka. Na názory nepřátelských obyvatel by se přece Aorrug neptal.

„Nejprve jsem od ní odlákal Gardu,“ chlubil se Aorrug. „To byla taková menší flotila, co měla planetu chránit. Když ale její kapitáni spatřili na dostřel impulsních torpéd moje loď, nechali planetu planetou a rozletěli se ulovit je. Šlo o přestárlé typy, řízené jenom automaty - jen ať se Momugové střelbou po nich baví. Ještě víc se budou bavit, až se vrátí k planetě a zjistí, že jim mezitím zmizela...“

„Ale co ti... na planetě?“

„Nemají žádné kosmické letouny,“ řekl Aorrug. „Byla to trochu zaostalá planeta. Přemístím ji dál od Federace a její obyvatele zařadím do svého Impéria.“

„Ale... přesouvat planetu s lidmi, to musí být strašné. Voda oceánů se převálí přes pevniny...“

„Nepřeválí,“ zarazil ho. „Ta bublina se chová jako úplně izolovaný inerciální systém. Jen... jen se jim právě teď pro ně nepochopitelným způsobem změnila hvězdná obloha. Zmizelo jejich slunce a hvězdy putují po obloze nečekanými směry. Až se to zastaví, budou obíhat kolem jiné hvězdy, žádnou hvězdu na obloze nepoznají - a nebudou ani vědět, kterým směrem se jejich Federace nachází.“

„Ale když nebudou souhlasit?“ umíněně opakoval Michal.

„Kdoví, třeba někteří z nich souhlasí,“ odušil Aorrug. „Já jsem se jich na to neptal, nevím. A ptát se jich nebudu, beztak mě jejich názory nezajímají.“

„Ty že jsi pomáhal zavádět demokracii na Aiguře?“ otočil se Michal zády k Aorrugovi.

„To jsem byl ještě člověk,“ zasyčel Aorrug.

Nic víc neřekl, ale režim letu jejich letounu se skokem změnil. Letoun se na okamžik objevil v nadprostoru Duha, ale po krátkém

smýknutí stranou se náhle objevil v jiné podzemní hale, mnohem větší než ta, odkud předtím odlétali.

Dosedli a Aorrug Michalovi pokynul chapadlem, aby šel napřed. Vešli společně do dlouhé bílé chodby s mnoha dveřmi. Jedny se samy od sebe otevřely a oba vstoupili do neveliké místnosti, osvětlené jen slabým světlem namodralých výbojek. Uprostřed stál jediný předmět, šedivý kvádr, veliký jako rozložitý psací stůl. Jinak byla místnost prázdná.

„Podívej se!“ ukázal Aorrug a pokynem chapadla způsobil, že se horní deska kvádru pomalu vznesla až ke stropu.

Stůl se změnil ve velkou vanu. A na dně...

Michal ucouvl hrůzou.

Ten hranol byla - rakev.

Uvnitř byly čtyři přihrádky, čtyři nevelké boxy vyložené bílou, nařasenou látkou. V každém boxu leželo mrtvé dítě, nanejvýš pětileté.

Z jednoho dítěte zůstala jen hlava, přesněji, horní část obličeje s čelem a velkýma, uhlově černýma očima bez bělma. Spodní část lebky byla rozdrcena a tělo chybělo úplně, ale podle těch očí mohlo jít jediné o mladého Aiguřana.

Také druhé dítě vypadalo hrozně. Na bezvládném tělíčku s mnoha modrými podlitinami byly znát stopy zubů, jedna ruka a obě nohy chyběly, obličej byl okousán k nepoznání, takže se ani nedalo zjistit, ke které rase původně patřilo.

Třetí bylo děvčátko. Podle velikého plochého nosu, velmi podobného prasečímu, to byla Aiguřanka. Její tělo viditelně poškozené nebylo, jenom její oči, veliké a šedivé, vypoulené a nehybné, spolu se strnulým, bolestným šklebem dokazovaly, že ani tohle dítě nežije.

Poslední byl chlapec, pozemšťan, ze všech dětí největší. Jeho obličej byl klidný a vyjadřoval smrt ze všech nejméně, ale břicho měl rozervané - a prázdné.

„To jsem byl já,“ ukázal Aorrug na mrtvá tělíčka. „Tolik se nás sem dostalo, když se letadlo s námi propadlo do toho zdejšího pekla.“

„Co se s nimi stalo?“ zadrhl se Michalovi hlas.

„To není důležité, aspoň teď už ne,“ odmítl Aorrug. „Já jen, abys věděl, že tenhle svět nebyl krutý jen k tobě.“

„Já ti přece věřím,“ odvětil Michal. „Jen si nemyslím, že by ti to dávalo morální právo pokračovat v tom zlu.“

„Na morální právo ti kašlu,“ odsekl Aorrug.

„Jistě, můžeš, máš tady moc. Ale absolutní moc neznamená absolutní pravdu. Máš větší možnost prosazovat tu svou vůli, ale morální právo je úplně o něčem jiném.“

„Poslyš, už mě nebavíš,“ zařval Aorrug. „Kdo se tě prosí o tvoje morální soudy?“

V té chvíli měl Michal pocit, jako kdyby ho přes obličej šlehl bičem. Pocítil pekelné trhnutí a křečovitě sevřel oči, ale když to dál nepokračovalo, rychle je otevřel.

Stál ve své jeskyni, metr od pohovky. A byl tu sám.

Aorrug ho sem přenesl v jednom jediném okamžiku. Určitě má možnosti, o jakých ani nevím, napadlo chlapce. Neměl bych ho tak dráždit...

Ale pak opět pohodil hlavou.

Co může ztratit? Svobodu? Tu přece nemá. Sám sebe? To je horší, to mu ještě může vzít. Ale dokud bude on sám stát na svém, nebude to tak snadné.

Bezmyšlenkovitě otevřel ledničku. Vybral si odtud veliký plod podobný kokosovému ořechu, mimo jiné i tím, že v jeho pevné skořápce šplouchala jakási tekutina. Opatrně kapesním nožem prorazil dva otvory a zhluboka se napil.

A zase život v kleci... Co tu ještě může čekat?

Neudělal by nakonec lépe, kdyby Aorruga vydráždil ještě o trochu víc..?

Konec diskuse

Uplynulo devatenáct dní od chvíle, kdy Michal naposledy zamával Jirkovi do zavírajícího se vchodu jeho odlétajícího letadla. Doufal jen, že Aorrug splnil svůj slib a že kamarád je v této chvíli v bezpečí. Snad se mu podařilo navázat také spojení s civilizací Gurroa. Tato civilizace je sice stranou Galaktického společenství, takže není obecně známo, kde se její domovská planeta Gurr nachází, ale Aorrug Jirkovi před odletem doporučil obrátit se na několik lidí, kteří spojení s Gurroou mohou kdykoliv navázat.

Michala ani nepřekvapilo, že většina těchto lidí bydlí v Čechách.

Zatímco s navázáním spojení s Gurroou neměly být velké starosti, další možné akce by byly obtížnější.

Michal by první známky nějaké aktivity z Gurroovy strany odhadoval za několik let. Jirka by se musel naučit zacházet s Gurroovou technikou, ostatně bylo by jistě vhodné všechno nejprve důkladně promyslet. A kromě toho nebylo jisté, že vůbec k něčemu dojde. Záchrana lidského života je jedna věc, ale pravděpodobné ohrožení dalších osob by takhle nejistou akci značně zpochybňovalo. Gurroa sám by jistě něco takového podnikl i při větších nejistotách, ale právě jemu byl tento vesmír kategoricky uzavřen.

Proto byl Michal nesmírně překvapen, když se po poledni následujícího dne objevil v jeho kleci Aorrug, tentokrát bez obvyklé figuríny černého rytíře, v podobě známé chobotnice.

„Pojď se mnou,“ pokynul chapadlem chlapci.

Vyšli známou chodbou z klece do velké rotundy, ale nešli k letadlu. Aurrogova chobotnice zabočila napravo a pozemšťan ji poslušně následoval. Za modrými dveřmi zde byla místnost, plná obrazovek. Na všech byl vesmír... a zdálo se, že kamery jsou na jednom jediném letadle.

„Podívej se sem,“ ukázala chobotnice Michalovi chapadlem na jednu z obrazovek.

Cosí se tam pomalu pohybovalo. Nic nebylo vidět, bylo to asi černé, ale postupně to zakrývalo hvězdy a po chvíli je opět odkrývalo.

„Co to je?“ pokrčil rameny Michal.

„Je to vesmírná loď,“ odušila chobotnice. „Přesněji, je to Gurrova vesmírná loď. Cestu nadprostorem má už za sebou, teď už se jen přibližuje - přímo k Margabadaru.“

Michalovi zatrnulo. Gurrova nadprostorová loď! Je celá černá, zřejmě aby ji nebylo vidět. Ale tahle bestie ji přece jen zpozorovala. A Jirka - letí přímo do pasti... Což musíme zase prohrát? Jak ho jen varovat?

„Tak jste si to přece dohodli, ty a tvůj kamarádíček!“ začala se chobotnice smát podivným, zlým smíchem. „Doufali jste, že o tom nevím, že! Takový primitivní trik! Morseovka! A to mělo mít naději na úspěch? Mysleli jste, že přede mnou zatajíte vaše bláhové plány? Marná snaha!“

Michal pochopil, že nemá cenu zapírat. Tato bestie nejen odposlouchávala, co si říkají, ale prokoukla i jejich pokusy o skryté domlouvání. Samozřejmě - časoprojektory by dokázaly sejmout stisky rukou stejně pohodlně, jako chvění předmětů způsobené zvukem. Jediné, co ta bestie určitě vědět nemohla, bylo co si kdo z nich myslel. Ačkoliv - kdoví, jestli neumí číst myšlenky! To by z ní udělalo pravého vládce pekel.

„Ty si myslíš, že je tam Jirka?“ optal se opatrně.

Byla to celkem zbytečná otázka, ale položil ji Aorrugovi proto, aby získal aspoň trochu času.

„Snad nedoufáš, že tam není?“ rozesmála se chobotnice. „Já jsem o tom přesvědčen.“

„Jak to - přesvědčen? Určitě to nevíš? Máš snad uxiony!“

„Uxiony mám, ale v tomto případě mi nejsou nic platné,“ odfrkla si chobotnice. „Letoun je obalený blánou géja-pole, kam uxiony neproniknou. Géja-pole má spoustu výhod. Letadlo se může objevit jenom na okamžik, obalí se obranným polem... meteority se jen rozprsknou jako nic... no a mezitím se dají vyhodnotit obrázky a rozhodnout, zda pole zrušit nebo zavčas zmizet. Kdysi jsem to taky tak dělal, zvláště v nebezpečných oblastech. Jenže dřív jsem pokaždé musel géja-pole vypnout, jinak bych nic neviděl, kdežto v tomto vesmíru je géja-pole úplně průhledné a není nutné je vypínat.“

„Tím lépe,“ oddychl si Michal.

„Jenomže tady géja-pole ani nechrání tak spolehlivě jako ve starém vesmíru,“ pokračoval Aorrug. „Právě proto, že je průhledné. Zachytí sice a odrazí všechno hmotné, od meteorů až po protonové

záření, ale projde jím i náboj z fotometu, natož z pořádného impulsního kanonu. Však už na něho šesti takovými kanony mířím!“

Michal strnul.

„To přece nemůžeš udělat!“ vybuchl.

„Ale mohu,“ opáčil rozhodným tónem Aorrug. „Takhle jsme si to spolu rozhodně nedohodli. On přece ví, že je tu trvalý válečný stav. A já ho teď rozstřílím, to se ve válce stává.“

„Řekl bych, že to Jirka není. Myslím, že je nemožné, aby se za tak krátkou dobu naučil zacházet s Gurroovým letadlem. Tobě se to zdá snadné, ale pro nás obyčejné lidi to může být mnohem obtížnější.“

Michal to řekl přesvědčivě, jako kdyby tomu sám věřil.

„Myslíš?“ podívala se na něho chobotnice pronikavě svýma velkýma černýma očima. „No, můžeš mít pravdu. Ale to se brzy dozvíme. Teď mě zajímá, jak bude ten tvůj kamarád, nebo kdo v tom sedí, zjišťovat kde se nacházíš. Podle komunikátoru to nepůjde. Nacházíme se v hloubce tisíce metrů, navíc jsme pod souvislou vrstvou žuly a radiové vlny skrz takovou překážku zaručeně neproniknou. Ale já už vím, co udělám! Počkám si na něho, až přistane. Teprve pak ho polapím. Brzy se spolu opět sejdete - ale v kleci.“

Černé letadlo se přibližovalo rychle. Jeho pilot odhadl místo vypořčení přesně a k povrchu planety mu zbývala necelá čtvrt hodina letu. Aorrugova letadla se sice dokázala vynořit z nadprostoru i rovnou v podzemních hangárech, ale Michal už správně tušil, že na to potřebují navádění telepatii.

Náhle Aorrugova chobotnice strnula.

„No tohle! To už je drzost nejvyššího řádu!“

„Co se stalo?“ zeptal se Michal.

„On vysílá!“ odtušila chobotnice. „Moje vlastní signály! Žádost o navedení - ještě z dob, kdy jsem nedokázal pořádně navigovat pomocí telepatie.“

„To znamená, že se ani neskrývá?“

„Přesně tak,“ divil se Aorrug. „Jako kdyby se chystal na oficiální návštěvu. Snad si nemyslí, že s ním budu jednat?“

„Pokud je to Jirka...“ uvažoval Michal. „Ale co když to není on? Nemohu uvěřit, že by za tak krátkou dobu zvládl tak dobře řízení.“

„Letí naprosto optimálně,“ přikývla chobotnice. „Ale to by mohlo být díky automatům. Teď opakoval výzvu. Vždyť on si sem letí jako na předem dohodnutou schůzku!“

„A co ty? Odpovíš mu?“ podíval se Michal na chobotnici. „Je to přinejmenším slušnost.“

„Ale - co by ne!“ neucouvla. „Ať přistane.“

Skoro jako by byla ráda, že jí Michal dal záminku.

Malý černý kulovitý letounek po přijetí řídicích signálů nepatrně změnil směr a pak se vnořil do atmosféry. Měl pořád obrovskou rychlost a Michal očekával, že od jeho pláště hned začnou odletovat jiskry, ale nestalo se tak, géja-pole asi loď chránilo. Teprve těsně nad povrchem planety se rychlost náhle snížila a černá koule jen zvolna klesala na planinku, kam ji Aorrug navedl.

„Půjdeme se na ně podívat,“ navrhla chobotnice Michalovi - i když její návrh nebyl ničím jiným než příkazem.

Vzápětí se na Michala vrhly čtyři jiné chobotnice. Náhle se vedle něho vynořily ve fialových záblescích a omotaly ho. Pak pocítil pekelné trhnutí, spatřil oslnivý záblesk, a když oči opět otevřel, stál v pootevřených těžkých vratech, opět jen s jedinou chobotnicí. Za nimi byla velká hala s několika letadly, před nimi kruhová přistávací plocha.

Černá koule právě přistála sotva pět metrů před Michalem a jeho vladařem Aorrugem.

„Tak jen pojď ven, syčáku!“ řekla tiše chobotnice vedle Michala, nejspíš pro sebe, neboť Michalovi to určeno nebylo a posádka letadla to slyšet ani nemohla.

Vchod do letadla se otevřel. Michal spatřil z přechodové komory vystoupit drobnější ženu s obličejem Aiguřanky. Měla na sobě okrovou kombinézu, bílou halenku, na nohou obyčejné hnědé botky a na kudrnaté hlavě, podobné pozemským vepříkům, drobný čepeček. Michal už viděl spousty lidí planety Aigura, takže se ani nerozesmál, když spatřil její obličej.

„Proboha...!“ ztuhla chobotnice Aorrug.

„Je tu někdo?“ zavolala žena vysokým hláskem a zadívala se směrem, kde stáli.

„To není možné!“ vykřikla chobotnice Aorrug. „Yl-lo, co ty tady děláš?“

„Co bych dělala?“ opáčila oslovená a vykročila radostně k oběma čekajícím. „Přišla jsem tě vytahat za všechny uši, pokud vůbec nějaké máš!“

V několika okamžicích byla u nich.

„Tohle je Jirkův kamarád, že ano?“ zhodnotila pohledem překvapeného chlapce a podávala mu drobnou ruku.

„Ano,“ přikývl Michal a podávanou ruku lehce stiskl.

„A tohle jsi ty?“ podívala se na Aorrugovu chobotnici. Také jí podala ruku a lehce stiskla chapadlo, které se k ní váhavě natáhlo.

„Představovala jsem si tě správně, Jirka tě popisoval docela přesně. Nepozveš mě dál?“

„Jen pojď,“ ustoupila před ní překvapená chobotnice.

Těžká, skoro metr silná pancéřovaná vrata se otevírala s rychlostí, kterou od nich Michal nečekal. Ozvala se rána, jak těžká křídla dosedla na dorazy.

„Vejdou se tam i s letadlem?“ starala se Yl-la. „Slyšela jsem, že tu není bezpečno. Nerada bych přišla o letadlo.“

„Můžeš vletět dovnitř,“ souhlasil Aorrug.

Letounek zavřel dveře. Pomalu, sotva v půlmetrové výšce, následoval Yl-lu, krácející mezi Aorrugem a Michalem.

„Kdo tě veze?“ vyhrkl udiveně Aorrug a ukázal na letoun.

„Myslíš, že se tam ještě někdo kromě mě vejde?“ opáčila s úsměvem. „Možná tady Michal, až ho budu brát domů. Asi to ještě nevíš, ale já už dávno nevěším pouze v tomhle jediném těle,“ ukázala na sebe prstem Yl-la. „Naštěstí je mě zatím tolik, že se do jednoho letounu ještě vejdu.“

„Tak se mu to přece podařilo!“ oddechl si Aorrug.

„Podařilo,“ přikývla. „Ale o tom jsme si snad nepřišli povídat. Máme tu mnohem důležitější jednání.“

Vstoupili do jasně osvětlené místnosti, kde bylo několik kruhových sedaček a neveliký stolek.

„Hned ti něco nabídnu,“ sliboval Aorrug.

„Pokud to nebude to, čím jsi urážel své dosavadní hosty, neodmítnu,“ přikývla. „Ale nabízet návštěvám fekálie, to je podle mě vrchol nepohostinnosti. Na Aiguře i na Zemi.“

„Yl-lo, prosím tě, proč jsi sem letěla zrovna ty?“ řekla Aorrugova chobotnice vyčítavě.

„Protože doufám, že si na mě netroufneš. Ostatně myslím, že to bylo o chlup. Málem jsi mě sestřelil jako vránu!“

„Jak bych mohl? Yl-lo!“

„Slyšela jsem o tobě hrozné zvěsti,“ vzdychla si. „Měla bych poděkovat Michalovi. Řekla bych, že tě až na poslední chvíli přesvědčil, že to neletí Jirka.“

„Já bych mu neublížil,“ bránil se Aorrug.

„Nelži mi,“ podívala se na něho přísně. „Myslíš si snad, že nemám uxiony? Mám, abys věděl. Styd' se!“

„Ty mi tady špiónuješ Impérium?“ zavrčela nesouhlasně na Yl-lu chobotnice Aorrug.

„Musím,“ odušila. „Jak se tu mám jinak rozhlížet?“

„Nech toho...“ varoval ji Aorrug.

„Nenechám,“ odvětila Yl-la. „Poslyš, tvá hrůzovláda tady dneškem skončila. Přišla jsem tě sem zpacifikovat. Protesty se nepřijímají, protože mám pravdu. A konec diskuse.“

„To nebude tak jednoduché,“ vytáčil se Aorrug.

„Bude,“ odmítla Yl-la. „Předáš mi svoje království, nebo Impérium, či jak tomu říkáš. Vrátíš se na planetu Gurr a já tady zatím nastolím mír.“

„Vrátit?“ vybuchla chobotnice. „Yl-lo, ty dobře víš, že to nejde! Musíš přece vědět, že se ke Gurroovi nikdy nemohu připojit, to je vyložené!“

„Kolik máš v současné době fernů?“ optala se Yl-la bez zaváhání a zdánlivě bez souvislosti.

„Asi dvě stě,“ odušila zamračeně chobotnice. „Měl jsem jich jednu dobu i čtyři sta, ale pak jsem utrpěl v několika bitvách hrozné ztráty. Impulsní kanony jsou strašné svinstvo a někdy jsem ze zasaženého křižníku nezachránil vůbec nic.“

„Ne že bych ti to přála, ale docela se mi hodí, že je tě zatím tak málo. To zvládnou za týden,“ podotkla Yl-la.

„Co chceš dělat?“

„Přeměním strukturu tvých fernů,“ odušila. „Ty, co máš v hlavách, by se s Gurroovými neslesly. Předělám ti je tedy na jiný kanál. Proběhne to pomalu, plynule, ani to nepoznáš. Neboj se, umím to a nedělám to poprvé. Pouhé dvě stovky tak malých tvorů, jako je tohle přede mnou, se vejdou do jednoho letadla, takže se budeš moci vrátit. Ke Gurroovi se už nikdy nepřipojíš, v tom s tebou souhlasím, ale když už jste dva, budete dva. Však si na to nějak zvykneme.“

„Ale co když to odmítnu?“ pokusil se Aorrug odporovat.

„To nemyslíš vážně!“ podívala se na něho tázavě Yl-la. „Snad bys tu nechtěl vládnout tak jako dosud!“

„Já jsem tu doma. Vybojoval jsem sedmnáct světů,“ opáčil uraženě Aorrug.

„Ty ti přece nepatří,“ změřila si ho přísně Yl-la. „Už nechci slyšet ani slovo o vládnutí a válčení!“

„Když je nebudu chránit svými křižníky, Federace všechny planety rozstřílí na kusy,“ ujišťoval ji. „Víš ty, kolik mám křižníků u každé planety? A to jsou obvykle ztracenci, neboť při nečekaném útoku o ně většinou přijdu a teprve druhá vlna útočníky zlikviduje.“

„Máš tu aspoň nějaké továrny?“ zeptala se ho zdánlivě nesouvisle.

„To se rozumí...“

„Výborně!“ oddychla si. „Dáš mi je na měsíc pod správu. Postavím pro každou planetu pořádný vargrd a veškeré válčení tím pádem skončí.“

„Vargrd? Co je to?“ zeptal se Aorrug.

„Vargrd? Ále, takový vynález z planety Agaboril. Nejspíš o tom ani nevíš, vid’? Je to velice užitečné zařízeníčko. Umí to spolknout jakkoliv velkou energii zvenčí, dokáže odklonit stranou i veliké asteroidy, kdyby hrozila srážka s planetou. Pro ochranu planet je účinnější než géja-pole. Ostatně - zdá se mi, že ve zdejším vesmíru je i géja-pole nějaké slabší. Přinejmenším je průhledné, takže nejspíš vůbec nechrání před zbraněmi typu fotonových. Právě jsem si toho všimla.“

„Ale jak si to vlastně představuješ? Ty mi to chceš jen tak, beze všeho všechno sebrat!“ obvinil ji.

„Ovšem,“ podotkla. „Ty jsi prokázal, že na to nestačíš. Však už sem někoho najdeme, kdo to zvládne.“

„A co když tě neposlechnu? Pokud to nevíš, všude kolem jsou mé křižníky,“ zkusil Aorrug nasadit výhružný tón.

„O těch už vím,“ mávla rukou. „Nemysli, že si to zdejší peklíčko přede mnou nějak obhájíš. Uvědom si taky laskavě, kdybych se nevrátila, přiletí sem někdo jiný. To bys koukal, jak rychle bys pak škemral o milost.“

„Nevyhrožuj!“ vybuchl Aorrug.

„Nápodobně!“ odsekla Yl-la. „Ty ses s těmi křižníky na mě začal vytahovat jako první. Upřímně řečeno, mám proč být na tebe spravedlivě rozzlobená. Člověče, co to bylo? Planety Seltyfoj a Flgu, osm

miliard bytostí, no ty tě budou strašit ještě tisíc let! Proboha, jak mi to chceš vysvětlit? Však už jsem za to patřičně vycinkala i Gurroovi. Ten nic takového nepoužil, ale před Agríši se taky vytahoval, jak svými lodmi dokáže slisovat planetu.“

„Na to si ještě pamatuju. To jsem byl ještě i já.“

„Ale on to jenom předváděl. Ty jsi to uskutečnil. To je takový zločin, že před tím blednou i nebožtíci Šimar, Stalin a Hitler dohromady. Budeš rád, že tě vezmeme na milost! Spíš by sis zasloužil, abychom tě nechali tady, ale jak by k tomu přišli místní tvorové?“

„Nemusíš to říkat takhle veřejně...“ mrkla chobotnice po straně velkýma očima na Michala.

„Proč ne?“ opáčila klidně. „Já nemám co tajit, ty teď už taky ne. Ty se před Michalem stydíš? Máš proč. Aspoň že se tím už nechlubíš, to by tak ještě scházelo! Hlavní je, že to definitivně skončilo. Budeš to muset všechno napravit. Jak se na tom dohodneme? Veliké nadšení nevidím, ale ani jsem je nečekala. Tady muselo být opravdu peklo, když mého mírného a upřímného Pavla předělalo na takového... Šimara!“

„Yl-lo! Nech toho!“

„Nechám, až přistavíš pro svého hosta Michala letadlo,“ souhlasila Yl-la. „Už jsi ho tu zdržel dost, nemyslíš?“

„Může si vzít kteréholiv, v hale jich mám dvanáct.“

„Tak mu koukej jedno naprogramovat, nebo ho budu muset nejprve odvézt sama. Ne že bych to neudělala ráda, ale tady je práce jako na kostele a škoda každé hodiny.“

„Bude připraveno za pět minut,“ sliboval Aorrug.

„Dobře, já si ho tam odvedu, ale ještě předtím si s ním budu muset pohovořit,“ podotkla.

„Můžeš hned, já už to mám.“

„No vida, jakmile se ukázalo, že to bude ve tvém zájmu, netrvalo ti to ani minutu,“ pochvalovala si Yl-la. „Kdybys předtím tak nevyváděl s tou zoologickou zahradou, bylo by to pro tebe lepší. A to ještě nemluvím o tom, co jsi tady říkal o mně. Že ti do mě nic není? Na to se ještě podívám.“

„Kdo mohl vědět, že tě tu někdy uvidím? A ke všemu tak brzy! Já už jsem myslel, že to nebude nikdy!“

„Vidíš, každá lumpárna vyjde najevo, pamatuj si to. Jen tak na okraj - zlikviduješ i to svoje mauzoleum. Těla spálíš nebo pohřbíš, ale

nebudeš je vystavovat jako Lenina. Nezlob se, připadá mi to morbidní.“

„To bylo to poslední, co mi připomínalo...“

„Jestli se ti opravdu stýská po lidském těle,“ nenechala ho domluvit, „seženu pro tebe pár lidských embryí, dokážeme je pěstovat i mimo, ve stroji. Já ti věřím, lidské ruce jsou mnohem šikovnější než chapadla, ale ty tvoje mrtvolky ti už beztak nejsou nic platné.“

Do místnosti vplulo šest dalších chobotnic. Na velkých mísách nesly jakési zdejší pokrmů.

„Tady máš na ochutnání,“ ožila chobotnice Aorrug.

„Díky,“ přikývla Yl-la a vzala si z podnosu jednu bílou kouli, velikou jako pěst. „Vezmi si, Michale, jistě máš také hlad. Doufám, že to je něco lepšího, než čím jsi krmil je.“

„Je to z ovoce, neměj strach,“ zabručela chobotnice, ale ne ta co mluvila dosud.

Michal Yl-lu poslechl. Panečku, to to tady vzalo obrat, pomyslel si. Ta ženská je od rány a nestrpí odmluvy. Kdybych měl klobouk, smekl bych před ní. Páni, tak tohle je Yl-la! Kdybych tušil, že se v životě setkám s takovou legendou!

Ukusoval sladkou dobrotu. Neměl hlad, byl po obědě, ale odmítnout si nedovolil. Zejména když mu to nabídla Yl-la.

„Těšíš se domů?“ obrátila se na něho, sotva dojedl.

„To se ví,“ odušil.

Do místnosti vstoupila dívka sotva desetiletá, podle obličeje s velkým plochým nosem a černýma očima Aiguřanka.

„Tak pojď,“ zamířila neomylně k pozemšťanovi. Vzala ho za ruku a táhla ven na chodbu.

„Kdo jsi ty?“ zpěchoval se trochu.

„Přece Yl-la,“ usmála se svým prasečím rypáčkem. „Jsem to pořád já, jenomže žiju ve více tělech, jako všechny složené bytosti. Ale na to si brzy zvykneš, jen pojď.“

Vytáhla ho na chodbu a potom do haly. Stálo tu několik černých letadel, podobných si jako vejce vejci. Jenom před jedním stály jako na stráži dvě další aigurské dívky.

„Určitě se chceš co nejdřív vrátit domů,“ pokračovala maličká Yl-la jako by se nechumelilo. „Ale než tě propustím, chtěla bych, abys něco vyřídil.“

„Cokoliv,“ slíbil.

„Víš, já jsem odletěla trochu nakvap,“ přiznala dívka. „Takže až dorazíš na planetu Gurr, vyřídíš Gurrovi, aby mi nepřipravoval šestnáct vargrdů, ale sedmnáct, protože počet planet, které bude nutno chránit, mezitím stoupl. Vargrd je přece jen složitější, než abych je tady vyráběla prakticky z ničeho. Domluvili jsme se, že je za mnou pošle v několika nákladních letadlech. Ušetří mi tím spoustu práce.“

„Vy už jste předem takhle domluvení?“

„Samozřejmě,“ věštila Aiguřanka. „Gurroa tě bude určitě zpovídat. Jirka říkal, že jste měli v komunikátorech celou strukturu zdejšího Impéria, ale že mu Aorrug ten komunikátor před odletem zničil. Ve tvém to doufám je?“

„Je - aspoň před půlhodinou to tam bylo.“

„Dobře,“ přikývla.

Od sousedního letadla přiběhl v té chvíli malý chlapec, rovněž Aiguřan a také zhruba desetiletý. Podával Michalovi komunikátor a propojovací kabely.

„Já si to pro jistotu od tebe zkopíruju, ať mám taky co luštit,“ řekl. „Já jsem taky Yl-la, víš?“

„Všichni jsme Yl-la,“ usmála se Aiguřanka. Pomohla svému kamarádovi propojit přístroje kablíkem a spustila kopírování všech nových souborů.

Aiguřané používali své ruce v takové harmonii, jakoby to předem dlouho trénovali. Chlapec držel komunikátor v ruce, druhou vytřukával příkazy, zatímco dívka současně připojovala kabel k Michalovu přístroji. Ti dva neudělali jeden zbytečný pohyb a Michal se trochu zachvěl, když viděl tu spolupráci. Ano, ti dva byli jedna bytost - spolu s Yl-lou, která byla ze všech těchto částí nejstarší.

Kopírování netrvalo dlouho. Oba Aiguřané potom odpojili kablík od Michalovy komunikátoru, dívka ho vzala za ruku a táhla do letadla. Neprotivil se jí.

„Hlavně tady na nic nesahej,“ varovala ho. „Gurroa prve litoval, že vás dostatečně nevaroval, ale tahle letadla se bez telepatie dají řídit opravdu jen nouzově.“

„Neboj se, jednou mi to stačilo,“ ujistil ji Michal.

„Pozdravuj na planetě Gurr,“ řekla mu své poslední přání před odletem. „Já s tebou nepoletím, mezi těmito vesmíry se nešíří telepatie a složité bytosti jako já nemohou cestovat jinak než vcelku, pokud se ještě vejdou do jediného letadla. Gurroa už tuhle možnost nemá,

ostatně by se tady dostal i do telepatického konfliktu, proto jsem šla já.“

Michal očekával, že se s ním letoun vznesle, ale stále se nic nedělo. Na obrazovkách viděl, jak se maličká Aiguřanka na něho dívá. Samozřejmě se nedívala na něho, ale na letoun, který měl brzy odletět. Ještě jednou zamávala, ale letoun se stále nehýbal.

Najednou Michal strnul.

Obrovská vrata, dosud naplno otevřená, se začala prudce zavírat. Prásklo to pěkně, až sebou malá Yl-la, stojící před letounem, leknutím trhla. Skoro současně s tím se z několika dveří vyhnulo více než dvacet Aorrugových chobotnic. Držely v chapadlech fotometry a namířily je na malou Yl-lu a ostatní Aiguřany. V téže chvíli se zablesklo v řídicí kabině a vedle Michala stála další Aorrugova chobotnice. Mířila na chlapce fotometem a její očka škodolibě pomrkávala.

„Konečná - vystupovat!“ přikázala mu.

Současně se otevřely dveře do přechodové komory a taktéž výstupní dveře z letadla.

„Co blázníš?“ vyhrkl Michal. „Přece se nechceš postavit Yl-le! To jsi opravdu zešílel?“

„Dozvěděl jsem se, co jsem potřeboval vědět,“ odušil Aorrug mrazivě. „Yl-la mi Impérium nevezme! Ačkoliv jsem ji kdysi míval rád, tady panuji já a ne ona!“

Opět se zablýsklo. Náhle tu stály chobotnice dvě. Druhá asi patřila také Aorrugovi, ale k jinému druhu, protože byla mnohem větší a silnější. Popadla Michala bez velikých okolků chapadlem za rameno a vystrkala ho před sebou ven z letadla. Malá Yl-la i další děti tu stály s rukama nad hlavou. Neměly zbraně, ale tak jim to zřejmě přikázaly ozbrojené chobotnice bestie Aorruga.

„Kázání skončilo,“ podotkl Aorrug. „Klec je připravena.“

„Neděláš dobře,“ odušila klidným hlasem malá Yl-la.

„O tom, co je a není dobře, zde rozhoduji já,“ odsekl na to nepřátelsky Aorrug. „Vystup si z letadla! Rychle!“

Jeho ozbrojené chobotnice brzy shromáždily skoro třicet dětí, postupně vycházejících z letadla, mezi nimi osm malých mimin a několik batolat. Starší děti nesly miminka v náručí, malá batolata capala po svých.

„Nechceš pomoci?“ nabídl se Michal Yl-le.

„A víš, že neodmítnu?“ usmála se na něho smutně dívka. „Jest-

li chceš, zvedni do náruče Moami a Suiku, jsou příliš veliké než abych je unesla, a přitom z batolat nejmenší.“

Michal zvedl na každou ruku jedno roční dítě. Moami byla Aiguřanka, kdežto Suiko pozemšťanka a podle vzhledu Japonka. Aorrug na to nijak nereagoval, ani se proti tomu nepostavil.

Chobotnice vedly zajatce s napřaženými fotometry. Náhle se za nimi ozvalo hromové zaburácení, až se Michal leknutím prudce ohlédl.

Yl-lino mezihvězdné letadlo se proměnilo v ohnivou kouli a rozletělo se na veliký oblak dýmu.

„Mosty jsou strženy,“ zachechtala se jedna z chobotnic. Neveselý průvod zajatců pak pokračoval v pomalém pochodu do hlubin podzemní pevnosti.

Nákladním výtahem sjeli všichni do hloubky a proplétali se něco přes kilometr úzkými chodbami. Nakonec vešli do již známé rotundy s jediným letadlem a když potom prošli krátkou chodbou, ocitli se tam, kde to Michal tak dobře znal.

Byli v Aorrugově kleci.

Mimina a menší batolata uložili na Michalovu a Jirkovu pohovku a menší děti brzy usnuly. Nebylo div, pochod byl pro malá batolata nesmírně vyčerpávající. I několik větších dětí obsadilo spací vaky, rozložily si je jen na zemi a brzy také spokojeně oddechovaly.

„Jak to, že dokážou usnout?“ divil se Michal polohlasně, aby je nevzbudil.

„Mám zatím příliš mnoho malých dětí,“ posteskla si malá Yl-la. „Většina jich musí pravidelně spát. Teprve dospělí si mohou dovolit nespát.“

„Tedy - netušil jsem, že se postaví i proti tobě,“ řekl Michal se zjevnou nenávisť.

„Byl tady příliš dlouho - ale ani já si to nějak nemohu srovnat v hlavách - a že jich mám na to více než ty. Něco za tím vězí, zatím nevím co.“

„Co s námi jenom bude?“ staral se Michal. „On je opravdu zlý a kdykoliv si vzpomene, může nás zabít.“

„On mě zatím potřebuje,“ pohodila hlavou malá holčička. „Jak

sis možná nevšiml, pořád s ním ještě jednám.“

„Ano, chybí mi tvoje... no prostě velká Yl-la,“ odtušil Michal.

„Jsem ještě u něho, i když taky jako zajatec.“

„Myslíš, že ho přesvědčíš?“

„Pokouším se o to,“ pokrčila rameny malá Yl-la. „Pořád si myslím, že je v jeho zájmu dohodnout se se mnou v dobrém, ačkoliv si myslí, že je tady svrchovaným vládcem a pánem.“

„Nějak se mi nezdá, že by to nebyla pravda,“ povzdechl si Michal. „Zajal tě nějak snadno.“

„Mě?“ usmála se dívka. „Vždyť mám jenom třicet osm členů, proto se pořád vejdu do jediného letadla. Nepřiletěla jsem s ním zápasit, naopak, já jsem jeho poslední naděje. Nedělá dobře, že se proti mně postavil.“

„Ale... Gurroa sem přece nemůže...“

„Nejsem jen já a Gurroa,“ podotkla dívka. „Složených bytostí je mnohem víc než si myslíš. Nejsem ani sama, kdo se vejde do jediného letadla, i když někteří z nás se dokáží pečlivě vtěsnat jediné do velikého křižníku.“

„S jediným křižníkem nebude mít ten zloduch moc práce,“ podotkl Michal.

„Neměl by,“ pokrčila rameny dívka. „Jenomže ten jeden křižník nepoletí sám. Je nezbytné, aby se tu všichni členové jedné bytosti objevili naráz, ale pak hned mohou přesehnout do dalších bitevních lodí, řízených během přeletu automaty. Myslím, že přechod mezi dvěma vesmíry jsme už zvládli.“

„To by sem pak mohla přiletět celá flotila... Ale Aorrug už zlikvidoval tisíce bitevních lodí Federace.“

„To je možné,“ přikývla. „Jenže on nemá ani tušení, koho si právě proti sobě poštval. Jediná složená bytost je snadno zranitelná, ale nás už je více než třicet.“

„Ale tebe má v hrsti,“ připomněl jí.

„Ať si to zatím myslí,“ pokrčila klidně rameny. „Nejprve mu musím postavit na všech planetách vargrdy. Tím budou lépe chráněné proti všem možným nájezdům, to potřebuje i on. Chci je postavit, i když ne kvůli němu, ale kvůli bytostem, které tam žijí. Do té chvíle spolu musíme spolupracovat, ačkoli to zatím jako rovnoprávná spolupráce nevypadá.“

„Rovnoprávná?“ vybuchl Michal. „Zajal tě stejně jako nás dva.“

Má nás v hrsti, nebo spíš v chapadlech. Poslyš, Yl-lo, došel jsem k přesvědčení, že Aorrug dávno není člověk, ale bestie, jaké není široko daleko rovno.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ zamyslela se. „Bytost, která dokáže slisovat planetu s osmi miliardami bytostí, byť by to byli nepřátelé a provinili se stejným zločinem, ta bytost si nezasluhuje soucitu. Ale jak je možné, že se tak změnil? Je tady sotva padesát let, zatímco jeho druhá část, co zůstala v prvním vesmíru, je docela normální.“

„Ať tak nebo tak, vládne tu a bude vládnout dál,“ shrnul všechno Michal. „Bránit mu v tom nemůžeme. Co myslíš, kdy to Gurroovi a ostatním dojde, že se tu něco zlého stalo?“

„Už jim to došlo,“ podotkla dívenka. „Předpokládali jsme mimo jiné, že do půl dne po mém přiletu dorazíš na planetu Gurr a předáš jim ode mne podrobnosti. Uvázl jsi tu se mnou a to byla první vážná chyba, které se Aorrug dopustil. Měl tě nechat odletět.“

„Ale přitom očekáváš, že Gurroa pošle nákladní loď plné materiálu pro var.. jak se tomu vlastně říká...“

„Ano, já s tím počítám. Protože to je jediné, na čem se s Aorrugem shodnu. Já i on máme společný zájem, aby planety jeho Impéria byly chráněné před útoky Federace. Vargrd není útočné zařízení, zneužít ho nemůže. Jediný efekt bude v tom, že nebudou trpět bytosti, které za nic nemohou.“

„Jenže tím uvolníš flotily jeho křižníků, aby přinesly zkázu obyvatelům Federace. Zatím je má rozestavěné tak, aby chránily především jeho planety. Takhle je bude mít volné.“

„To je jiná,“ povzdychla si. „Ale myslím si, že k dalším bitvám mezi Impériem a Federací těžko dojde.“

„Jsi si tím jistá?“ podíval se na ni s nadějí.

„Jistá? Samozřejmě, jisté není nic, ale domnívám se, že to máme promyšlené dobře,“ usmála se na něho. „Nezlob se, ale nemohu ti prozradit, v čem moje jistota spočívá. Vsadím se, že Aorrug nás právě teď poslouchá a co nevypustím z úst, to jediné zůstane pro něho tajemstvím.“

Michal si na to mimoděk pomyslel, že on sám tentýž trik použil už předtím, aby upokojil zoufalého Jirku.

Jenomže on si tenkrát také nevěděl rady.

A je otázka, zda si v této chvíli ví rady Yl-la.

Konec Impéria

Několik hodin poté se otevřela těžká skalní vrata a dvě chobotnice přivlekly do klece „velkou Yl-lu“. Potom se vrata opět zavřela a vězňové zůstali pohromadě.

„Dohodla jsi s ním něco?“ zajímal se Michal.

„Víš, Michale, ať mluvíš s kteroukoliv součástí složené bytosti, je to naprosto stejné,“ povzdychla si Yl-la. „Snad si na to časem zvykneš, jako si dosud zvykli všichni, kdo se s tímhle fenoménem setkali. Uvědom si, že jsi se mnou mluvil po celou tu dobu, takže víš všechno. Ale řeknu ti to znovu, jasně. Ne, nedohodla jsem se s ním. Je příliš zatvrzelý.“

„A co nákladní letadla?“

„První tři automaticky řízené stroje se mezitím objevily na cestě sem,“ řekla Yl-la. „Je v nich naložen první vargrd. Ale Aorrug mě k tomu nepustil, navádí si je sám.“

„A co když si je sám smontuje? Nepodceňuješ trochu jeho schopnosti?“

„Trvalo by mu nejméně tolik co Gurroovi, než by na jeho principy přišel,“ odtušila Yl-la. „Pokud se do toho opravdu pustí, nemohu mu v tom zabránit, ale on bude jistě spěchat, aby je měl v chodu co nejdříve, ještě než sem přiletí někdo, kdo by mu mohl jeho plány překazit.“

„Takže - on tě na to zavolá?“

„Myslím si to. Zatím se to nekříží s mými zájmy a proto mu v tomto bodě ještě pomohu.“

Brzy se ale ukázalo, že problémy se zvětšují.

Poprvé od okamžiku, kdy se Michal v této kleci probudil, se lednička nedoplnila. Zpočátku byla sice plná, ale jakmile z ní postupně všechno vybrali, zůstala prázdná.

„Dej najíst hlavně dětem,“ navrhl Michal Yl-le.

Yl-la si potraviny nejprve zkontrolovala agisarem. Měla jinou odrůdu než předtím Jirka, vnořený druh, což znamenalo, že jej měla trvale v malé kapse vedle jejího žaludku a pouze podle potřeby z jejích úst občas vyklouzlo chapadlo. Nebylo to tak nápadné - zdálo se, že si k potravinám jen čichá. Po chvilce dala na stranu kokosy, nějaké ovoce

a plátky sýra.

„Tohle bude vhodné i pro malé děti, ostatní pro ně dobré není,“ usoudila. „Máš-li hlad, sněz salámy, pro dospělé lidi nejsou škodlivé. Doufám, že nás nechce držet v hladomorně.“

Ke všemu zhaslo světlo, takže zůstali potmě.

„On se vážně neumí chovat,“ řekla Yl-la nahlas.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Michal.

„Poradila bych ti, zkus spát. Mohli bychom snad rozebrat vaše batohy, aby bylo co dát si pod hlavu,“ navrhla klidně.

„Ty chceš vážně spát?“ zděsil se Michal.

„Proč ne? Zíra budeme potřebovat být svěží. Neboj se, já nikdy nespím celá. Ale nechám si vzhůru jen děti, které budu zítra potřebovat nejméně. A tobě bych navrhovala, vyspi se pořádně. Já tě vzbudím.“

Michal však nemohl a nemohl usnout. Vedle bezstarostně oddechovaly děti, dokonce se zdálo, že i Yl-la usíná, ale on byl příliš roztrpčený Aorrugovou věrolomností, takže nemohl klidně spát.

Kolem něho se ale nic nepohnulo a tak nakonec i on kolem půlnoci podlehl únavě.

Yl-la Michala vzbudila krátce předtím, než se jako každé ráno v kleci rozsvítilo světlo.

Jemně zatřásla jeho ramenem a chlapec vyskočil.

„Klid, klid,“ pošeptala mu. „Pojď se najíst.“

Lednička byla prázdná, jen na dně ležel od včerejška kus salámu. Pro třicet dětí to nemohlo stačit, ostatně Yl-la už včera odmítla dávat to dětem. Michal nejprve nabízel salám Yl-le, ale ona odmítla s tím, že vydrží déle než on.

„Co budeme dělat?“ otázal se jí Michal bezradně.

„Však on dostane rozum,“ podotkla Yl-la. „Dnes jsem mu dala poslední příležitost. Pokud ji nevyužije - a obávám se, že ne - další jednání skončí.“

„Ale co chceš dělat? Drží nás tu v kleci, zbraně nemáme, ani by nám nebyly nic platné.“

„Nech to na mně,“ konejšila ho. „Já vím něco, co nevíš. Ujist'uji tě, že to není okamžitá improvizace. A jez už.“

Michal snědl půlku, aby mu něco zbylo na horší časy.

Asi za dvě hodiny se otevřela skála a vstoupila jediná Aorrugova chobotnice.

„Dej mi svoje agisary,“ poručila Yl-le.

„Předně to není možné a za druhé, nedám ti je,“ odvětila Yl-la pevně. „A nemysli si, že něco dokážeš silou. Tentokrát nemáš šanci, ani kdybys mě zabil.“

„To se ti může snadno stát,“ zasyčela chobotnice. „Já si je taky můžu vzít a neptat se tě. Ale chci, abys mi je dala dobrovolně.“

„Dobrovolně!“ rozesmála se Yl-la, ale hned opět zvážněla a postavila se proti chobotnici. „Poslyš, zdá se mi, že to opravdu přeháníš. Teď není čas na nějaké vylomeniny. Řekni mi rovnou: chceš, abych ti pomohla s vargrdy, jak jsem ještě slíbila? O dalším se bavit nebudeme.“

„Podle mého mínění nejsi v situaci, aby sis mohla klást podmínky,“ odsekla chobotnice Aorrug.

„Já si nekladu žádné podmínky,“ opáčila Yl-la. „Hodlám nanejvýš dostat svému slovu. To ještě splním, ale víc už ode mne nečekej.“

„Z každého dovedu vypáčit, cokoliv si umanu,“ zasyčel na ni nevlídně Aorrug. „Máš tu samá mrňata. Žádné z nich dlouhé mučení nevydrží.“

„A podívejme se,“ pokývala hlavou Yl-la. „Tak už tu máme řeč i o mučení. To jsem se dozvěděla věci! Poslyš, ty vážně nejsi člověk. Máš sice něco z Pavla, ale jen tenkou slupku, pod kterou se skrývá něco, z čeho mě mrazí.“

„Ale že ti to trvalo!“ rozesmála se chobotnice. „Při tvé třicetinasobné inteligenci to není žádná sláva!“

„Já jsem se s tímhle jevem setkala poprvé, ale ty si na to jistě pamatuješ,“ pokračovala Yl-la. „Ty jsi převzal část Pavlova vědomí - podobně jako Itči-ara!“

„Ano,“ odvětila triumfálně chobotnice. „A i od tebe jsem včera získal velice důležité informace. Neutěšuj se, že bych tě potřeboval k montáži vašich vargrdů. Pochopil jsem, v čem je jejich tajemství. A první jsem už nainstaloval - ne tady, ale na planetě Pelivie, která je mi domovem.“

„Aha,“ přikývla zdánlivě nevzrušeně Yl-la. „Takže ty jsi spojená inteligence rasy Anhazeb. Pochopila jsem to správně, nebo je to ještě jinak?“

„Naprosto správně,“ odpověděl Aorrug. „Přesněji jsi to ani nemohla vyjádřit. Ale nebude ti to nic platné. Tvých třicet mrňat mě nemůže ohrozit.“

„Mých třicet mrňat?“ souhlasila Yl-la. „Možná - ale tři stovky Ligaidů je jiná síla!“

„Ligaidů? Kdo je to? Tvůj otec?“

„Pamatuješ si to správně,“ přikývla Yl-la. „Můj pokrevní otec, který v této chvíli na třech planetách v tomto vesmíru nainstaloval všechno potřebné. Máme tady tři opěrné body. To úplně stačí, abychom tě smetli.“

„Aha!“ vykřikl Aorrug. „Takže jsi mě tady celou dobu jen zdržovala, abych ho neobjevil?“

„Nemůžeš ho objevit,“ zavrtěla hlavou Yl-la. „Spíš by se ti podařilo objevit zrnko prachu na dně oceánu. A kromě toho jsem tě nezdržovala. Padesátka jeho lodí odletěla do tohoto vesmíru dva dny přede mnou. Já jsem ti jenom dávala poslední šanci - a ty jsi ji nevyužil.“

„Kde jsou?“ zařvala chobotnice zlostně.

„Na tom je nejhezčí, že táta odletěl tak, abych nevěděla kde základnu postaví,“ usmívala se Yl-la. „Bylo to opatření pro případ, že by ses to ze mě pokusil vypáčit, jak říkáš.“

„Ty to nevíš? Nevěřím ti! Musíš to vědět!“

„Nevěděla jsem to, pochopitelně,“ přikývla Yl-la. „Až do dnešního rána. Teď už to vím, ale tobě to nebude nic platné. Jeho základnu chrání vargrdy. Nemůžeš na ně.“

„Na něho možná ne - ale na tebe mohu,“ syčel vztekle.

„Myslíš, že mě tu máš jako rukojmí?“ zamračila se Yl-la.

„Přesně tak. Tvůj pokrevní otec bude ještě dnes přinucen s hanbou odtáhnout, pokud tě chce ještě někdy uvidět.“

„Táta mě sice trochu jistí,“ řekla Yl-la, „ale mýlíš se, když mě považuješ za bezbrannou. Povím ti to tvými vlastními slovy. I já jsem se dozvěděla, co jsem potřebovala vědět.“

Aorrugova chobotnice náhle vykřikla. To ani nebyl lidský hlas, ale šílené zařvání bestie. Michal na poslední chvíli skočil před Yl-lu, aby ji chránil vlastním tělem, ale nebylo toho třeba. Aorrugova chobotnice se bezvládně zhroutila na kamennou podlahu klece a jen se neurčitě v křečích škubala.

„Neplet' se mi, Míšo!“ vykřikla Yl-la a odstrčila ho na stranu. Pak dvěma skoky doběhla k chobotnici, vykroutila jí z chapadel fotomet a

odhodila jej směrem k Michalovi. Chytil zbraň ve vzduchu, ale nevěděl si s ní rady - neměl ji proti komu použít.

Yl-la se už skláněla nad chobotnicí. Klečela na kolenou, ruce na zemi, hlavu hned vedle hlavy toho tvora.

„Michale, připrav se, mizíme,“ zatahala chlapce za ruku malá Yl-la. „Mohl bys zase vzít do náruče Moami a Suiko? Pro tebe jsou malé, ale pro nás na nošení moc velké.“

„Kam chceš jít? Jsme tu přece v kleci!“ divil se Michal, ale neodmlouval. Rychle zvedl spící batolata. Všechna mimina i batolata se probudila, když vstoupila do klece Aorrugova chobotnice, Moami a Suiko spaly jako jediné. Složená bytost Yl-la byla v maximální pohotovosti, ale tím záhadnější bylo, že tato dvě děcka dokázala i teď usnout.

„Pozor, zavři oči,“ varovala Michala malá Yl-la.

Vzápětí pocítil trhnutí a záblesk, ale ihned to přestalo a odvážil se oči opět otevřít.

Stál v kruhu Yl-liných dětí ve velké místnosti, kde ale kromě nich bylo ještě mnoho dalších dětí. Žádnému nebylo víc než deset let, polovička byli Aiguřané, ostatní pocházeli ze Země nebo z Bardžá. Kromě nich tu byla jediná dospělá osoba. Vysoký šedivý Aiguřan u řídícího pultu jakéhosi zařízení.

„Kde je Yl-la?“ vykřikl na houf jejích dětí.

„Ještě jsem tam,“ odpověděla mu malá Yl-la. „Musím toho využít. Další taková příležitost se nebude opakovat.“

„Yl-lo, neriskuj tolik!“ napomenul dívku šedivý muž.

„Ještě okamžik,“ odtušila dívka.

Pak se v sále zablesklo a objevila se tu velká Yl-la.

Michal si oddychl - a s ním i šedivý muž.

„Už jsem se o vás bál,“ přiznal se.

„Kdo je to?“ zašeptal Michal po straně na malou Yl-lu.

„Asi byste se měli seznámit,“ odpověděla místo ní velká Yl-la. „Tohle je můj táta, Fo-ru Ligaid - a to je pozemšťan Michal, kvůli kterému všechno začalo.“

„Aha - to je ten dobrodruh!“ odtušil Ligaid. „Polož sem, prosím, Moami a Suiko - a podej mi ruku.“

Michal položil na připravené polštářky spící děti. Spaly tvrdě, ani teď se neprobraly. Pak váhavě podal ruku vysokému šedivému muži. Maně si vzpomínal, to je přece další legenda, o které jen slyšel. Fo-ru

Ligaid, vynálezce nadprostorových dálkových letounů, kterými Aigura v minulém století doslova ohromila Galaktické společenství. Takže on je rovněž složená bytost? Vůbec nic nechápal.

„Co se tu vlastně děje?“ obrátil se na Yl-lu. „Jak jsme se sem dostali?“

„Táta tu nainstaloval dálkové teleporty,“ objasnila mu obratem Yl-la. „Umožňují nám pohybovat se podle naší libosti vesmírem. Aorrug je má také, ale poslouchají jen jeho. Jenže my máme svoje - to je konec s uzavíráním zajatců do klecí.“

„A co je s Aorrugem?“

„Nejdůležitější pro nás bylo dozvědět se, co se tu stalo - ani ne s tebou, ale s Aorrugem - a vlastně s těmi čtyřmi batolaty v jeho rakvi,“ vysvětlovala mu rychle Yl-la.

„Já jsem to pochopil tak, že Aorrug vznikl z těch čtyř batolat, jen si postupně k sobě připojoval místní chobotnice a nakonec podlehl zlu, které v nich bylo,“ pokusil se nějak rozumně sestavit svou hypotézu Michal.

„Právě tak nám to vykládal Jirka,“ přikývla Yl-la. „Byl jsi blízko pravdě, ale skutečnost je mnohem horší.“

„Tamta batolata k sobě místní chobotnice nepřipojila?“ nechtěl věřit Michal.

„Naopak, nejspíš se jim to podařilo,“ odvětila Yl-la. „Jenomže neměla tušení, že dynastie Anhazeb je právě takovou složenou bytostí jako Gurroa a my. Připojila se k existující vůli - to ale nemohlo dopadnout jinak, než zhroucením slabší telepatické sítě, což byla ta jejich, neboť měla v kritické chvíli pouze čtyři členy. Na okamžik však došlo k částečnému propojení obou sítí a část vzpomínek, znalostí a vědomí mého bývalého muže se fixovala do paměti složené bytosti Anhazeb. Pomohla jí potom využít všech vědomostí, které měl Gurroa ve chvíli odtržení, ale ty vědomosti nebyly samy o sobě schopné překonat její nelidskou, zlovolnou podstatu.“

„Takže - Aorrug byl přece jenom bestie!“ vykřikl Michal s nenávistí v hlase.

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny Ligaid. „Byla to cizí bytost a podle našich měřítek zlá. Není to ale jednoduché, jak se nám to říká. Ta bytost byla složená už dávno předtím. Už předtím ve vědě dosahovala předstihu před jinými bytostmi svého světa. Gurroovo vědomí jí pomohlo, což by vysvětlovalo jméno Aorrug - ona nejspíš uznávala,

že získala bez velkého úsilí více než za celá staletí vlastního vývoje.“

„Není tomu tak,“ přerušila ho Yl-la. „Já teď vím, jak je tomu doopravdy. To jméno použila čistě ve vztahu k Jirkovi a Michalovi. Když jste se tady dostali do její moci, dostala báječný nápad. Prostřednictvím Jirky poslala Gurroovi žádost o pomoc. Věřila, že Gurroa sem za ní nemůže, takže na podvod nepřijde. Že jí pošle další technické novinky a tím jí opět prospěje. Ona se zřejmě vůbec nezabývala pokrokem, všechnu svou vůli a energii věnovala té válce s Federací a dobývání dalších planet.“

„Ale vy jste jí na to neskočili!“ oddechl si Michal.

„Právě proto, že ta bytost měla Gurroovy vědomosti, ale neměla jeho vůli. Vědomostí užívala po svém. Zničení celých planet i s obyvateli - něco tak hrůzného přece nemůže Gurroa udělat. Přiznám se, v první chvíli jsem zapochybovala o tom, zda v něm někde v hloubce nedřímají ničivé pudy z pravěkých dob, ale to bych ho nesměla znát, jak ho znám. Zbývalo druhé vysvětlení, že Aorrug není Gurroa, ačkoliv se tak rafinovaně tváří. Jistotu jsme v tom směru neměli a proto jsem musela riskovat a navštívit ho tady osobně. Gurroa byl pochopitelně proti, nechtěl mi dovolit, abych se vystavila nebezpečí, ale velký výběr nám nezbyval. Museli jsme se nejprv o té bytosti dozvědět pravdu. A to jsem mohla zjistit jenom já.“

„Dobře - ale co s ní bude dál?“ optal se Michal. „Viděl jsem, že jste na ni něčím zapůsobili, ale smysl toho všeho mi nějak unikl. Ono to ani teď nebude jisté, že?“

„Teď už to jisté je,“ odušila tiše Yl-la. „Krátkce poté, co jsem tu bytost ochromila, jsem se s ní nakrátko propojila a přelila si její podvědomí do hlavy malé Suiko. Suiko totiž není obyčejné dítě. Má mozkové hemisféry oddělené od sebe, polovinou mozku patří mně, kdežto druhá polovina, která nic neovládá, obsahuje přeladitelný fern, takže mohla do sebe nasát celou Aorrugovu vůli. Tak jsem se naopak já dozvěděla vše zbývající o té bytosti.“

„Takže - vy už víte, co si myslí?“

„My jsme v bádání o telepatii opět o něco dál, než býval Gurroa v době odtržení čtyř batolat,“ řekla Yl-la. „Víme jak telepatické vlny zjišťovat - a umíme je též generovat uměle. Jedna moje část, přesněji Moami, kterou jsi držel v náručí, má v hlavě silný biologický generátor. Během mého pobytu na planetě Margabadar jsem jeho pomocí zjistila celou podstatu Aorrugovy telepatie a stačila pomocí agisaru

přeladit Suiko na jeho - dalo by se asi říci kanál. Když jsem se dozvěděla, co jsem potřebovala, Moami vyslala mou vůli do telepatického impulsu. Nejbližší členy Aorrugovy bytosti zabil na místě, ostatní zřejmě nadlouho šokoval. Pak jsme se odteleportovali z planety Margabadar, dříve než se Aorrug vzpamatuje. Nemělo cenu zůstat tam déle. On už se i tak chystal zamést stopy, pochopitelně i s námi. Ta klec, kde jste byli uzavřeni, měla totiž funkci popraviště. Ani nevíte, že jste celou dobu žili přímo před ústím impulzního děla. Těmito zbraněmi se ale pro změnu zabývá taky můj táta.“

„A což takhle ten impuls ještě jednou opakovat?“ napadlo Michala. „Snad by to tu bestii zničilo úplně.“

„Druhý takový impuls by zabil spíš Moami,“ upozornila ho rychle Yl-la. „Nevidíš? Moami i Suiko jsou v šoku a několik hodin jim bude trvat, než se vzpamatují.“

„Takže Aorruga porazila - tahle batolata?“ podíval se na spící děti s respektem.

„Ty děti - to jsem já,“ řekla Yl-la jemně. „Ale máš asi pravdu. Všemocného vládce Impéria Aorrug přemohla dvě malá mimina. Víc jsem si jich nestačila upravit - a ani to nebylo zadarmo. Ty dvě děti jsou definitivně poznamenané a nikdy už nebudou to, co by mohly být.“

„Ale říkáš, že se Aorrug opět vzpamatuje,“ napadlo náhle Michala chmurné tušení. „Mělo to vůbec smysl?“

„Vzpamatoval by se,“ přikývla Yl-la. „Jenomže teď už je v téhle akci táta, především výsadkové oddíly jeho batolat. Obsazují Aorrugovy lodi a přebírají vládu nad Impériem.“

„A Aorrug?“ zeptal se rychle Michal.

„Ještě se plně nevzpamatoval,“ odpověděl mu šedivý muž. „Úplně paralyzovaný není, ale až teď začal klást odpor.“

„Jak to vlastně vypadá?“ staral se Michal.

„Celkem snadno jsem mu obsadil šest flotil u nejbližších planet. Na těch planetách maximálním tempem montuji vargrdy, protože každá takto chráněná planeta bude bezpečná nejenom před náhlým přepadením z Federace, ale i před Aorrugem.“

„A ty další?“

„Ještě jsem neskončil. Aorrug je pořád trochu omámený. Jenom na některých lodích stačil zapnout géja-pole. To úplně znemožňuje synchronizaci, ale já jsem mu do spousty křižníků hned ze začátku

umístil po jednom dítěti. Musím je tam zatím schovávat jak to jde, ale dovnitř obalených křížníků uxiony nevidí a pokud mám uvnitř alespoň jedno mimino, ani obálka géja-pole nepomůže, neboť synchronizace zevnitř mi postačí. Bohužel, část svých lodí stačil zablokovat dokonale a včas.“

„Co s nimi budete dělat?“

„Nepůjdou-li obsadit, budeme je muset zneškodnit. Ale to není nic pro citlivější povahy. Ostatně - ani pouhé obsazení Aorrugova křížníku není jednoduchá záležitost. Na počátku se mi několikrát podařilo omámené Aorrugovy chobotnice bleskově uspat a uvést do zimního spánku, teď mi ale většinou nezbyvá nic než střílet. Moji výsadkáři mají ruční fotometry a uvnitř křížníků rozhoduje, kdo koho dřív spatří. Proti zablokovaným křížníkům musím použít vypůjčené pozemské bitevní lodě ještě z Agríšské války, ano, stejné jako ta, které jste se nedávno vy čtyři zmocnili. Gurroa o ně ovšem Galaktické společenství oficiálně požádal a dostal je. Jsou to strašlivé zbraně. Přímý zásah vždy znamená úplné zničení Aorrugova křížníku. A pozemské bitevní lodě se strefí každou ranou. Zaměřují je automaty a stihnou rozstřílet i letící impulzní torpéda. Pět jich na ně Aorrug vypálil. Jejich jediná nevýhoda je v malém zpoždění, než zamíří, protože musí mířit celou lodí. Když se tři mé lodě vynoří naráz u planety, Aorrug může jednu z nich sestřelit dřív, než se automaty dostanou k výstřelu. Pak se ale situace otočí, prozatím se mu nikdy nepodařilo vystřelit podruhé. Tady rozhoduje rychlost a v té mají automaty výhodu i proti složeným bytostem. Ještě že pozemšťané hned po válce ty lodě nerozmontovali.“

„Takže jde vlastně o pořádnou kosmickou bitvu?“ vydechl překvapený Michal.

„Ano, teď už je to opravdová bitva,“ potvrdil Ligaid. „Braní zajatců v podstatě skončilo. Na počty zničených lodí i na mrtvé od začátku vedu, ale on se pozvolna vzpamatovává a má stále početní převahu, lidí i křížníků.“

„Doufám, že vyhraje,“ sevřel chlapec obě pěsti.

„I my doufáme,“ přikývla Yl-la. „Víš, nikdy není dobré používat násilí - ve vesmíru ani kdekoliv jinde. Jenže někdy to ani dobrák od kosti nemůže nechat. Na Zemi jsou pro lumpy neustále udržována vězení a nejsou prázdná, ačkoliv už každý ví, že Strážci na všechny lumpárny přijdou. Existují prostě lidé, kterým je jedno, že budou py-

kat, hlavně aby si aspoň na chvíli prosadili svou. Jiní zase škodolibě uvažují, že za vraždu dostanou doživotí, ale jejich oběti dopadnou mnohem hůř. Podobně je tomu i ve vesmíru. Nejsou všechny civilizace mírné, jako Bardžá. Vždyť i ti Bardžané díky svému blahobytu pouze zapomněli na krvavé konflikty z počátků své historie. Titíž Bardžané za pouhých pár tisíc let oddělení od mateřské civilizace v nepříznivých životních podmínkách malé kolonie na planetě Gíj tak zbarbarštili, že tomu Bardžané pak ani uvěřit nemohli. Lidské společenství je zpočátku boj na život a na smrt a teprve se vzrůstem civilizace se může uklidnit a boje vystřídá spolupráce. Bardžané toho stavu dosáhli před kosmickou expanzí, Uxané, Askarisané a Aiguřané krátce před připojením, Země, Eio, Errola, Kerré a Iloonik po připojení - a že to dalo práci, aby se její konflikty místo rozšíření na další světy utlumily. A potom existují civilizace, které k neštěstí jiných dosáhly úrovně pronikání do kosmu dříve, než jejich civilizace překonala násilí. Ti potom začali toto násilí šířit i do vesmíru. Myslím především Agríše a jejich obrovské impérium, Kígóry, Líviany - i Federaci a Aorruga.“

Děti mezitím přinesly do místnosti hrníčky, misky s kaší a dalším jídlem. Také Yl-la s Michalem dostali pořádné jídlo a konečně se mohli najíst.

Pro Michala tím veškerá účast v konfliktu skončila. Jen Yl-la se od společné akce odpoutat nemohla, i když byla mimo největší nebezpečí. Její děti se teď podílely na transportu uspaných Aorrugových chobotnic na tuto základnu, vybudovanou jejím otcem. Chobotnice ukládaly do vypolštářovaných krabic a hlídaly. Yl-la se obávala, že by se silnými telepatickými výzvami mohly probudit. Pak by nejspíš následoval překvapivý výsadek Aorrugových bojovníků, neboť i Aorrug dokáže bytosti přenášet na dálku a potřebuje k tomu jen synchronizaci, lépe řečeno, jakýkoliv pevný telepatický bod.

Michal ji následoval a pomáhal tahat těžší jedince. Ani Aorrug neměl mezi svými bytostmi zástupce pouze jediné rasy. Silnější druh vážil sedmdesát kilogramů, což byla pro slabá batolata Yl-ly příliš velká tíha.

Prisun dalších uspaných těl však rychle ustával.

„Tihle členové byli tátou překvapeni a omámeni hned na počátku, krátce po mém šoku,“ vysvětlovala Yl-la Michalovi. „Už je máme všechny a další nebudou. Místo uspávání se toho konfliktu účastní už jen lasery.“

„Aorruga není škoda,“ řekl Michal přesvědčeně.

„Škoda bude každého myslícího tvora,“ nesouhlasila s ním Yl-la. „Táta už obsadil dvanáct ze sedmnácti planet, jen pět bitevních lodí mu Aorrug rozstřílel. Kdoví, možná tihle tady budou jediné, co z Aorruga přežije.“

„Co s ním chcete dělat?“ zajímal se Michal.

„Upřímně řečeno - nevím,“ přiznala Yl-la. „V této hře je nás mnohem víc a rozhodovat o něm nemůžeme jen já s tátou. Pokud Aorruga přemůžeme, vezmeme ho možná do našeho vesmíru, přidělíme mu jednu planetu a budeme ho držet ve vyhnanství. Už nikdy nesmí získat moc nad jednoduchými bytostmi.“

„Kdoví, možná by pak raději zemřel,“ nadhodil Michal.

„Tu možnost mu nikdo nevezme,“ souhlasila Yl-la. „Od nás je to jistě také násilí, my tuhle civilizaci potlačíme silou a přitom jsme v tomto vesmíru vetřelci, ale nechat to tak by nám svědomí nedalo. Aorrug přece také utlačoval okolní světy a i kdybych mu uvěřila, že byly stejně kruté jako on, museli bychom je od sebe aspoň oddělit. Stejně tak jsme od kosmické expanze odradili Agríše, Kígóry a Líviany. Nikdo z nich se rozšiřování impéria nevzdal dobrovolně a jen nepatrná část Agríšu připustila, že náš zásah byl oprávněný.“

„Ale budeš mu muset předělat něco v hlavách...“

„Nebude to nutné,“ zavrtěla hlavou Yl-la. „Ta čtyři malá batolata se připojila k bytosti s vlastní telepatickou sítí. A ta všem, nám i mně, lhala, že by došlo ke konfliktu vůlí mezi ní a Gurroou. Není tomu tak, její telepatická síť leží v jiném nadprostoru než Gurroova i má. Je sice s podivením, že na tohle Gurroovy děti nepřišly, ale vysvětluji to tím, že pracovaly v příliš velkém stresu - a možná v jakémsi šoku po odtržení. Proto přehlédly existující telepatický orgán, zvláště když byl jiného typu. To ale znamená, že tuto bytost můžeme převést do našeho vesmíru zcela bez obav. Aorrug nám lhal vícekrát. Například - neměl jen dvě stovky bytostí, ale mnohem víc. Proto mluvil tak lehce o smrti. Kdyby měl jenom dvě stě fernů, pak by každou smrt pocítil mnohem víc než jen jako neurčité lupnutí.“

Do místnosti s uspanými chobotnicemi přišel chlapec asi pětiletý, patřící k Ligaidovi.

„Potřebuji odeslat zprávu do Euklidova vesmíru,“ oznámil především Michalovi; s Yl-lou by mohl jednat v řídicí kabině a nemusel by za ní chodit. „Znamená to, že můžeš odletět, letadlo je pro tebe při-

praveno.“

„Tady už mě nepotřebujete?“ zesmutněl.

„O pomoc nejde,“ namítl Ligaid. „Nemůžeme totiž vyloučit přepadení zdejší základny Aorrugem. Vargrd je sice účinnější obrana než géja-pole, které v tomhle vesmíru nějak selhává, ale selhání nemůžeme vyloučit ani u vargrdu. Bude asi lepší, když se vrátíš do Euklidova vesmíru.“

„A co vy?“ strachoval se.

„O nás se nemusíš tak bát,“ uklidňovala ho Yl-la. „Jsme složité bytosti a jsme tu už trochu rozptýlené, takže se nás tragickým způsobem nedotkne ani zničení jedné základny. Však se spolu brzy setkáme. Teď je nejdůležitější poslat zprávu Gurroovi a dalším. Aorrug by se mohl pokusit uniknout nám do jiného vesmíru. Kdyby unikl do některého z dalších vesmírů, což nemůžeme vyloučit, půjdeme tam za ním a chytíme ho, ale v Euklidu by se mohl mstít. Je třeba, aby ho tam očekávali.“

Rozloučili se skoro jako dobří přátelé.

Ligaidův chlapec pak Michala zavedl do dalšího letadla. Letadla byla vyrovnaná na pláni hned vedle provizorní budovy základny, jejíž černá kupole z odlévaného písku jen nepatrně vyčnívala nad zvlněným terénem této zřejmě pouštní planety. Opět to bylo Gurroovské letadlo a Michal musel pro jistotu Ligaidovi slíbit, že se po dobu letu ničeho ani nedotkne.

Ligaid opustil letadlo a to hned vyrazilo vzhůru. Ačkoli nabíralo rychlost prudčeji než stíhačka, uvnitř se to nijak neprojevovalo, ale Michal se tomu nedivil.

Objevil se nadprostor Duha, ale jen na okamžik. Náhle se v něm hvězdy zatřásly, skokem se změnilly do jiných uskupení, místo u dvou galaxií byli najednou na kraji jediné a všechny ostatní se jakoby uctivě vzdálily stranou. Byl to jen klam, vždyť všechny tyhle galaxie patřily do jiného vesmíru, takže neměly vůbec nic společného. Letoun proskočil z nadprostoru Duha II do Duhy I a pokračoval dál. Ještě chvíli letěl, než se opět prudce propadl nazpět, do obvyklého Euklida.

Na dohled se vznášela podivná, šmolkově modrá planeta. Tak nevypadá žádná známá planeta Galaktického společenství, uvědomil si Michal, to musí být jediné Gurr.

Letoun nasazoval na přistání. Planeta se blížila příliš rychle a brzdění, jakkoliv v kabině nebylo znát, muselo být vpravdě příšerné.

Do souvislých oblaků planety se zařízli slušnou rychlostí, ale ne tak velkou, aby Michal spatřil byt' na okamžik jiskřičky odtavovaného pláště.

Planeta Gurr...

Jak mě tam přivítají? pomyslel si Michal. Doufám, že ne tak, jak bych si zasluhoval... Michal cítil, že poslední let jeho a Jirky má k triumfálnímu návratu hodně daleko. Spíš to je návrat dvou marnotratných synů. Je ještě Jirka na planetě Gurr, nebo už je doma?

Kolik je vlastně na planetě Gurr složených bytostí?

Gurroa, Ligaid, Yl-la. S Aorrugem poznal celkem čtyři, ale věděl, že jich je mnohem víc. Určitě se setká s dalšími, na Gurru jsou prý skoro všechny...

Přistihl se, že se na planetu Gurr docela těší...

Praha, 1997

Slovník některých důležitých výrazů z jazyka BAR

AGISAR - inteligentní živočich z planety Bardžá. Původně parazit, ale již od dávnověku žije s lidmi v symbióze. Neocenitelný biologický pomocník. Původní druh se podobá chobotnici (vejde se do dlaní) s jemně šupinatou kůží tmavohnědé barvy, na vnitřní části chapadel nažloutlé. Novější druh je světlé žluté barvy, má pouze dvě delší chapadla (ostatní zakrněla) a žije uvnitř svého nositele. Oba druhy jsou stále hojně používány. První písemné záznamy o soužití agisarů s lidmi jsou na planetě Bardžá datovány z doby před 50.000 léty.

AGRÍŠI - hmyzí barbarská civilizace, sousedící s GSMB. Tato civilizace násilím obsadila 2584 planet, vždy s vyvražděním původního života. První setkání s touto civilizací bylo pro Galaktické společenství velmi dramatické (50 miliónů mrtvých na straně GSMB); dnes již konflikty nehrozí, ale spolupráce se výrazně neprojevuje, především z důvodů přísně kastovního hmyzího systému a zcela jiné mentality.

AIGURA - středně vyspělá planeta. Jako jediná se připojila ke GSMB prostřednictvím vlastních hvězdných lodí, létajících nadprostorem (viz igidhig). Od centrální planety Bardžá je vzdálena cca 1 700 světelných let a oddělena velkým prázdným prostorem, bez nadsvětelných letounů nepřekonatelným.

BAR - oficiální jednotný jazyk, původem z planety Bardžá, používaný nyní na všech planetách GSMB. Ujal se i u bytostí, jejichž řeč by byla pro humanoidy nevyslovitelná, neboť byl sestaven tak, aby ani jim nečinil potíže. Správu jazyka BAR má tradičně jazykový ústav na planetě Bardžá. Tam je nutné adresovat veškeré požadavky na změny (nezbytné například při objevech nebo vynálezech, které dosud nemají odpovídající výraz ve slovníku).

BARBAR - bytosti schopné navzájem si škodit až do usmrčení. Galaktické společenství své obyvatele před barbary chrání zpravidla izolací a postupnou výchovou barbarů.

BARDŽÁ - centrální planeta Společenství GSMB. První ze všech světů GSMB pronikla do vesmíru a spojila stanicemi vjosuzgu více planet do Společenství. Po celá tisíciletí jako jediná ve Společenství

vysílala své hvězdné lodi do vesmíru. Rovněž proslula i úrovní lékařství a biologie (viz agisar).

BEVUFE - též B-palivo. Biologická hmota s vysokým obsahem energie, snadno uvolňované rozkladem v katalyzačních vacích isún. Produktem je elektrický proud nebo teplo, odpadem voda a oxid uhlíku. Ve speciálních hořácích může být spalována, hoří velice jasným plamenem (2500 C). Vynalezena na Bardžá před 45 000 lety.

ČASOPROJEKTORY (viz Uxiony).

ÉRA - zvlášť charakteristická období ve vývoji Galaktického společenství:

První éra: Trvala přibližně 20000 let, počátky nejsou přesně zachyceny. Přibližně před 40.000 léty vzlétla první mezihvězdná výprava z planety Bardžá. Byla úspěšná, objevila planetu Aiool s vlastním životem. Nebyl agresivní, šlo tedy o svět vhodný ke kolonizaci. Byla tu postavena první stanice vjosuzgu a planeta byla fakticky připojena k nově založenému Společenství Bardžanských světů. První éra skončila objevem světa obydleného přátelskými myslícími bytostmi (Askaris). Skončilo období osamocení civilizace Bardžá, což bylo také vyjádřeno přejmenováním Společenství Bardžanských světů na Galaktické společenství myslících bytostí.

Druhá éra: (11915 let) - charakterizovala zprvu bouřlivá expanze Galaktického společenství, objevy a kolonizace světů vhodných pro život. Éra skončila dočasnou stagnací, neboť ve všech směrech bylo dosaženo přírodní hranice Společenství. Tehdejší kosmická letadla nedokázala kvůli neúnosné spotřebě energie a zejména zásob pro posádku překonat vzdálenosti nad 30 světelných let. Koncem Druhé éry byly realizované i první projekty úpravy planet, což umožnilo kolonizaci světů dosud pro život nevhodných. Takto byly osídleny například planety Moniír a Vedeta, kde původně nebyl ani život, ani dýchatelná atmosféra. Úprava dýchatelného ovzduší trvala tři až pět set let, ale výsledkem byla planeta vhodnější pro kolonizaci než planeta s původním životem.

Třetí éra: (8750 let). - Zvýšením účinnosti generátorů energie isúnů a praktickým zvládnutím zimního spánku posádky byla umožněna stavba nových typů hvězdných lodí a tím další expanze Spole-

čenství. Třetí éra přinesla významné objevy. Společenství navázalo kontakt s mnoha dalšími civilizacemi, mezi nimiž i té, která se stejně jako Bardžá odvážíla vyslat své lodi do vesmíru (Gea=Země). Oka-mžik tohoto kontaktu byl dokonce jistou dobu chápán jako začátek Čtvrté éry, ale jeho význam byl zatlačen do pozadí setkáním s civiliza-cí Aigurou. Mezníkem Čtvrté galaktické éry se staly nadsvětelné hvězdné lodi z Aigury, které způsobily převrat v kosmickém průzkumu i v dalším rozšiřování Galaktického společenství. Nultý rok Čtvrté galaktické éry byl proto vyhlášen v tom roce, kdy na Askarisu přistálo po překonání více než tisíce světelných let prostoru první aigurské letadlo.

Čtvrtá éra: trvá prakticky dodnes. Expanze Galaktického spole-čenství získala aigurskými hvězdolety další možnosti, na druhé straně bylo nutné průzkum v mnoha směrech zastavit, neboť se ukázalo, že zde Galaktické společenství sousedí s oblastí Říše Glug. Říši Glug tehdy obývaly v mnoha směrech barbarské inteligentní bytosti (jde o inteligentní hmyz), psychicky odlišné od psychiky většiny obyvatel Společenství. Proto nebylo nikdy vytvořeno spojení těchto zcela od-lišných civilizačních oblastí. Největším problémem se stala tzv. „ka-pacitní hranice“. Není totiž v silách světů Společenství kolonizovat nově objevené planety a zajistit rozvoj dalších nově objevených planet s inteligentními bytostmi na úroveň Společenství. Možnosti Kosmic-kého průzkumu nejsou dnes plně využívány a předstih průzkumných cest před reálnou možností využití těchto objevů je udržován jedinečně proto, aby mohlo být zabráněno kosmickým katastrofám, ohrožujícím světy mimo oblast Společenství. Na počátku Čtvrté éry došlo k oddě-lení první civilizace od Galaktického společenství, způsobenému dia-metrálně odlišným rozvojem civilizace Gurroa. Ta i nadále udržuje k Společenství přátelský vztah, ale její psychický vývoj se s ostatními světy dávno rozešel.

EVSEJ - hyperprostor 3. typu, umožňující hvězdným letadlům s příslušným konvertorem (viz igidhig), volný let na značné vzdálenosti několikanásobně větší rychlostí, než je rychlost světla. Objeven na planetě Aigura.

ELEKTRONIKA - věda o miniaturních elektrických prvcích, je-jichž kombinace mohou vytvářet podivuhodné roboty, jako například navigační přístroje JAPAN. Původem z planety Země.

GALAXIE - námi obývaná oblast vesmíru.

GEA - oficiální název planety Země. Pozoruhodná planeta, zčásti obydlená barbary, v některých oborech vědy (biologie) nesmírně zaostalá, v jiných naopak tak pokročilá, že v celém Galaktickém společenství v nich ani nikdo jiný nepracuje (elektronika, nukleonika, robotika). Ačkoliv se bez těchto oborů světy Společenství dříve obešly, jsou dnes od běžného života neodmyslitelné. Gea je velice proslulá i nejkrásnější hudbou ve známém vesmíru a proto jsou její hudebníci všude nesmírně ceněni.

GIRRIGY - antigravitační motory 2. typu (využívající torzní pole), vynalezené na planetě Aigura. Gravitaci nepřekonávají izolačním efektem, ale vyvíjejím protitahu. Jsou používány u všech letadel od připojení Aigury ke Společenství.

GRYUL - malá osobní letadla, obvykle čtyřmístná, poháněná akumulátory nebo B-palivem. Používána k dopravě na krátké vzdálenosti a k rekreačním letům.

GSMB - Galaktické společenství myslících bytostí. Oblast vesmíru v Galaxii, obsahující několik stovek hvězd a planet, s největší vzdáleností 2148 světelných let mezi okrajovými planetami Gea a Aigura. Je obydlena zhruba 120 miliardami myslících bytostí, z toho je převaha (85 miliard) lidí. Jednotlivé světy jsou samostatné, uznávají však společná Základní pravidla a o záležitostech společného charakteru rozhodují prostřednictvím Sněmu, který se v případě potřeby schází v centru na planetě Bardžá. Kromě dopravy stanicemi vjosuzgu Společenství používá i mezihvězdné lodi, ovšem jen u Kosmického průzkumu.

GURR - planeta, na níž sídlí civilizace Gurroa. Ačkoliv ji už navštívilo několik desítek bytostí ze Společenství, nikdo nezná její polohu. Podle některých poznámek ji Gurroa občas stěhuje hyperprostorem k opuštěným hvězdám (je známo, že to dokáže a nejméně jednou takový přesun realizoval).

GURROA - záhadná civilizace, která občas podle svého uvážení spolupracuje se Společenstvím GSMB, většinou se však drží odděleně. Má ze všech civilizací nejméně členů, údajně jen několik stovek, kteří jsou telepaticky dokonale propojeni do jediné složené bytosti. Tato civilizace je v mnohém záhadná, dosud však vždy Společenství pomáhala.

ISÚN - katalyzační vak s bio-elektrodami, užívaný k přeměně B-

paliva (viz bevufe) na elektrickou energii nebo v teplo.

JAPAN - původně malé souostroví na planetě Zemi, přeneseně nejdokonalejší elektronické přístroje, zejména navigační.

MÍR - Na barbarských planetách opak války. Na civilizovaných planetách se tohoto slova neužívá.

ROBOT - neživý stroj, částečně vybavený inteligencí. Původem z planety Gea.

STRÁŽCI - občanská policie GSMB, díky uxionům téměř neomylná.

SVĚTELNÝ ROK - Jednotka vzdálenosti, jakou urazí světlo za dobu pozemského roku - jedná se o pozůstatek pozemské měrné soustavy. Udržel se zřejmě jen proto, že první mapy vesmíru, použitelné pro hyperprostorovou navigaci, sestavoval právě s použitím těchto jednotek pozemšťan Pavel Horák a od těch dob nevyvstala potřeba revize. Tato jednotka se dnes používá jen k určování vzdáleností hvězd v astronomii a v Kosmickém průzkumu, jinak nemá žádný praktický význam.

SYGYTY - lehké antigravitační girigy vestavěné do ramenních nebo padákových popruhů. Slouží k vznášení zpravidla jediné osoby. Původem z planety Aigura.

UIK - osobní nebo nákladní kontejner, používaný pro přepravu hyperprostorovými stanicemi vjosuzgu.

UX - planeta obývaná myslícími bytostmi U-typu. Podobají se chobotnicím s dvoumetrovým tělem a šestimetrovými chapadly, na rozdíl od většiny chobotnic žijí na souši stejně dobře jako ve vodě. Uxané vynalezli především rezonanční tavičky kovů a uxiony, přístroje pro vidění minulosti.

UXION - přístroj pro vidění minulosti. Může zobrazit minulé děje v časovém rozmezí od -3 minut (přesněji od -3 minut, 4,85 sekundy) až asi do -8 let. Vzdálenější minulost bývá příliš vybledlá a tedy těžko zobrazitelná.

VÁLKA - častá zábava barbarů v málo civilizovaných světech, obvykle přinášející předčasnou smrt mnoha myslícím bytostem. Pro civilizované myslící bytosti nepochopitelná.

VJOSUZGU - dopravní prostředek, využívající hyperprostor Inith. Teleportuje dopravní kontejnery Uik na libovolnou vzdálenost téměř okamžitě, vyžaduje však ke své činnosti spolupráci dvou stanic, vysílací a přijímací. Stanice mohou pracovat pouze na planetách do-

statečné velikosti. Lze jimi též posílat binárně kódované zprávy. Veškerá doprava v GSMB je zajišťována především tímto způsobem. Nadsvětelná hvězdná letadla jsou používána pouze u Kosmického průzkumu.

YLLINA - planeta vzdálená cca 650 světelných let od planety Aigura, osidlovaná jejími lidmi. Pozoruhodná zejména nálezy staveb původních obyvatel, vymřelých již v pravěku.

ZEMĚ - viz Gea.

ZHAVAE - jednotka délky, přibližně 21 pozemských centimetrů. Platí ve všech světech Společenství. Byla odvozena od vlnové délky mezihvězdného vodíku, nemá vztah k velikostem planet ani jejich obyvatel. Je proto přijatelná pro všechny vyspělé kosmické civilizace. Kromě GSMB ji užívá civilizace Gurroa, přechází na ni celá říše Glug a akceptují ji vyspělé nedávno objevené civilizace, dosud ke GSMB nepřipojené.

Vybráno z Naučného slovníku jazyka BAR, 170.vydání,
roku 012 4. galaktické éry.

(C) vydavatelství Aixil, Cokrez, planeta Bardžá, GSMB
